

Hận Đáo Quy Thì Phương Thủy Hưu

Contents

Hận Đáo Quy Thì Phương Thủy Hưu	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	9
5. Chương 5	14
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	31
9. Chương 9	41
10. Chương 10	47
11. Chương 11	55
12. Chương 12: Phiên Ngoại 1	61
13. Chương 13: Phiên Ngoại 2	66

Hận Đáo Quy Thì Phương Thủy Hưu

Giới thiệu

Ma cung phong nguyệt hệ liệt
Thể loại: Cổ trang, giang hồ, đại thúc thụ. 1x1, HE
Độ dài: 10 chương + phiên ngoại
Diễn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-dao-quy-thi-phuong-thuy-huu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Mười năm trước, Lý Thư Bạch cứu Thượng Quan Thiên Trảm, đưa hắn từ địa ngục hắc ám lên tận thiên đường.

Hai tháng sau, vô tình đuổi hắn đi, mặc hắn lần nữa trầm mình trong địa ngục.

Khả chưa từng hưởng đoạn thời gian ôn nhu kia, khả chưa từng cảm thụ sự dịu dàng ấy, nếu không phải vừa mới ném qua mùi vị hạnh phúc đã phải nặng nề tiến nhập cõi hắc ám,

Thượng Quan Thiên Trảm sẽ không hận sâu sắc như vậy, hận khắc cốt ghi tâm.

Mười năm sau tái ngộ tận mắt nhìn y lâm cảnh túng bần, thời cơ đến, dục niệm trả thù tựa như bài sơn đảo hải,

Khiến hắn không thể chờ đợi nhiều hơn nhất khắc, tùy ý đem Lý Thư Bạch bắt đến bên mình.

Nhưng tốt cùng là vì cái gì, đơn thuần trả thù lại nhộm lên sắc thái khác, người vô tâm vô tình,

Đối với kẻ mình hận thấu xương càng ngày càng muốn, ngừng mà không được, thật quá nực cười đi.

Không được, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ, như thế nào mới đủ, như thế nào dễ dàng quên cái thời khắc cốt thương tâm ấy,

Hắn muốn không chế chính mình, không chế không chế sẽ không chế, khả vì gì, trái tim dần dần mất tự chủ rơi vào tay giặc.

Hai người đồng dạng ôm hận, liệu có thể đi đến hạnh phúc cuối cùng?

Thân phận khác biệt, tâm tính bất đồng, rồi còn biết bao cửa ải khó khăn sẽ ập đến với đôi tình nhân này?

Khi sinh tử chỉ có một con đường, giờ khắc đó, hắn —— Thượng Quan Thiên Trảm, y —— Lý Thư Bạch, sẽ lựa chọn như thế nào?.

2. Chương 2

Xa xa trên hàn sơn đá kính tà, khuất sau tầng tầng lớp lớp bạch vân lững lững trôi thấp thoáng một bóng hình. Dừng xe tọa khán yêu phong lâm vân, sương điệp hồng đã cho hai tháng hoa.

Tiết trời đúng độ cuối thu, Thiên Phong sơn chốn Kinh kì nhuộm một mảnh đan hồng, xa xa nhìn lại, tựa như xích hà hồng vân nhất đại phiến rực rỡ cực điểm, quả nhiên không phụ mỹ danh Kinh Thành thập đại danh lam.

Thế thời thái bình thịnh trị, du sơn ngoạn thủy đã không còn là đặc quyền của đám văn nhân mặc khách. Khi phong điệp hồng nhuộm đỏ tòa sơn lâm, này cũng có tiểu Khang nhà thường dân áo vải, tự phóng thưởng bản thân ngày nghỉ ngơi, cùng gia quyến mấy khẩu lên núi thưởng phong xem cúc ăn cua, hưởng thụ một ngày lành thích ý khoái hoạt. Bất quá càng không cần bận tâm đụng độ đại quan quý nhân, bọn họ trước khi xuất hành du ngoạn đã phái hạ nhân đánh tiếng để ý, kẻ tiếp thuê đình lưng chừng núi, tại đó trụ hạ hai ngày, thẳng đến ngoạn cú ngoạn mệt, mới hạ sớ hồi phủ.

Liên vì nguyên do vậy, lưng chừng Thiên Phong Sơn, nơi nơi đều có thể thấy đình đài các mạo tinh xảo. Chẳng qua trừ sườn núi ngoại, còn nếu muốn kiếm nơi hảo hảo đặt xây lương đình, thì chỉ có thể ở trên đỉnh núi cao cao kia thôi Ngoại bổ hai nơi này cùng và 一 一 一 sơn đạo đường mòn, trên Thiên Phong Sơn hết thấy đều là phong thụ cùng lá rụng.

Kỳ thực đỉnh núi thực sở hữu thực ngũ tòa đình đài tọa lạc, kia thật ra dù muốn cũng không thể dùng ‘đình’ để hình dung, nếu tính ra chỉ là nhỏ hơn hành cung một chút thôi, trên thực tế, nói là hành cung hẳn chưa đủ đi, trừ bỏ hành cung chính giữa thuộc sở hữu của Hoàng đế chuyên dùng để nghỉ chân khi muốn ở ngoài thưởng nguyệt khán hoa du thiên hí ngoại, thì ba đình còn lại thuộc về ba vị đương kim Huân Thiên Vương gia quyền thế phóng tay cao cao tại thượng tối quyền uy.

Ba vị vương gia này là đồng bào huynh đệ của Hoàng thượng, là tối nhân tín nhiệm của Hoàng Thượng, trong tay phân biệt nắm: quân quyền, đại quyền tài chính cùng quyền điều hành chi phối Lại bộ; cho nên nói bọn họ quyền Huân Thiên, quả không ngoa.

Nhưng trừ tứ đình, bên ngoại còn tọa một đình khác, bất đồng ở chỗ: nó thuộc về một kẻ thường nhân áo vải.

Nói là thảo dân, đương nhiên không có khả năng là kẻ dân đen tóc húi cua tầm thường, đại quan quý nhân chưa hẳn có vinh hạnh cùng Hoàng Thượng Vương gia tiếp giáp, hưởng chi dân đen áo vải tầm thường a, chẳng qua người này tuy không có nhất quan bán chức[1] (1 chức quan ½ chức vị) đành tạm dùng ‘dân đen’ để dễ bề xưng hô hắn. Thực tế, người này cùng thế lực phía sau hắn, so với Hoàng gia vương thất không điểm kém cạnh, hắn nguyên là Kinh thành Ma cung Cung chủ – Thượng Quan Thiên Trảm.

Ma Cung song hành cùng đương kim Hoàng tộc: một người thống lĩnh giang hồ, một kẻ thống lĩnh thiên hạ, những tướng như thủy hỏa bất dung, lại âm thầm tương trợ dựa vào lẫn nhau, nhóm Ma cung Cung chủ đối đương kim Hoàng đế và mấy vị Vương gia thập phần giao hảo, đôi lần chịu ơn huệ nhận sủng ái từ hoàng gia tứ huynh đệ, mà tam vị nhân tàn Vương gia với lực đại Ma cung Cung chủ rất tâm đầu ý hợp, là

quân tử chi giao, nên Thượng Quân Thiên Trảm tiến cung tiếp kiến đám người Hoàng Thượng Vương gia đã thành chuyện không lạ.

Phùng đứng đợi nhiều ngày vô sự, Thượng Quân Thiên Trảm buồn chán lâu ngày trong Ma Cung, thầm muốn đi ra ngoài du ngoạn thanh tâm, nhất ý đã quyết chỉ mang theo thị vệ tâm phúc tiểu Vệ cùng thiếp thân tiểu tư Thanh Phong, thẳng tiến hướng đến Phong Vân đình Thiên Phong sơn, nghĩ muốn lưu lại vài ngày, thưởng ngoạn tận hứng phong diệp, ăn vài hiệp đại áp của mới tái trở về Ma cung.

Tiếp sau Thiên phong sơn là Ba Lạc hồ, đại áp của nơi này là nổi danh đệ nhất thiên hạ. Phong diệp hồng, đại áp của cũng tối màu mỡ, tới Thiên Phong sơn tất phải ăn đại áp của, nếu không dù đến cũng như không. Đã sớm thành luật bất thành văn khi đến Thiên Phong sơn thưởng phong hiệp.

Thượng Quân Thiên Trảm thân là Ma cung Cung chủ, nhưng phong thái làm người thập phần phóng dãng vô pháp vô thiên không kềm chế được, tuổi chưa quá nhược quán (20t), sớm dưỡng thành bụi hoa lão thủ, tính cách thâm trầm tâm kế đa đoan cộng thêm tối tàn nhẫn tối vô tình hết thấy đều bị che khuất sau vẻ ngoài hi hi ha ha, lướt qua một lần, tuyệt không ai có thể tưởng được tính tình hẳn có bao nhiêu lãnh khốc.

Hắn tiêu sái lỗi lạc anh tuấn kim ngân rủng rỉnh, thân hình cao ngất; về phương diện thủ đoạn không thể nói thiên hạ vô địch, cũng đủ ở chốn bụi hoa hành sự thuận buồm xuôi gió, thêm trời sinh tính phong lưu, lần này đến Phong Vân đình, đương nhiên phải dẫn theo Kinh Kỳ hai đại hoa khôi đầu bảng Lưu Phụng lâu và Yêu Sa viện, gì sánh bằng cùng mỹ nhân thưởng ngoạn cảnh đẹp, giải khuây quá vài ngày nhàn tản rồi ý.

Thượng Quan công tử suy nghĩ điều gì? Thập phần nhập tâm.

Thừa dịp tịch dương tựa người lan can khán trông về phương xa, xa xa chỉ thấy hồng phong một mảnh, trên Ba Lạc hồ thượng điểm điểm lân quang, vẻ đẹp điểm lệ không sao tả xiết. Thượng Quân Thiên Trảm chính say mê trong mỹ cảnh, nghe phía sau ngân nga thanh âm kiều mỹ, khỏi cần quay nghĩ cũng biết, kia chính là hoa khôi đệ nhất Phụng Hương xinh đẹp vô ngần.

Dường như không ai biết đến thân phận thực hẳn, Phụng Hương Nhu Thủy cũng vậy chỉ biết hẳn là Thượng Quan công tử vùng tiền như rác, các nàng thân là hoa khôi, so với các kỹ nữ khác lược cao một bậc địa vị, nhưng quy tắc cần tuân thủ vẫn phải nhất nhất tuân thủ.

Thượng Quân Thiên Trảm vừa có tiền vừa có mạo, liền trọn đủ, các nàng chỉ cần dụng tâm hảo hảo hầu hạ hẳn, bạc muốn bao nhiêu khả đều có thể, tâm ngẫu nhiên cũng có điểm vọng tưởng một khắc hóa phụng bay lên chín tầng mây, nhưng chỉ ngẫu nhiên bắt gặp ánh mắt lãnh liệt của đối phương, các nàng liền minh bạch, nam nhân này không phải chính mình có thể chiếm hữu.

Thượng Quân Thiên Trảm xoay người, ôn nhu ấn hạ nụ hôn phớt nhẹ lên hai gò má trắng nõn mím màng của Phụng Hương, ha ha cợt nhả cười nói: Ta ngắm cảnh a, dựa lan can khán trông phương xa, hồng diệp quy địa, cỡ nào giàu có ý thơ cảnh như tranh họa, huống chi, trong tranh còn có tiểu mỹ nhân a. Hẳn quá lắm Phụng Hương, trọc nàng cười khanh khách

Hai người ý dựa lan can ánh mắt vô định nhìn xa xa, Thượng Quân Thiên Trảm tựa hồ không biết nhớ tới chuyện cũ gì, lâm vào trầm tư, Phụng Hương trước mỹ cảnh không quá hứng thú, ánh mắt của nàng phiêu lãng tuần tra xung quanh, bỗng nhiên Di ngạc nhiên, sau phần khích cười rộ lên, thân ý dựa Thượng Quân Thiên Trảm, mắt cười miệng cười hồ khởi nói: Thượng Quan công tử người xem a, người nọ ngốc tử đi? Dám thâm nhập nơi này, ai chẳng hay nơi này trừ bỏ Hoàng Thượng Vương gia cùng công tử, đây là cấm địa cấm người tiến nhập a.

Thượng Quân Thiên Trảm rất nhanh phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn, quả nhiên dưới lương đình rất xa chỗ thêm đá, bóng dáng y phục vải thô của hạ nhân. Chắc vô tình lầm đường lạc lối đến đây. Khóe miệng bất giác lộ tia sảo tiểu, không toan tính so đo chấp nhặt, dù sao hiện tại nhóm người Hoàng Thượng Vương gia cũng không ở đây, chỉ cần hẳn không truy cứu, người này tuyệt sẽ không gặp bất trắc, tuy lãnh khốc, nhưng không phải kẻ thị huyết thích giết chóc, đến chính hẳn, cũng không biết vì cái gì.

Di, ta còn tưởng là lão đầu nhí. Phụng Hương đột nhiên lại 'di', xoay người đối diện với Thượng Quan Thiên Trảm bắn khoả hỏi: Thượng Quan công tử, người xem, người này quái quái, tóc y vài phần thượng bạc, khuôn mặt nhìn qua hãy còn trẻ.

Người như vậy thế gian không phải hiếm. Đường muốn cười chọc nàng sao phải ngạc nhiên, lại vô tình xoay người, vừa vặn nhìn thấy biểu tình mờ mịt ngơ ngác của người nọ, từ trên cao nhìn xuống, rốt cục cũng thấy rõ gương mặt y.

Cả người chấn động, Thượng Quan Thiên Trảm không khỏi thoáng giật mình, tiến lại gần lan can, nghĩ muốn gọi giữ chân người nọ, bất quá đã thấy người nọ cúi đầu, chân tập tễnh lần lần bước xuống bậc thêm đá, thân ảnh thoáng chốc đã biến mất giữa biển hồng đan phong.

Là y? Thượng Quan Thiên Trảm ngây ngẩn thì thảo tự vấn, ánh mắt nhiễm thượng tia nghiêm ngặt khóe miệng tự biên nhếch nhếch tiểu ý lãnh âm băng ý, cười lạnh một tiếng, xoay người tiêu sái hồi phòng, để mặc Phương Hương cả người run rẩy đứng ngây tại đó, nàng bị dáng cười kia dọa cho sợ hãi.

Tiểu Vệ. Trở lại thư phòng, Thượng Quan Thiên Trảm gọi thị vệ tâm phúc, tâm tình khoái trá vô cùng cười nói: Người xuống lương đình lương chừng núi tra cho ta, xem xem có hay không quan viên nào từ Lĩnh Nam được triệu hồi về Kinh nhậm chức, nếu có, tra thật nhanh nhà bọn họ có không một hạ nhân tên Lý Thư Bạch, tra được, trở lại nói ta biết.

Tiểu Vệ ứng thanh, xoay người ra ngoài, Thanh Phong ở lại dường như hiểu hiểu điều gì đó, hì hì cười nói: Gia, người sao vậy? Thế nào lại đổi chủ ý lên hạ nhân nhà người ta? Vẫn là nói, Lý Thư Bạch kia cso gì đặc biệt?

Hắn chưa nói xong, Thượng Quan Thiên Trảm bật cười mắng: Sao khi luyện công không thấy người hăng hái vậy, nhắc tới người lại lẩn lẩn trốn trốn, lẩn, xuống tấn nửa canh giờ ngay, thực không phát hiện người bốn, mỗi đứng tấn thôi, nửa năm còn duy trì không được nửa canh giờ.

Thanh Phong hích hích cái mũi, ngượng ngùng lui xuống, đau khổ hạ thân xuống tấn. Khi chỉ còn một mình, bất giác hắn lại lẩn vào hồi ức nhớ lại chuyện xưa

Tiểu Vệ làm việc rất hiệu suất không phải mau bình thường, chưa đến ba canh chung, hắn đã quay về, cung kính hướng Thượng Quan Thiên Trảm hành lễ rồi báo cáo: Hồi gia, theo lời người, thuộc hạ đã đi thăm dò, ngụ ở đình sườn Phong Diệp sơn, xác thực có hộ quan viên nửa năm trước mới từ Lĩnh Nam được điều về, hiện nhậm chức thị lang bộ binh, quan tứ phẩm, trong nhà bọn họ, xác thực có gã hạ nhân tên Lý Thư Bạch, tiền thị lang nhị phẩm Đại Lý Tự, nhưng vì chính trực ngay thẳng dám đứng ra nói lời thẳng thắn can gián chọc giận tiên hoàng, bị bói lông tìm vết vu oan giá họa cho y, biếm hạ y thành hạ nô, lưu đầy đến Lĩnh Nam, trên có song thân phụ mẫu, đều tuổi cao sức yếu, nhân chuyện này đã khuất núi, hiện tại chỉ còn lại mình y, nga, đó đã là chuyện mười năm trước.

Thượng Quan Thiên Trảm đưa mắt nhìn thủ vệ đắc lực nhất, cười cười nói: Ta chỉ lệnh người đi điều tra xác nhận thân phận y, người thế nào ngay cả gốc gác tông ti nhà người ta cũng xối lên. Nhếch mép cười khỉnh, lẩm bầm nói: Chính trực? Ân ngay nói thẳng? Can gián? Ha ha, chỉ sợ người không ngờ tới chính mình lại có ngày hôm nay đi?

Nhắc mi nhưn mày, lạnh lùng ra lệnh: Một khi đã thế, tiểu Vệ, người thay gia đi một chuyến, đến quý phủ quan viên kia, mua tên Lý Thư Bạch cho ta, nhớ kỹ, nhất định phải mua đứt khế ước nô tử của y, phải khiến y đời này kiếp này không thoát khỏi kiếp nô bộc đi. Nói đến đây, ngữ khí tràn ngập hận ý khắc cốt ghi tâm, tiểu Vệ Thanh Phong chưa từng thấy qua bộ dạng dữ tợn hung thần ác sát của hắn, đồng tâm nhất niệm chuyện không hay rồi.

Tiểu Vệ không giống Thanh Phong bát quái không biết nặng nhẹ, chính cần một cái liếc mắt của chủ nhân, liền vâng mệnh nhanh chóng ly khai thực thi nhiệm vụ. Còn Thanh Phong với người kêu Lý Thư Bạch kia thập phần tò mò kỳ quái, từng là đại quan a, Cung chủ nói hắn trước không nhà không người thân, thế nào lại nhận thức Lý Bạch Thư? Hơn nữa nếu từng là thanh quan liêm khiết chính trực, càng không thể ý quyền ý thế ức hiếp người khác, hội vì cái gì Cung chủ hận y khắc cốt minh tâm đến nhường vậy?

Ôm một bụng hảo hảo hiếu kỳ tò mò rất muốn đánh tiếng dò hỏi, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống tấn, không dám lán la mò đi hỏi Cung chủ nhà mình rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Cung chủ ngày thường tuy bình dị gần gũi có đôi phần dễ gần, nhưng tuyệt không bao giờ lộ ra vẻ mặt âm trầm nguy hiểm như hiện giờ, mình tốt nhất không nên ngu ngốc đi chọc tổ kiến lửa a, hảo hảo bo bo giữ mình mới là thượng sách.

Hiệu suất làm việc của Tiểu Vệ lại một lần nữa chiếm thế thượng phong, không quá nửa canh giờ, hắn dẫn theo một nam nhân gầy yếu trở về, tiến nhập thư phòng, chấp tay hướng Thượng Quan Thiên Trảm bẩm báo: Khởi bẩm gia, người đã được đưa đến, y thật sự quá chậm chạp, thuộc hạ sợ gia nóng lòng, nên một mạch lôi y về.

Àn, dàn xếp ổn thỏa? Thượng Quan Thiên Trảm không bao giờ hỏi chuyện vô nghĩa kiểu này, nhưng không hiểu sao hiện hắn vô cùng hưng phấn, ngay cả vị ngon ngọt đầu lưỡi cũng có thể xuất khẩu. Hắn nhận thấy, thuộc hạ đặc lực của mình bất cần giết mình hiển lộ biểu tình ít khi thấy lảng lảng nhìn mình, còn cái tên vô tích sự đang đứng trung bình tấn kia, dám to gan lớn mật quát to một tiếng, bật ngửa ra sau.

Đều giàn xếp thỏa đáng, khế tử của y ở đây. Tiểu Vệ từ trong vạt áo xuất ra một mảnh giấy mỏng cung kính dâng lên, thân thủ tiếp nhận, dư quang khóe mắt không ngoại ý thoáng liếc qua nam nhân: thân mình hơi hơi run, rất nhanh bình ổn trầm tĩnh.

Được rồi, các người lui. Huy tay phất áo, Thượng Quan Thiên Trảm thân nhiên lệnh. Tiểu Vệ nhanh chóng nhận lệnh, lui bước ra ngoài, Thanh Phong dẫu bước đến ngưỡng cửa, vẫn nấn ná muốn lưu lại xem kịch, bất quá tâm nguyện chưa thỏa, đã bị tiểu Vệ đứng sau một phen túm lôi đi. Loại thời điểm nào còn dám lưu xem diễn thỏa lòng hiếu kỳ, tiểu sỏ này đúng là ngại mệnh quá dài. Tiểu Vệ vừa tha lôi Thanh Phong, vừa thăm lâu bầu kinh thường nghĩ.

[1] Nhất quan bán chức: 1 chức quan nửa tước vị ~ người không quyền thế

3. Chương 3

Lý đại nhân, từ biệt mấy năm, phong thái tựa hồ càng vắng tích a. Ngôn ngữ châm chọc ý tứ sâu xa, khiến Lý Thư Bạch giết mình sinh lòng nghi vấn nâng mắt ngược nhìn, lập tức thùy hạ mí mắt, không chỉ như thế, còn chúi đầu thật sâu, trải qua bao năm tra tấn cuộc sống gian truân khổ ải, sớm tổng xuất hết thấy đáng dấp thanh cao nho nhã ngày nào của y.

Thiếu gia, ta..... Ta không biết người..... Lý Thư Bạch thì thảo đáp lại, hoang mang vô hạn, thiếu niên bộ dạng xuất trưng không phải dạng phạm phu tục tử a, hà cớ gì hắn hội nhận thức mình? Nếu trước kia từng có duyên hạnh ngộ, nhất quyết không thể quên. Àn, không chừng, vài năm gần đây trí nhớ mình hình như kém đi rất nhiều, có lẽ đã từng gặp, bất quá nhớ không rõ cũng nên.

Đương nhiên, Lý đại nhân là quý nhân đa sự, khả năng nhớ rõ tiểu nhân vật ti bỉ vô sỉ như ta. Bất quá ơn huệ của Ngài, ta đây một giây một khắc vẫn tạc dạ ghi lòng. Thượng Quan Thiên Trảm nhếch mép cười khỉnh, tăng nhanh cước bộ tiến đến trước mặt Lý Thư Bạch, sắc giọng trầm trầm băng lãnh: Mười năm trước, người thu lưu một đứa nhỏ kêu tiểu Hoa, chẳng lẽ ngay cả hình dáng đứa nhỏ năm đó không có ấn tượng?

Lý Thư Bạch thân mình chấn động, không dám tin ngẩng phắt đầu, chuyện xưa như thủy triều cuộn cuộn cuốn về, y há to miệng, thủy chung chỉ lấp bắp nhất tự: người..... Người..... Người....., quá mức khiếp sợ, không tự kiềm chế cánh tay run run nâng lên chỉ thẳng mặt Thượng Quan Thiên Trảm.

Đúng, chính ta, thế nào? Thực ngoài ý? Thượng Quan Thiên Trảm thoải mái cười, nhất khắc sau, sắc mặt đại biến, lãnh liệt dày đặc như trời đông băng giá: Đúng, người đã chẳng còn là cái gì Lý đại nhân, không thể tưởng nga, người – ta lại có ngày thân phận hoán đổi, Lý Thư Bạch, ta thực chán ghét kẻ khác chỉ tay vào ta, làm hạ nhân vài năm, không phải đến bốn phận tối thiểu của hạ nhân cũng không hiểu đi?

Lý Thư Bạch vội vàng buông hạ cánh tay, cúi sâu thêm vài phân, thân mình run rẩy chưa bình ổn. Thượng Quan Thiên Trảm nheo mắt thâm thúy nhìn y, khóe miệng bất giác nhếch lên mặt cười giấu cợt: Được rồi, lui xuống, gia ta còn chưa nghĩ ra loại công việc gì thích hợp cho người, bất quá đừng hy vọng ta sẽ mở lòng từ bi buông tha người, hạ nhân thôi, muốn làm việc, phải biết hầu hạ người khác, có phải hay không?

Trong tâm khảm Lý Thư Bạch dâng lên cổ bi ai, nhưng y thủy chung không hé nửa lời, chỉ cun cút vâng mệnh cúi đầu thu người, thối lui dần dần ra ngoài. Đến khi ra đến ngoài hiên, nhìn sắc trời lam lam cao

cao tiếp cùng hồng sắc kinh diễm của diệp phong trải khắp tòa sơn lâm, mới có thể bình tâm phun ra một hơi, tuy rằng còn vương chút tính khí trẻ con, nhưng đứa nhỏ này khí thế thật sự kinh người.

Không, y chợt nhớ, đã không thể tái kếu đối phương đứa nhỏ, hẳn nên gọi chủ nhân.

Tim đập mạnh và rối loạn trong khoảng khắc, rất hand có gã tiểu tư bước tới, nói yếu lĩnh y đến phòng hạ nhân, tuy là đình trên đỉnh núi, dấu gọi ‘Vân Phong đình’, thực chất mọi loại phòng ốc đều đủ, so với hành cung không sai biệt nhiều. Lý Thư Bạch nổi gót bước theo gã về hướng đông, lơ đãng ngẩng đầu, vô tình thấy cao cao chênh vênh về phía đông tòa hành cung thùy hoàng sa mạn.

Y ngưng cước bộ, đã từng bao lần, y với vị chủ nhân của tòa hành cung kia ôm ấp kỳ vọng, kỳ vọng vị quân chủ kia so với tiên hoàng thánh minh hơn, càng không biết bao nhiêu lần hy vọng vị ấy có thể hay còn nhớ đến oan tình của mình khi xưa, thay mình giải tội, cho mình cơ hội đền đáp quốc gia, nhưng..... Năm năm trôi qua, năm năm a, y hào hùng, y văn chương thiên phú, y ngông nghênh, y góc cạnh, tất cả đều hóa tro tàn hóa thành yên hôi nửa điểm không vương, vậy mà thánh chỉ giải tội vẫn biệt vô tung tích.

Lý Thư Bạch ưu sầu cười khổ, vì cái gì vì cái gì còn vương vấn ưu tư? Nguyên lai hóa ra chính mình hãy còn nặng lòng vọng tưởng không dứt? Quân vương nhật lí vạn ky.(~ quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy / quân vô hí ngôn), vị ấy có rất rất nhiều thần tử xuất sắc, nào đâu kém mình, đại khái đâu có người trước mặt ngài ấy nhắc tới Lý Thư Bạch, nhắc tới vị Trạng Nguyên kỳ tài tuổi mới quá nhược quán năm nào, ngài hẳn không có mấy ấn tượng mình là ai đâu.

Thượng Quan Thiên Trảm thượng tọa tháp tinh xảo xa hoa giữa nội thất mắt đắm đắm nhìn về phía cửa sổ hé mở, từ nơi này, có thể dõi theo bóng dáng tập tễnh của Lý Thư Bạch. Thanh Phong không biết tự khi nào cũng lơ đãng đứng sau hần, cũng nhưn dài cổ nhìn ra bên ngoài đảo đạc tìm kiếm, bộ dạng rõ ràng hiếu kỳ không chiếm được thỏa mãn nhất quyết không bỏ qua.

Thanh Phong, người thấy kẻ đó, thấy cái kẻ đi đứng cũng chậm chạp như lão nam nhân, người có thể tưởng tượng được không, mười năm trước, y đường đường là long tôn hoàng triều Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử, khoái mã dạo phố vô hạn phong cảnh ra sao a? Thật sự, ta không lừa người, khi đó, con đường thẳng quan tiến chức của y rộng mở vô ngựa tạt a, mỹ mạo tuyệt thế, văn chương tung hoành, nhất thời tuần tài không người ganh đua, mọi ánh mắt đều đổ về y, kể cả Tả thừa tướng quyền khuynh thiên hạ, cũng muốn chiêu y làm rể.

Thanh Phong mục trừng khẩu ngốc, lẳng lẳng nhìn bóng dáng Lý Thư Bạch: Y ... Y ư? Gia, người đừng giỡn, y đã muốn mấy mươi tuổi đi, nhìn cước bộ kia, hơn bốn mươi còn quá? Gì chứ Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử? Mười năm trước y ba mươi tuổi, hẳn không thể nói Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất được? Lại còn con rể Tả thừa tướng, y mà được Tả Thừa tướng chọn, nào đâu rớt xuống bộ dạng này đi?

Ai nói? Y năm nay quá lắm mới ba mươi, mười năm trước, y vừa đúng nhược quán. Ngày đó, y tuổi trẻ tài cao thêm phần tuần tú, khiến bao nữ tử trên lầu tranh giành phá đầu, chỉ mong được nhìn thấy y. Đáng tiếc, người này a, quá mức cứng nhắc, ân, dùng lời y mà nói, phải là chính trực quá mức a.....

Thượng Quan Thiên Trảm nhắc tới đây, khoe miệng bỗng nhiên loan khởi tị nộ cười châm chọc, lắm bầm: Rõ quá cứng nhắc, không phải chính trực, hừ hừ, Tả thừa tướng chiêu hôn cũng dám cự tuyệt, không phải cứng nhắc thì là chi? Đến cuối, vì quốc gia đại sự để mặc tình duyên lỡ dở hôn nhân bất thành, thế gian nào còn kẻ bồn bồn đến nhường vậy? [thụ của Lê Hoa tỷ ai chẳng ngốc vậy, nè thì Tổ Y, Tuyết Y.. giờ thêm êm vô ... không đồng không đồng ^^]

Kia..... Gia như thế nào nhận thức y? Đây là điểm Thanh Phong tối hiếu kỳ, dấu thế nào vẫn cảm thấy gia không nên cùng Lý Thư Bạch dây dưa, vô luận từ khi bắt đầu đến giờ, nói chung hai người đều kém nhau rất xa. Thanh Phong nhanh tay nhanh mắt bưng trà dâng Thượng Quan Thiên Trảm, hắc hắc cười bồi đứng bên thay hần quạt quạt.

Đã sang thu, còn quạt, vượt mông ngựa cũng không trúng. Thượng Quan Thiên Trảm sảo cười, hỏi Thanh Phong: Người biết vì sao Ma Cung lắm người hầu kẻ hạ, ta lại tuyển người làm thiếp thân tiểu tư, vì cái gì đối người tốt hơn người khác không?

Gia đối ta hảo a? Không thấy nha. Thanh Phong âm thầm chống đối đáp trả, đối Thượng Quan Thiên Trảm kiên trì bảo lưu ý kiến, thế nhưng ngoài miệng diêm diêm cười lấy lòng: Đúng a, Đúng a, ta biết gia

đổi với ta phá lệ, nhưng không hay biết nguyên nhân sâu sa, gia hôm nay đơn giản nói cho ta đi.

Thượng Quan Thiên Trảm nhấp ngụm trà, mỉm cười nói: Kỳ thật rất đơn giản, mỗi lần nhìn người, như thấy lại chính bản thân mình. Ta nhớ rõ thời điểm thu người, người chỉ là tên tiểu khất cái đi? Ân, mười năm trước, khi còn là tiểu Hoa, ta là đứa không cha không mẹ, dựa vào dã cẩu nãi lớn lên, năm ba bốn tuổi bắt đầu phiêu lạc tứ xứ lưu lạc từ thành này qua thành kia, đôi ba lần suýt chết đói, đến năm tám tuổi, ta gặp y

Thanh Phong biết y chính là nhắc tới Lý Thư Bạch, không khỏi càng vươn dài lỗ tai, ngạc nhiên phát giác Thượng Quan Thiên Trảm tựa hồ đang lằm vào hồi ức xưa, lằm bằm tự nói: Ta đói ngất xỉu trước ngựa tân khoa Trạng Nguyên y, được y thu nhận, y khi đó quả là hảo nhân a, đưa ta vào phủ, cho ta cơm ăn, tắm rửa cho ta, thay quần áo cho ta, khi ấy ta đương nhiên vô cùng cảm kích y, cảm thấy y là người tốt đệ nhất thế gian.

Thật tốt a. Thanh Phong phụ họa gật đầu theo Thượng Quan Thiên Trảm, mon men dò hỏi thêm: Sau đó thì sao? Y vì sao lại không hảo? Chẳng lẽ bản chất y là kẻ lòng lang dạ thú, trước đem người về, sau đem bán làm nô tài? Hẳn thâm nghĩ, đến tột cùng chỉ có thể mới là tội ác tà trời.

Không, y chính trực đến tận xương tận tủy, há có thể làm ra loại sự tình như vậy.

Thượng Quan Thiên Trảm đột nhiên cất cao giọng, tay hấn thu lại thành quyền, hơn nửa ngày mới chậm rãi buông lỏng, khôi phục thần thái ngữ khí bình tĩnh: Y được ẩn làm tri phủ, ta theo y, thấy ta thông minh nhanh nhẹn, nên lưu ta bên người làm thư đồng theo hầu. Từ khi y làm tri phủ, thập phần thanh liêm, đem bổng lộc của mình tiếp tế người nghèo, dân chúng trong thành hưởng sự cai trị của y rất đổi vui sướng hân hoan, nhưng bổng lộc của y eo hẹp, dần dần ngay cả đường chính mình y làm không xong, huống chi thượng cấp của y biết bao quan tham, trừng lớn con mắt mong chờ y hiếu kính.

Thanh Phong gật đầu phụ họa: Nga, thật là một nan đề a, sau đó thì sao? Y đem gia cấp bán lấy tiền? Chưa kịp nói xong, đã bị Thượng Quan Thiên Trảm trừng mắt đánh gãy, ngữ khí gắt gỏng: Bán bán, người cho rằng người trong thiên hạ đều như người bị bán? Ngụ ngốc.

Không buồn bận tâm tới gã tiểu tư đồi hai chữ ‘lừa bán’ đã khắc sâu vào tâm trở thành bóng ma ám ảnh, Thượng Quan Thiên Trảm tự trấn định tiếp tục câu chuyện: Ta khi ấy tuổi nhỏ, nhưng tối hiểu tâm cơ những kẻ lọc lõi tinh đời đó, nhìn y thanh cao liêm khiết, thay y sốt ruột, vừa hay có đứa con tài phú cường gian nông phụ, cha hấn đưa bạc đến hối lộ, nào ai ngờ lại bị y tống cổ đuổi đi. Ta đuổi theo tên tài chủ, nhận năm trăm lượng bạc, dạy y phương pháp thoát tội, thiên địa làm chứng giám, ta thật tâm chỉ muốn giúp y giải quyết khó khăn lúc quẩn bách, nhưng..... Nhưng.....

Thượng Quan Thiên Trảm nói tới đây, không khỏi siết chặt bàn tay thành quyền, trắng rõ khớp xương, Thanh Phong tinh ranh quan sát biết: trọng điểm câu chuyện đã tới, quả nhiên, nghe Cung chủ nhà mình lời nói kế tiếp hoàn toàn không thể dùng ‘ngiên răng nghiêng lợi’, nhất ngữ nhất hận có thể hình dung: Nhưng tên bốn bốn kia không phân tốt xấu, chính trực liêm minh cái gì, biết chuyện, y nói ta tuổi nhỏ đã biết sử dụng thủ đoạn vi phạm pháp luật, trưởng thành nhất định không thể nên người, nên..... nên tống ta ra khỏi phủ.

Quả nhiên có uẩn khúc. Thanh Phong âm thầm tự nhủ: Khó trách gia hận Lý Thư Bạch vậy, y cho gia quá thượng cuộc sống yên ổn, cho gia nhận thức biết bao tư vị tốt đẹp, kết quả cuối cùng cũng vẫn là y, một phen đem gia quảng đến Địa Ngục môn, phân chệnh lệch này đã biến thành hận ý, khó trách gia cho đến nay vẫn tiếp tục không nổi.

Lại nghe Thượng Quan Thiên Trảm lằm bằm: Ta lần nữa bước chân trở về kiếp sống đọa đầy, may lần này không quá lâu, ta được phụ thân Đoạt Hồng phát hiện, đem ta đưa về, thấy ta căn cốt hảo, có thể trở thành ứng viên Ma cung Cung chủ, có thể cùng Đoạt Hồng, Kinh Đào, Tịch Mịch... mấy người bọn họ cùng nhau luyện công tập võ, thêm cuộc sống quá mức xa hoa không cần lo lắng chuyện cơm áo.

Ta biết Lý Thư Bạch sẽ không có kết cục hảo, nhưng trăm ngàn lần không ngờ y nhờ phá được đại án, được hồi kinh cáo công, một bước lên tiên thành Phủ Doãn kinh thành, lại cũng nhờ tài phá tra xét ra hung thủ đại án phi tử xuất cung bị sát hạ được Tiên Hoàng đặc cách khen thưởng, ban y chức quan rất lớn, khả điều đó thì sao chứ? Với tính tình y, tuyệt không thể yên ổn sống trong chốn quan trường, đến cuối, y rất

cuộc vì lời ngay ý thẳng đứng lên can gián ôm lấy tội vào thân, kết quả rơi vào kiếp lưu đầy ngàn dặm biếm hạ hạ nô. Ha ha ha..... Thật sự là báo ứng a.

Gia, nay dẫn y đến đây, người dự tính làm gì? Thanh Phong biết điều dò hỏi, vì biểu hiện của mình cũng không phải bất quá, lại bổ thêm câu: Ta chỉ muốn biết ý tứ gia, tương lai cũng biết nên hành sự đối đãi y như thế nào, gia người biết, ta luôn luôn thực bốn a.

Làm sao ư? Thượng Quan Thiên Trảm trầm mặc, hẳn hoàn toàn chưa từng toan tính rõ ràng về chuyện của y, chẳng qua nhất thời hứng chí muốn ngắm bộ dạng túng quăn mặt hạng của Lý Thư Bạch. Ân, trả thù? Phải như thế nào để trả thù, kẻ vốn cao cao tại thượng bụng một bồ kinh văn, đột nhiên biến thành người khác – hạ nô, một hạ nô tối uất ức tối khổ ải, đối với y mà nói, không phải đã là sự trừng phạt tối nghiêm sao?

Ân, để sau, dù sao ta mua y, quyết không phải dưỡng y đến già càng không phải cho y hưởng phúc. Thượng Quan Thiên Trảm huy tay phát áo, bỗng nhiên dường như nghĩ cái gì hay ho, liếc nhìn Thanh Phong, nheo nheo con mắt, cười nham hiểm khéo nhắc nhở: Nếu như ta không nhớ lầm, ngươi còn nữa canh giờ đứng tấn, không mau mau thực thi?

A..... Thanh phong thăm thiết kêu rên, muốn bỏ chạy cũng chẳng kịp, đành phải chờ đợi tầm mắt lợi hại của Cung chủ di dời chuyển hướng, về mặt ai oán đau khổ vạn phần bất đắc dĩ xuống tấn.

Được Phượng Hương và Nhu Thủy hầu hạ dùng xong bữa chiều. Lại lên rừng phong luyện kiếm vài canh giờ, sắc ngày dần dần biến đen hẳn mới về.

Quay lại Văn Phong đình, tầm mắt vô tình rơi xuống bóng người cuộn mình dưới chân đình, Thượng Quan Thiên Trảm ngăn người, bắt giác ngưng cước bộ.

Người chính là Lý Thư Bạch, Phong Văn đình vốn không có hạ nô, luận theo quy củ y không thể cùng các nô bộc khác ngồi ăn chung bàn, chắc có người tùy tiện cho y chén cơm, liền tại đây ăn.

Đúng như lời Phượng Hương nói, tóc người nọ đã muốn nhuộm trắng, pha tạp vài sợi hắc phát, nói không nên lời về bàn tạp khó coi. Thượng Quan Thiên Trảm không biết sao, chợt nhớ lại mười năm trước, Lý Thư Bạch ngày ấy, tuổi trẻ phơi phới sắc xuân ngập tràn, thời điểm y công thành danh toại, hẳn nhớ mòn một tóc y đen huyền tựa như mực sắc, mềm mượt tuôn dài như tơ.

Mỗi sáng sớm, chính mình luôn ngăn ngại nhìn bọn nha hoàn giúp y sơ khởi hắc phát mềm mượt, nhịn không được tiến lên sờ sờ, khi ấy, y sẽ ôn nhu mỉm cười vỗ vỗ đầu mình, tình nghịch nói: Chờ Thiên Trảm lớn lên, tóc dài như vậy, đến khi đó ngươi có thể tha hồ sờ tóc mình a.

Trong tâm trí hẳn, y là thiên nhân chi tử, khi y cười lộ lên, càng rực rỡ tuyệt đẹp. Thượng Quan Thiên Trảm hoảng hốt tự vấn bản thân khi nào lâm vào hồi ức, rất nhanh phục hồi tinh thần, lặng lẽ quan sát tìm mĩ gương mặt trước mắt.

So với xưa từng rất tuấn tú, nay gương mặt khổng thượng, làn da ám hoàng (~ vàng vọt) không khỏe, sắc mặt u ám bi a nói không nên lời về tang thương ẩn nhẫn. Đôi mày ngài thanh mảnh, không tái bay lên như xưa, ánh mắt đục mờ đã mất đi cổ nghiêm nghị chính khí hào hùng ngày nào, thậm chí, nửa điểm gọi là sinh khí đều tiêu thất không còn.

Hạ tầm mắt xuống chén cơm thô ráp, được y nâng niu từng ngụm từng ngụm nhắm nuốt, như đang thưởng thức mỹ vị, Thượng Quan Thiên Trảm tâm không tự chủ nhu đầu trội dậy cổ chua xót, không biết y ở phủ khác ăn gì, hẳn không bằng chén cơm trắng này đi, liếc sơ cũng biết nó so với thức ăn heo chó chẳng bằng.

Hắn bị những suy nghĩ của mình dọa sợ, vì cái gì vừa nãy vui đùa tùy hứng, nay lại chua xót? Cái loại tình cảm ủy mị này vốn chưa từng biểu lộ khả vì sao vì sao chỉ vì y ... huống chi mua y về, không hề vì thấy đáng thương. Y có ngày hôm nay, còn không phải là báo ứng là gieo gió gặt bão ư, vì sao phải thay y than ngắn thở dài cái gì.

Thượng Quan Thiên Trảm trầm ngâm suy ngẫm, đương muốn rời đi, thỉnh linh Lý Thư Bạch ngẩng đầu, nhìn thấy Thượng Quan Thiên Trảm, y rõ ràng ngăn người, sau lại thâm sâu âm thầm cúi đầu, ngay sau đó hình như bỗng nhiên chợt nhớ ra thân phận mình hiện tại, vội vàng co quắp đứng lên, xoay người cúi mình vái chào, thấp giọng thưa: Gia có gì phân phó?

Không, người tiếp tục ăn đi. Thượng Quan Thiên Trảm cất bước lên bậc thang Phong Vân đình, rõ ràng cố ý mua y, cố ý vạch trần thân phận mình, thoáng thấy nhất khắc y kiếp sợ co rúm, tâm vô vàn khoái ý. Nhưng vì cái gì khi thấy bộ dạng khúm núm, nghe ý tứ cung kính trong câu nói của y, tâm lại dâng lên tia phiến muộn.

Thực con mẹ nó, rất mặc danh kỳ diệu. Thượng Quan Thiên Trảm thì thào chữ nhỏ một câu, nhanh chân sải bước vượt qua mấy bậc thang tiến vào đình.

Phía sau hẳn, Lý Thư Bạch thất thần lặng người nhìn theo bóng hình hẳn, cuối cùng lắc đầu thở dài, ngồi xuống tiếp tục ăn cơm của y a.

Thanh Phong kệ nệ ôm mấy bộ tiểu thuyết truyền kỳ, bước vào đại môn Phong Vân đình, buông mình ngồi phịch xuống ở chỗ kia.

Rất..... Quá mệt mỏi, hẳn lau lau mồ hôi trên trán, khóc không ra nước mắt.

Làm nô bộc chính là mệnh khổ a, chỉ vì buổi sáng lỡ lời oán giận một câu. Ngồi trung bình tấn mệt mỏi quá! , tên chủ nhân vô lương tâm kia hạ phán. Mua sách trên danh nghĩa, thực tế một cước đá hẳn xuống núi, bắt hẳn trong vòng nửa canh giờ phải quay về. Thiên Phong sơn cao a cao a, dửng dưng dưới chân núi nhất khắc, hẳn ngay cả tâm tử cùng buông nha, lần nữa thề độc về sau tuyệt không giờ trước mặt Thượng Quan Thiên Trảm oán giận nửa điểm.

Một bóng người có điểm kích động chạy vội tới, một thân hình thon dài tuyệt đẹp xuất hiện, bàn tay thô ráp vịn lên vai hẳn, thay hẳn nhật thư quyển phân tán trên mặt đất, thanh âm khàn khàn cất tiếng: Tiểu ca nhi, người..... Không có việc gì đi?

Thanh Phong ngẩng đầu, lọt vào mắt hẳn hé lộ khuôn mặt tuần tú vô trù, chính là mặt mày dường như đã nhiều lần trải qua tang thương, thoát nhìn còn đượm vẻ thương lão, hẳn giật mình nhớ ra, người này chính là Lý Thư Bạch, là cừu nhân thâm thù sâu hận của Cung chủ.

Nga, không có việc gì ni không có việc gì ni. Thanh Phong hấp tấp tiếp nhận thư, thầm suy nghĩ chẳng may để gia bất gặp ta cùng cừu nhân của hẳn đây đưa nói chuyện, không biết lại như thế nào hành hạ ta đâu.

Hẳn sợ hãi bị liên lụy, vội vàng cất bước. Lại nghe phía sau vang lên tiếng bước chân, nhìn lại, nguyên lại Lý Thư Bạch vẫn theo hẳn.

Người theo ta làm gì? Để cho gia thấy, chẳng tái bắt ta xuống núi mua thư chuyển nữa, ta sẽ mệt chết a. Thanh Phong có điểm sốt ruột rống lên, sợ tới mức Lý Thư Bạch lập tức ngừng cước bộ, do dự đứng lặng hồi lâu, mới chậm rãi rút lui.

Thanh Phong nhẹ nhàng thở hắt ra nhưng cảm thấy người ta hảo tâm muốn giúp, mình lại đối xử hình như có điểm không chấp nhận nổi.

Quên đi, khi nào tiện tới hảo hảo cảm ơn y, hiện tại không được, ai biết gia ẩn núp chỗ tối nào, vạn nhất bị phát hiện, thật sự không biết sẽ phải ăn bao nhiêu quả đắng a.

4. Chương 4

Sóng trắng nhu hòa như nước, Thượng Quan Thiên Trảm đã muốn cùng Phương Hương và Nhu Thủy lần tiến nhập ổ chồn, lưu lại bên ngoài đá tảng hộ vệ không hiểu chuyện phong tình, loại thời điểm này, hẳn không cần Thanh Phong hầu hạ. Bởi vậy Thanh Phong mới dám lớn mật lần mò xuống phòng hạ nhân Lý Thư Bạch trụ.

Như thế nào không đốt đèn? Người đã ngủ chưa?

Thanh Phong bước vào trong phòng, hẳn nghe thấy thanh âm khàn khàn ban sáng: Nha, đèn không còn bao nhiêu dầu thấp. Theo tiếng nói, ngọn đèn được điểm, nương theo ánh đèn leo lắt mỏng manh, có thể thấy Lý Thư Bạch một thân bố y dựa cạnh bàn, dáng vẻ thập phần co quắp.

Thiết, không còn du thì đi lấy thêm a, cái này có gì hảo huyền tiếu. Thanh Phong lắc đầu, tùy tiện ngồi xuống, nhìn Lý Thư Bạch chần chờ nâng mắt nghi vấn: Có ... có thể chứ? Dầu thấp của hạ nô, không phải không thể tùy tiện dùng sao?

Thanh Phong nghe xong những muốn học máu chết a, đây là cái dạng quy củ gì, dầu thấp cho hạ nô cũng không thể tùy tiện dùng. Hắn khoát tay: Nơi này không phải hộ gia thường dân, ngươi cứ yên tâm lớn mật đốt đèn đi, dầu thấp nếu không được thêm, ta đây có thể làm chủ thay ngươi.

Lý Thư Bạch hơi hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: cảm ơn.

Chuyện sáng nay, thật sự phải cảm ơn ngươi. Thanh Phong lần nữa mở miệng: Cái kia, ta xử sự vậy là ta không phải, nhưng không có biện pháp a, ngươi không biết gia hạn ngươi bao nhiêu dầu, nếu như bị hắn bắt gặp ta và ngươi dây dưa một chỗ, hai chân đáng thương ta đây đại khái không bảo đảm a [lại xuống tấn]. Ngươi xem ngươi cũng thật là, không biết biến báo, trước gia một lòng một dạ vì muốn giúp ngươi, ngươi thấy phương pháp không đúng, chỉ cần đôi ba lời giáo huấn là được, đâu cần nhẫn tâm đuổi hắn một đứa nhỏ không thân không thích đi? Ngươi như vậy chẳng khác nào đẩy hắn quay về địa ngục, so với giết hắn còn khó chịu hơn bao nhiêu ngươi biết hay không? Khó trách đến giờ hắn vẫn hận ngươi khắc cốt铭心.

Thanh Phong tái khởi bệnh cũ, nhin không được phun lời giáo huấn, nói xong, những tưởng khơi sâu vết thương cũ của Lý Thư Bạch, miệng nói hơi ngưng ngững.

Kỳ thật..... Ta khi ấy chỉ là..... chỉ là muốn hù dọa hắn, vốn nghĩ quá hai ngày sai ngươi đem hắn trở về, để hắn nhớ kỹ khắc sâu giáo huấn. Ai ngờ nha dịch sai đi ham mê cờ bạc, thấy ven đường có quán đồ đĩa nhảy vào làm vài ván, xem đã thì mất dấu hắn, tái sau đó, ta tìm cũng không tìm thấy hắn.

Lý Thư Bạch cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: Nhiều năm đã qua, đây là chuyện duy nhất ta làm sai, – khiến ta nuối tiếc vướng hận nhất, chính là đuổi Thiên Trảm đi. Cũng may hiện tại nhìn hắn phú quý, ta cũng yên tâm, hắn như vậy tốt lắm, so với theo ta cường, theo ta, chẳng phải nhất định mắc tao tội gì.

Thanh Phong ngậy ngẩn, nhú nhú đầu mày, hắn thầm đoán định có phải hay không Lý Thư Bạch cố tình nói thế cốt cấp mình nghe, muốn nhử mình thay y đi thừa lại Cung chủ, nào ai ngờ, lại nghe y nhỏ giọng thăm thì: Đây là chuyện ta canh cánh trong lòng mười năm qua, chút yếu lòng không phòng bị buộc miệng nói ra, tiểu ca nhi người ngàn vạn lần đừng nói cho Thiên Trảm, hắn nghe xong cũng không tin, ta đời này chưa từng làm qua chuyện gì đuổi lý, ta tình nguyện để Thiên Trảm hận ta chính trực cổ hủ, không muốn nhượng hắn hiểu lầm ta tiểu nhân gian hoạt.

Y ngưng lời, ngắt đầu cười tươi hướng Thanh Phong: Tiểu ca nhi uống nước không? Ta đi đun nước.

Không cần, ta chỉ ngồi chơi thôi, ngươi cũng ngồi đi.

Thanh Phong nhanh mồm nhanh miệng, tỉ mỉ quan sát Lý Thư Bạch dưới ngọn đèn, dường như đã thoát khỏi bóng ma quá khứ, chợt nhớ lời Thượng Quan Thiên Trảm đã từng nói, nhin không được thở dài, than: Xem ra, người cũng là một nam nhân tuấn tú, như thế nào lại biến thành lão đầu nhi? Gia nói ngươi năm nay mới ba mươi, nhìn ngươi, so với người bốn mươi còn muốn già hơn vài phần..... Nhất ngữ chưa hoàn, mới phát hiện mình lỡ lời.

Hắn không thể tự cắn đứt đầu lưỡi chính mình, nghĩ đây là làm sao a, sao có thể tại đây trước người nam nhân xa lạ này, không bố trí phòng vệ như thường, cứ thao thao bất tuyệt rất cao hứng.

Hắn mặt đỏ, vội vàng tìm cớ liên cáo từ, trở lại phòng, nhin không được suy nghĩ về Lý Thư Bạch, thậm nghĩ thật là kỳ quái, vì cái gì khi cùng y nói chuyện, dường như có thể buông lỏng toàn bộ tâm tư, chẳng lẽ đơn giản vì gia từng nói y là người tốt sao?

Ngày thứ hai, Thượng Quan Thiên Trảm phân phó xuống dưới công việc của Lý Thư Bạch, là phụ trách quét tước vệ sinh toàn bộ Văn Phong đình.

Này tự nhiên là một công việc khổng lồ a, trước phải phân công vài ba người hầu, nay hết thấy rơi xuống đầu mình Lý Thư Bạch.

Bất quá y nửa câu oán hận cũng không, cứ thế thành thật cầm chổi quét khăn lau bắt đầu công việc lau dọn, làm từ khi mặt trời còn chưa ló rạng đến khi khuất núi, mọi địa phương cuối cùng đều xong. Kế tiếp chỉ cần đi dẹp qua thư phòng của Thượng Quan Thiên Trảm, liền có thể trở về kiểm bát cơm ăn no, sau có thể nghỉ ngơi hoàn toàn.

Được bọn hạ nhân cho biết, Thượng Quan Thiên Trảm đã mang hai hoa khôi đến tiền sảnh dùng bữa, tiếp sẽ thẳng đến phòng ngủ, không lui qua thư phòng, bởi vậy đây là thời điểm tối thích hợp để quét dọn thư phòng. Nên Lý Thư Bạch thực yên tâm cầm mấy khối khăn sạch, xách theo thùng thủy đi vào.

Thư phòng rất lớn, ba mặt là giá sách, có rất nhiều bộ sách quý. Chính giữa án thư bằng gỗ lim, phía sau một phen gỗ liềm cùng mấy bộ ghế dựa tiếp khách, bài trí rất đơn giản, nhưng làm cho Lý Thư Bạch xúc động khó kiềm chế.

Y buông thùng thủy cùng tấm khăn, chậm rãi tiến gần loạt giá sách trước mặt, bàn tay run run lướt qua một loạt quyển bản hoặc hậu hoặc bạc thư thượng chậm rãi sờn trớn, tựa như đang vuốt ve âu yếm tình nhân mặt mày vui sướng rạng rỡ, mang theo thập phần ôn nhu cẩn thận.

Vuốt ve hồi lâu, y mới sực tỉnh nhớ tới mục đích chính, vội vàng nhắc khăn cẩn thận lau lau án thư một lượt, vì bài trí đơn giản, nên y rất nhanh tiến gần chỗ giá sách, đem giá sách cùng thư quyển bụi bặm cần cần dực dực phủ sạch. Cuối cùng, hoàn thành xong mọi chuyện, y đưa khăn mặt dùng thủy phóng tới cạnh bàn, ngược trở lại giá sách, rút ra quyển [lan đình tập tự], nhẹ nhàng phiên mở ra.

Lý Thư Bạch đam mê thư pháp, trước luôn luôn tìm kiếm [lan đình tập tự] bản gốc, chỉ tiếc, hần làm quan thanh liêm túi tiền không rủng rinh, bản gốc tốt căn bản không mua nổi, lúc này trên giá sách nhìn thấy, tâm tâm niệm niệm nghĩ, Thượng Quan Thiên Trảm đêm nay hần không về, tâm thần may mắn, thăm niệm ta chỉ liếc qua, liếc một cái liền về ngay.

Nhưng chỉ tiếc liếc qua một lần, rốt cục không thu được, y là tên một sách, nếu không khi xưa nào khả năng tuổi mới nhược quán đã đoạt Trạng Nguyên, năm năm nay y làm nô hạ, đừng nói đọc sách, muốn chạm cũng chẳng tới, hạ nô nào có tư cách quét tước thư phòng, nay dịp may hiếm có khả có thể buông cuốn [lan đình tập tự], một bên xem một bên hí hoáy dùng ngón tay vô ý thức khoa chân múa tay họa theo.

Nhưng ban ngày quá mệt mỏi, khi thấy [lan đình tập tự] lại rất hưng phấn, bất trí bất giác coi thư từ nửa đêm đến rạng sáng, Lý Thư Bạch mí mắt trĩu nặng chậm rãi khép lại, đầu đã muốn sẽ không tự hỏi, tay nắm chặt [lan đình tập tự] người đã say giấc nồng ở góc thư phòng.

Đến khi Thượng Quan Thiên Trảm bước vào, phản ứng đầu tiên chính là: Có người.

Bất quá cẩn thận lắng nghe, lại không giống, dám ẩn vào Phong Vân đình, mặc kệ là đạo tặc hay thích khách hoặc giả gian tế cũng hảo, thân thủ hần không vụng về, nếu bị kẻ như vậy ẩn thân đột nhập, hần Thiên Trảm Ma cung Cung chủ hỏi còn có mặt mũi tiếp tục đi lại trên giang hồ?

Nương theo ánh trăng leo lắt, có bóng người cuộn mình trong góc, bước nhanh đi qua, không nghĩ khi đến gần chiếc bàn bất ngờ không phòng bị trúng mai phục, bị bán nhất giao, may mắn hần thân thủ cao thâm, hoàn hảo tránh suất thành cái dạng ngã sấp. Chỉ nghe một trận đồng ,nhanh như chớp, âm thanh vang dội từ phía, người ngủ trong góc kia giật mình chậm rãi ngẩng đầu, mờ mịt ngơ ngác nhìn xung quanh.

Là người? Thượng Quan Thiên Trảm nhẹ thở ra, thuần thực đi điểm nền, kết quả phát hiện cây nền đồ thật lớn hiện chỉ còn bãi sấp du lưu trên đài cấm nền.

A..... giật mình hét thảm một tiếng, Lý Thư Bạch bối rối bò dậy, cùng lúc, Thượng Quan Thiên Trảm lấy đá lửa, châm đôi sấp du kia.

Đối..... Thực xin lỗi, ta..... Ta đến quét tước thư phòng, không nghĩ qua liền..... Lý Thư Bạch khẩn trương lấp bắp, đầu trước mặt vẫn là Thiên Trảm, nhưng đã không còn là đứa nhỏ mình từng thu dưỡng rồi đuổi đi năm nào, hần này như ma quỷ, cố ý tìm mình báo thù, y sợ tới mức không dám nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Thiên Trảm, đôi bàn tay nắm chặt bản[lan đình tập tự], các khớp xương nổi gồ trắng bệch.

Quét tước? Ánh mắt Thượng Quan Thiên Trảm dừng trên cuốn sách, hơi hơi đề cao âm điệu: Quét tước có cần đem mỗi quyển sách bắt xuống chà lau?

Một loại cảm giác rất kỳ quái, tựa hồ dùng hưng phấn mê mông cũng khó hình dung tâm tình hiện giờ. Đối chính mình mà nói, từng xa không thể thành, từng sùng bái ngưỡng mộ, nay trước mình lại hèn mọn cúi đầu thuần phục, thân thể kinh sợ run bần bật, từng cao cao tại thượng nắm giữ sinh tử của chính mình, nay lại bị chính mình nắm giữ sinh mạng, loại cảm giác này, khiến người ta khí huyết sôi trào, thật sự quá mỹ diệu mà bất khả tư nghị.

Thượng Quan Thiên Trảm chậm rãi tiến lại gần Lý Thư Bạch, nhìn y thất kinh muốn thối lui, nhưng sau lưng y là vách tường, căn bản không còn đường lui, hần giống như thợ săn tàn nhẫn, hưởng thụ khoái hoạt từng bước từng bước bức tiến con mồi đến tử huyệt, thẳng đến cuối đứng trước mặt Lý Thư Bạch.

Trên cao nhìn xuống Lý Thư Bạch, từ ngày tái ngộ, hần chưa từng cẩn thận quan sát y. Có lẽ do tâm lý cùng thân thể bị hành hạ thương nặng sở trí, thân mình hơi hơi câu lủ, không hề giống như xưa cao ngất ngay thẳng, hiện tại chính mình, so với y cao hơn một cái đầu, tầm mắt chỉ có thể dừng trên chòm đầu y.

Không hài lòng với góc độ, Thượng Quan Thiên Trảm mê muội vươn tay, nhẹ nhàng nâng khởi cằm Lý Thư Bạch, muốn nhìn rõ ràng dung mạo đối phương, lại hồn nhiên không phát giác tư thế này có bao nhiêu ái muội.

Gầy, cũng già đi. Khuôn mặt trước mắt, đã khắc ghi năm tháng tang thương bi oán, đôi mắt từng như thủy đàm trong suốt, nay hơi hơi vẫn đục, kia ánh mắt hoảng sợ so với nhất chích chim sợ cành cong càng thêm chọc người thương tiếc. Thượng nơi khóe mắt đôi ba tia nếp nhăn thực rõ, khiến y thoát nhìn càng thêm thương lão, nếu không phải chính mình thật hiểu sâu sắc nam nhân đi, hần tuyệt đối không thể tin được, đối phương mới ba mươi tuổi.

Mười năm, thời gian qua rất nhanh, có phải hay không? Thượng Quan Thiên Trảm tựa như nhàn ngôn toái ngữ nhất ngữ nói ra, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai gò không hề trắng nõn hoạt nộn của Lý Thư Bạch: Cửa người nào là chính trực a, thanh chính liêm minh a, chỉ đối lấy cái kết cục này, sớm biết hôm nay, há chỉ cần phải cương cường? Xưa người tuyệt không ngờ, thân phận hai ta có ngày hoán đổi đi?

Lý Thư Bạch bỗng nhiên ngẩng phắt đầu dậy, giờ khắc này, ánh mắt vẫn đục hoảng sợ tiêu thất toàn bộ, thẳng tắp nhìn chăm chăm Thượng Quan Thiên Trảm, ngữ khí ngạo nghễ khuynh thiên khác hẳn với giọng điệu hèn mọn yếu đuối lúc trước, đông đặc nói: Ta không hối hận, dù thành như vậy, chưa bao giờ hối hận, bởi ta có thể ngẩng cao đầu ngưỡng vãn thiên, khảng khái nói, ta đối với người với mình, không thẹn với lương tâm. Cho dù thời gian tái quay ngược lần nữa, ta cũng sẽ không cúi đầu khom lưng làm loại tiểu nhân lấu cá.

Thượng Quan Thiên Trảm cứng người, hần thật sự không rõ, đã hạ xuống bộ hèn mọn, Lý Thư Bạch, y dựa vào cái gì còn có thể đứng lý hợp tình, hiên ngang lẫm liệt đem thi phi trắng đen phân rõ, rõ ràng trước nhìn y, này thì ngạo khí ngông nghênh đều không phải nữa điểm không có sao?

Tay hần đột nhiên căng thẳng, nắm cầm đối phương, âm xốt xa xốt xa nói: Người đang giáo huấn ta? Đừng quên thân phận mình.

Lý Thư Bạch rung rung đôi điểm, rốt cục khởi hồi tưởng thân phận hiện tại của hai người.

Y nan kham đừng xem qua quang, đang lúc Thượng Quan Thiên Trảm nghĩ y muốn thỏa hiệp, lại nghe y nhẹ giọng nói: Thiên Trảm, trước ta đuổi người đi, là..... Là ta không đúng, mặc kệ như thế nào, người nay có địa vị như vậy, ta..... Ta thật cao hứng, nhưng, ta hy vọng người Thiên Trảm chớ hành sự gian trá phạm pháp, nếu không, dù người ngày này nhất thời đắc ý, tương lai khó có thể nói trước, người lương thiện khi thiên không khi, kẻ ác nhân sợ trời không sợ. Kiếp này thói đời đen bạc, tiếp theo thế lý tất.....

Người con mẹ nó nghĩ mình là ai? thân phận gì? Dám nói với ta như vậy? Thượng Quan Thiên Trảm phát hỏa, hần siết cổ y trang trắng bột của Lý Thư Bạch, tóm y lôi sát đến trước mặt mình, hét lớn: Người cho người vẫn là Tri phủ đại nhân cao cao tại thượng, ta vẫn là người hầu của người sao? Dám dùng loại ngữ khí này giáo huấn ta, người biết hay không hiện giết người, so với bóp chết con kiến chẳng mấy khó khăn đi, người thực muốn chết phải không?

Hần dùng thêm sức, Lý Thư Bạch hô hấp lập tức dồn dập đứng lên, sắc mặt chậm chậm biến màu gan trư.

Vốn tưởng nương theo ánh mắt đối phương có thể thấy vẻ e ngại bối rối quen thuộc, nhưng xuất hồ ý liệu,

Lý Thư Bạch lúc này, ngược lại trầm tĩnh bình lặng, thậm chí chậm rãi nhắm mắt, khuôn mặt thương lão chớp mắt giãn mở ra, phảng phất, y đã sớm chờ đợi khoảng khắc này, chờ đợi nhất thể giải thoát.

Thượng Quan Thiên Trảm đột ngột buông lỏng tay, mặc kệ Lý Thư Bạch khuỵu ngã, từng ngum từng ngum thở phì phò, hô hấp là bản năng, nếu không phải bị ngoại lực bắt buộc hít thở không thông mà tử, cho dù tồn kiên định tử chí, cũng không khả năng đương sống sờ sờ lại đem chính mình nghẹn tử.

Lý Thư Bạch vỗ vỗ ngực, hung hăng ho khan vài tiếng, giương mắt ngược nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, dùng một loại thần sắc thương cảm giọng nói khàn khàn chưa thông nói: Thiên Trảm, ta thật hy vọng người là người tốt. Nếu không phải, cũng nên dừng cương trước vực thẳm, ta không nghĩ..... Không nghĩ thấy người hứng chịu báo ứng.

Nhưng hiện tại, người chịu báo ứng, không phải ta. Thượng Quan Thiên Trảm nghiêng răng nói, ngẫm thấy tình huống lúc này thực châm chọc, một tên hạ nhân, dám bất kính buông lời vớ vẩn trước mặt chủ nhân.

Hắn lôi Lý Thư Bạch dậy, nhìn đôi mắt đối phương khắc trước chất chứa hy vọng với chính mình khắc sau đã tích tụ thần sắc kinh hoàng sợ hãi cực điểm, không biết vì cái gì, hắn chẳng cảm thấy nửa điểm khoái ý, đầu ong ong toàn lời của y.

Như thế nào..... Như thế nào có thể tiếp tục để y kiêu căng đến tận giờ, y không phải y khi xưa, ta cũng chẳng là ta lúc trước, như thế nào vẫn để y dụng loại ngữ khí trưởng giả giáo huấn ta, chó má, tất cả đều chó má.

Thượng Quan Thiên Trảm hung tợn nhìn chằm chằm Lý Thư Bạch, rất nhanh chuyển chủ ý, hắn nghĩ đến cái biện pháp, đem phân lượng ngạo khí sót lại hoàn toàn phá hủy, muốn y hoàn toàn trụ độ chìm sâu trong vạn kiếp bất phục, khiến y về sau thấy mình, phải xấu hổ cúi đầu khuất phục, khiến y không bao giờ còn có thể..... Không bao giờ có thể duy trì một phân thanh cao trong sạch.

Suy nghĩ thấu suốt, cảm giác thân thể từng trận khô nóng, trong đầu khởi dậy kí ức, mình luôn luôn ngăn người ngẫm nhìn con người như tinh nguyệt chói lòa đẹp thuần khiết mà xa vời vợi, nhưng hiện tại, y đang trong tay mình, là nô bộc của mình, muốn làm gì liền làm đó, không cần tái cổ kị, không thể giết chết y, để y chết thì quá tiện nghi, đầu không đại biểu cho điều gì, nhưng y không thể bị hủy hoại.

Người nghĩ người rất thanh khiết? Người nghĩ vận mệnh người còn do người làm chủ?

Đem Lý Thư Bạch áp lên vách tường, Thượng Quan Thiên Trảm không phải không có ý châm chọc phun ra lời tàn khốc: Ta cho người hay, người nay cái gì cũng không phải, người là hạ nhân của ta, vận mệnh của người, sinh tử, hay cao thượng đều là do bản, tất cả đều bị ta nắm giữ định đoạt. Nếu người nhận thức không rõ tình thế, xem ra gia ta chỉ có thể giáo huấn người, cho người thấu tường, người hiện tại rất cuộc có thân phận gì.

Theo lời hắn nói âm hạ xuống, lãnh liệt bạch thanh vang lên, bố y của Lý Thư Bạch, bị xé mở từ chính giữa, lộ ra khuôn ngực gầy yếu, gương mặt tuy nhuốm lâu lịch phong sương, nhưng khuôn ngực vẫn thuộc loại nhan sắc văn nhân tái nhợt.

Lý Thư Bạch hoảng sợ, không biết Thượng Quan Thiên Trảm muốn làm gì, từ ngực bỗng nhiên truyền đến đau đớn, y hoảng hốt cúi đầu, đã thấy Thượng Quan Thiên Trảm cắn một bên đầu nhũ của y, hung hăng dùng răng nanh day day.

Đau nhức bao phủ lý trí Lý Thư Bạch, y liều mạng chống đỡ, ần ần dự đoán đáng sợ, nhưng y nhất quyết không chịu tin, đưa tay đánh hạ Thượng Quan Thiên Trảm, gào kêu thảm thiết: Thiên Trảm, Thiên Trảm, người không thể như vậy, buông, người buông.....

Nhất ngữ chưa xong, dây lưng bên buông lỏng, hai chân thấy lạnh lạnh, quần y đã thấy ở dưới chân.

Thượng Quan Thiên Trảm không chút thương tiếc nhắc một chân y nâng lên, hắn hàng năm trò chơi bụi hoa, tiểu quan kia khá nổi danh, tự nhiên không thể thiếu hắn vịn cảnh bẽ, thế nên tại đây bộ dạng thành thực cực kỳ quen thuộc. Ngay vừa mới, hắn chợt nhớ tới ôn ngôn nhuần thanh của tiểu quan, trên người bọn họ sớm không còn khí khái nam nhân, vốn thân nam nhân đó chính là bị ai cùng châm chọc lớn nhất, nếu giữ lấy Lý Thư Bạch, có phải hay không như thế hủy hoại khí khái của y, tôn nghiêm của y?

Ngay từ đầu, chỉ đơn thuần tưởng muốn hủy đi Lý Thư Bạch, hảo hảo giáo huấn y, thậm chí Thượng Quan Thiên Trảm vẫn không định hình rõ ràng là muốn làm gì, dấu sao trước đó đã cùng hai danh kỹ kia mây mưa thất thường qua.

Hắn những tưởng chỉ cần Lý Thư Bạch bị mình dọa sợ tới mức quỳ xuống đất dập đầu cầu xin tha thứ, có thể khiến y về sau vừa nhìn thấy mình, liền sợ như chuột gặp mèo, thế là đạt mục tiêu. Nhưng, hắn không lường được, khi đang chế ngự Lý Thư Bạch, dường như không giống bình thường, thân thể với đối phương, nổ mạnh dậy lên cổ khoái cảm mạnh mẽ, nhanh chóng chiếm lĩnh hắn.

Trong ấn tượng hình ảnh vị công tử thanh cao cùng đồ mặt lộ nghèo túng trước mắt trọng trọng thay phiên nhau nổi lên, đánh sâu vào tâm trí khuấy dậy cổ cường liệt sức sôi. Cơ hồ không cho Lý Thư Bạch thời gian chuẩn bị, thậm chí chút bồi trơn cũng không, lần mò xuống hai phiếm mông nộn hoạt gian nan dùng hai ngón tay thô bạo khuếch trương qua loa thịt huyết chặt sít, rồi lập tức đưa cự vật hiệp lồi đình chỉ thể nhanh chóng xông vào.

A..... Lý Thư Bạch thê lương chi cực kêu thảm thiết, nháy mắt, y thật sự nghĩ mình như bị Thượng Quan Thiên Trảm cấp xé hai mảnh, nhưng mọi chuyện không đình chỉ, cự vật ở trong tiểu huyết không ngừng khuếch trương trừu sáp, liên tục xỏ xuyên, y mới biết, nguyên lai mình chưa chết, vẫn còn có cảm giác, nhưng, y tình nguyện chết đi, tốt hơn chịu đựng loại lăng nhục cực kỳ tàn ác này chà đạp.

Máu tươi trào ra, làm trơn dững đạo, Thượng Quan Thiên Trảm nhận thấy nam nhân hai mắt cơ hồ đã mất tiêu cự, bỗng trời dậy cổ đau xót thê lương, dưới thân động tác không khỏi mềm nhẹ đứng lên.

Không lâu sau khi hắn thả lỏng, Lý Thư Bạch mãnh liệt giãy dụa vùng dậy, gào thét liên tục: Súc sinh, người súc sinh, người sao có thể hành xử như động súc sinh vậy, ta..... Ta so với người lớn hơn mười tuổi a, ta còn là nam nhân a..... Súc sinh, người súc sinh.....

Hai hàng lệ thanh thanh dọc theo gò má xuôi xuống, thân mình vặn vẹo chọc ghẹo dục hỏa trong Thượng Quan Thiên Trảm càng thêm mãnh liệt, thương tiếc khi này nhất thời bay lên chín tầng mây, hắn chỉ biết hiện giờ mình cần được phóng thích, cần cực hạn phóng thích.

Hắn hung hăng trừu tráp, hai tay cố trụ thân mình gầy yếu kia, hung tợn theo dõi y nương theo luật động của mình mà đóng đưa chìm nổi thân thể, nghe răng cười nói: Ta không bằng súc sinh cầm thú, ngày đó đem ta tổng ra khỏi cửa, không phải đã hạ những lời đó sao? Không phải đã đoán được tương lai của ta sao? Ta đã như người mong muốn, biến thành cầm thú không bằng tiểu nhân gian xảo, người hắn phải kiêu ngạo mới đúng chứ, nhìn xem, người lúc trước cỡ nào kiến giải a, nhất ngữ trở thành sự thật, có phải hay không? A? Có phải hay không?

Mỗi lần hắn hỏi, lại hung hăng va chạm một lần, ba ba âm thanh *** mi quanh quẩn vang vọng khắp phòng. Lý Thư Bạch nương theo ánh trăng mong manh mông lung nhìn gương mặt dữ tợn kia, trong đầu một trận mê muội, nước mắt mơ hồ cứ lăn dài không dứt, y chết lặng cắn chặt môi, không chịu buông lỏng bản thân yếu thế tái kêu ra tiếng kêu thảm thiết hay van xin, đây là kiên trì cuối cùng y dành cho tôn nghiêm của chính mình.

Một tia máu tươi theo khóe miệng thẳng hạ, cuối cùng, y trong vòng tay Thượng Quan Thiên Trảm, hoàn toàn chết ngất.

Thượng Quan Thiên Trảm lại cố ý không chịu đình chỉ, rõ ràng trước đó trên người hai nữ nhân kia đã phát tiết quá vài lần, nhưng lúc này, đối mặt với con người đáng thương chết ngất trong tay, thú tính của hắn càng thêm bạo phát, khoái cảm càng thêm nhiệt liệt, thẳng đến khi cổ nhiệt dịch bắn thẳng vào trong thân thể Lý Thư Bạch, mới thỏa mãn thu thủ.

5. Chương 5

Nền kia cuối cùng cũng tàn lụi, ngoài cửa sổ ánh trăng thản nhiên chiếu xạ tiến vào, ngân quang chảy trên gương mặt mê man của Lý Thư Bạch, mơ hồ mông lung.

Thượng Quan Thiên Trảm rót cục buông tha xóc y lên, mê muội vươn bàn tay, thay y nhẹ nhàng lau đi nước mắt vương trên mặt, sâu kín thở dài một hơi, lắc đầu ai oán nói: Người tội gì phải tái kiên trì, đã rơi vào thảm cảnh này, hà cớ chi chịu khổ..... Không chịu yếu thế.

Phía sau thư phòng còn có một gian nội thất, thường ngày Thượng Quan Thiên Trảm khi đọc sách hay làm việc mệt mỏi lấy chỗ nghỉ ngơi, bình thường cũng không hay dụng đến, giờ hẩn ôm Lý Thư Bạch vào nội thất, nhẹ nhàng đặt trên giường, tự ra ngoài đánh một chậu nước, tự mình thay đổi phương tẩy rửa thân không sạch sẽ. Sau lặng lẽ ngắm nhìn Lý Thư Bạch lâm vào mê man, cứ như vậy yên lặng ngồi đến tận hừng đông.

Tựa hồ..... Có điều gì không giốngNhẹ nhàng vỗ về mảy kia như thế nào không chịu giãn, y ưu sầu đau khổ nhiều vậy sao? Nhiều đến mức dầu chính mình cố gắng nhường nào vẫn không thể xoa dịu mi sầu, có phải hay không trải qua tình sự đêm qua, mảy này rốt cuộc phủ bao bất bình? Quan hệ bọn họ, vĩnh viễn không cơ cứu vãn đường sống? Dù tưởng tu hảo, dù..... tưởng đối với y hảo, chỉ sợ khó được đi?

Đến thời khắc này, vấn đề hẩn chưa bao giờ thẳng thắn nhìn nhận giờ hồi tưởng lại như thủy triều dâng tiến nhập đầu óc. Mười năm qua, không khi nào hẩn ngừng suy tưởng về người này, nhưng mỗi nhớ tới, lại bị chính mình hung hăng áp chế, hẩn không cho phép mình vì người này phân tâm, phảng phất chỉ cần không nghĩ không hỏi, liền thật sự có thể vĩnh viễn quên đi đối phương.

Nhưng thực tế, mười năm qua, mỗi lần Lý Thư Bạch lên chức, hay mãi cho đến cuối cùng y bị biếm thành hạ nô, lưu đầy đến Lĩnh Nam mới thôi, hẩn đều rành mạch.

Năm năm sau mất đi tin tức y, cũng do hẩn cố tình lâm vào, y là nô bộc, chỉ cần chính mình không cố ý điều tra, đương nhiên không có khả năng biết tin tức y, vì thế, hẩn không sai người đi, muốn dùng phương thức này bức bách chính bản thân mình quên đi con người ấy, không quản hận hay yêu, chỉ cần quên được y, tâm mình mới chân chính không muốn không cầu, Tôn Ma chỉ nguyệt tâm pháp mới khả năng cao một bước.

Như hẩn mong muốn, năm năm không hề tin tức của y, Thượng Quan Thiên Trảm sống du dương tự tại, Tôn Ma lộng nguyệt tâm pháp luyện đến tầng thứ năm, sở hữu thành tựu tối cao của một Cung chủ phân cung Ma cung. Trừ bỏ hàng năm phát tác một lần nửa tháng thất tâm điên đảo và ngoại chứng tảo cuồng, nhân sinh xác thực thuận buồm xuôi gió đến hoàn mỹ. Hẩn từng nghĩ, phải chăng mình đã thật sự quên Lý Thư Bạch, quên đi người nam tử vừa là ân nhân vừa là cừu nhân của mình.

Nhưng mà, có lẽ duyên phận bọn họ chưa tận, vẫn phải dây dưa cùng chỗ, Thượng Quan Thiên Trảm như thế nào cũng không hề ngờ tới, mặc kệ bản thân cố ý không tìm y mấy năm qua, đến cuối kỳ duyên xảo ngộ, tại Phong Vân đình tái ngộ Lý Thư Bạch.

Nhất khắc kia, cái gì quên đi, cái gì chẳng quan tâm, cái gì Tôn Ma lộng nguyệt tâm pháp, cái gì đoạn tuyệt thất tình lục dục, hết thảy đều bị quăng ra sau đầu, máu rục rịch sôi trào, tâm tâm niệm niệm, nhất định phải đem nam nhân này mua hạ, nhất định phải đặt y trong vòng khống chế của mình, báo thù cùng báo ân, từ từ tính toán, vì ý tưởng này, hẩn vứt bỏ năm năm kiên trì, hạ quyết tâm lệnh tiểu Vệ đưa Lý Thư Bạch đá vào Phong Vân đình.

Nhưng..... Nhớ tới đêm qua điên cuồng, Thượng Quan Thiên Trảm không hối hận, hẩn thậm chí còn thăm đắc chí đắc ý. Mãn nguyệt cuối cùng nam nhân này hoàn toàn bị trói buộc, rốt cục cũng đưa y từ chốn thanh cao nhiệm thượng ô hắc như mình, về sau, y chân chính cùng mình chung một thế giới, thoát không ra.

Nếu thời gian ngược trôi, hẩn xác định mình vẫn quyết làm thế, thậm chí, hẩn có điểm tiếc nuối, tiếc nuối mình sao mãi đến đêm qua mới phát hiện phương pháp tuyệt diệu chân chân chính chính trói giữ Lý Thư Bạch, quá muộn thôi.

Chính là..... Thôi. Cứ như vậy, coi như hẩn tự cấp cho chính mình phân ân tình kia, vĩnh viễn báo đáp không được đi. Thượng Quan Thiên Trảm bỗng có điểm thương tâm, hẩn nhớ khi xưa, Lý Thư Bạch rạng rỡ tươi cười, mặc kệ mọi chuyện, mặc kệ hận y cỡ nào, tốt cùng không thể không thừa nhận, nếu không có y, mình tuyệt đối không thể sống đến ngày hạnh ngộ Tây Môn Dư Thiên, thậm chí tại Kinh Thành dụng ngựa Trạng Nguyên, bọn quan bình thô nhân bạo tính, sớm đưa hẩn loạn côn đả chết.

Trên giường Lý Thư Bạch đột nhiên giật giật, bừng tỉnh thoát cơn trầm tư, Thượng Quan Thiên Trảm lộ vẻ sợ hãi cả kinh, không biết vì sao, không biết sẽ phải đối mặt với Lý Thư Bạch sắp tỉnh lại như thế nào, hẳn không rõ chính mình sợ hãi điều gì, thậm chí không có gan dám thừa nhận hẳn đang sợ hãi.

Vì thế hẳn vội vàng cất bước rời đi, lại không ngờ gặp Thanh Phong đến hầu hạ, lược lược trầm ngâm có điểm thấu hiểu, hẳn nhẹ giọng phân phó: Hôm nay không cần người hầu hạ, hảo hảo hầu hạ y vài ngày, tận lực cho y ăn ít đồ bổ dưỡng. Nói xong, không chờ Thanh Phong đặt câu hỏi, hẳn vội vàng ly khai.

Cùng lúc, ở khách phòng Phong Vân đình, một nữ tử ngự trên tháp chậm rãi mở mắt, vừa nhấc đầu, ngoài cửa sổ chính là mạn sơn hồng phong.

Nàng mặt mày rạng ngời khoe miệng loan khởi thành độ cong tuyệt mỹ, nhẹ nhàng cười, lẩm bẩm: Rốt cục luyện thành, ha ha, Thiên Hương Mị công, ta cuối cùng cũng luyện thành Thiên Hương Mị công, Thượng Quan Thiên Trảm, ngươi một thân chân nguyên cùng công lực hùng hậu, từ sau sẽ thuộc về ta, ha ha ha, Tôn Ma lộng nguyệt tâm pháp tăng năm a, cỡ nào tuyệt vời.

Hừ hừ, Mẫu Đan, Thực dược, Hải Đường, phi, đều là ít phàm hoa tục thảo, các ngươi so với ta có thiên tư lại như thế nào? Luyện thành trước Thiên Hương Mị công thì sao? Ta ngay cả Ôn nhu hương cũng không cần, vẫn có thể hấp thụ toàn bộ công lực Thượng Quan Thiên Trảm, chỉ cần hẳn tái gần gũi thân thể ta lần nữa, một lần, đúng vậy, một lần là đủ rồi, ha ha a..... (Muộn ời! bà đi a. Chép!)

Ánh mặt trời dần dần chói mắt, xuyên thấu sa liệm bạc như thiên cánh, Lý Thư Bạch chậm rãi bừng mở mắt, người ả ả rất đau, cơn đau đớn cơ hồ khiến y nguyện ý tái chết ngất. Nhưng không còn mớ hôi cùng hương vị *** mùi, trong không khí phảng phất lơ lửng trôi hương khí thần nhiên, khiến người ta ngửi thấy thập phần thoải mái.

Y khẽ rên rỉ một tiếng, vọng tưởng muốn ngồi dậy đứng lên, lập tức, nghe thấy tiếng kinh hô to nhỏ: Đừng, đừng, để ta..... Để ta tới....., theo tiếng nói truyền tới, Thanh Phong vẻ mặt tươi cười đã khởi sa liệm bên giường.

Lý Thư Bạch hoảng sợ, ánh mắt không tự chủ được phiêu hướng về phía sau hẳn, không thấy người kia, y nhẹ nhàng thở hắt ra, trong lòng không biết vì sao, nhất thời hiện lên tia mất mát.

Về mặt thả lỏng ả ả phiền muộn hỗn tạp toàn bộ đều rơi vào trong con mắt sát ngôn quan sắc của Thanh Phong, ha ha cười, hẳn giúp Lý Thư Bạch phủ thêm kiện áo choàng, vừa lải nhải giải thích: Gia đã ly khai, thân phận hẳn hiện thế nào chứ, tự nhiên có rất nhiều sự tình trọng yếu cần giải quyết thôi, bất quá trước khi ly khai, hẳn muốn ta hảo hảo chiếu cố ngươi, còn lệnh ta phải bồi bổ ngươi, nên ta vừa làm cho trù phòng don bát tổ yến, nấu thêm hai đại cá muối, chờ chút nữa bưng lên cho ngươi ăn.

Ta không cần người hầu hạ, ta vốn là nô bộc, ta là người rõ ràng nhất thân phận này.

Lý Thư Bạch lạnh lùng nói, thoát hạ áo choàng trên người, gian nan đứng lên: Về chuyện của gia, ngươi không cần hướng ta – một hạ nhân báo cáo, ta không muốn biết hẳn đi đâu làm gì, hiện ta chỉ muốn biết, việc hôm nay ta phải làm là gì? Vẫn quét tước đình viện?

Đừng giỡn. Thanh Phong ngạc nhiên kêu: Ai còn dám để ngươi quét tước đình viện, chẳng nhẽ không muốn sống nữa? Gia đã trực tiếp phân phó phải hảo chiếu cố ngươi, ai dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của hẳn.

Hẳn nói xong, đi tới đỡ Lý Thư Bạch, lộ ra nụ cười thần nhiên tinh nghịch, đôi phần ái muội nói: Ai nha, không cần như vậy, ta biết, chuyện kia nam nhân ở dưới, thực rất vất vả, huống chi gia chúng ta lại đứng mãnh như vậy, những nữ nhân hầu hạ trước kia, đối hẳn là vừa yêu vừa hận, cho nên người sinh khí ta có thể lý giải, chẳng qua.....

Không đợi hẳn xong, sắc mặt Lý Thư Bạch đã muốn hồng thấu, tay gắt gao nắm thành quyền: Cái tên chết tiệt hỗn đản kia, hẳn..... Hẳn thế nhưng dám đem sự tình phát sinh cùng mình đi tuyên cáo cho hết thấy mọi người hay biết, hảo, dù hẳn không hề cố kỵ miệng lưỡi thể diện, thậm chí phá hư thanh danh bản thân, nhưng thanh danh thể diện của y cũng cố muốn hủy sao?

Vẫn là nói, mười năm qua, đã muốn biến hẳn thành tên vô liêm sỉ, loại chuyện này căn bản không cần làm cái gì giấu giếm điểm điểm.

Không cần hơn nữa. Y then quá hóa giận gắt lên, thành công làm cho Thanh Phong câm miệng: Ta và gia các người không có gì, tối qua là ngoài ý muốn, căn bản không đáng nhắc tới, ta không cần chiều cố, ta vẫn là hạ nhận, hiện ta chỉ muốn làm việc, người như giúp ta một phen, thay ta đi hỏi đi.

Nếu có thể, Lý Thư Bạch thật muốn mạnh mẽ lập tức ly khai thoát khỏi người này, thế nhưng cả người mềm nhũn nửa điểm khí lực để đứng cũng không, hai chân đình chiến kháng nghị, khả còn có thể vùng dậy làm ra loại động tác yêu cầu cao độ cho cam.

Tốt lắm tốt lắm, ta biết ta biết, người trước cứ ở đây tọa, giảm nhiệt khí, chờ chút đem hai chung này nọ ăn đi rồi hẵng nói sau.

Thanh Phong vẫn ái muội cười cười, giúp đỡ Lý Thư Bạch thân mình hư thoát đi đến chiếc ghế đặt ngoài hiên: Người xem, ta đã sai người pho da hổ thật dày, khả nhuyễn hồ, mặt sau đau đầu cũng không quan hệ, ngồi vẫn thập phần thoải mái a. Ngồi chút xong vẫn phải vào phòng, hội ăn chút gì đó, không lại hạ bệnh trạng.

Lý Thư Bạch tức giận cơ hồ hộc máu, y liều mạng nghĩ muốn đi về trước, nhưng giây không thoát khỏi ma chướng của Thanh Phong, rốt cuộc lại bị lôi về thư phòng, chẳng qua tổ yến hay cá muối, y vô luận thế nào cũng không chịu ăn.

Thanh Phong cái khó ló cái khôn, đồng một tiếng quỳ sụp xuống, than thở khóc lóc rên rỉ kêu: Người coi như ban ơn đáng thương ta đi, người nếu không ăn, ta liền tắm, gia sẽ lột da ta, tối không hảo liền muốn đuổi ta ra ngoài, ô ô ô..... Ta còn cao đường nhị lão song thân cần phụng dưỡng, tiền cưới vợ không có, ta vẫn phải tiếp tục trụ lại đây làm công a, công tử xin hãy rủ lòng thương ta đi.

Hắn nói như vậy, Lý Thư Bạch khởi hồi tưởng đêm qua Thượng Quan Thiên Trảm hung ác tàn nhẫn thế nào, y với lời Thanh Phong nói rất tin tưởng không điểm nghi ngờ, trầm mặc hồi lâu, nhắc bát đem tổ yến cùng cá muối đều ăn xuống, chẳng qua thực không biết vị, không chỉ thế, với tương lai bản thân y càng lo lắng, không biết Thượng Quan Thiên Trảm còn định ra tay đối phó với mình thế nào.

Cứ thế tâm tình bất an lo sợ trải qua ba ngày, ba ngày này, bị Thanh Phong buộc ăn vô số sơn hào hải vị đồ bổ dưỡng này nọ. Hơi cự tuyệt, tiểu tư kia vội vàng bày trò quỳ sụp sát mặt gạt lệ nói cái gì không có đường sống, gia nhất định ăn tươi nuốt sống hắn lột da linh tinh lang tang nói một thôi một hồi. Biến thành Lý Thư Bạch đầu không can tâm tình nguyện, đành miễn cưỡng đem sơn trân hải vị ngày thường khó gặp vô vị ăn xuống.

Vết thương ở hậu đình khá lên không sai biệt lắm, không còn đau nhức, tối thiểu tư thế đi lại nhìn không ra điểm dị thường. Nhưng chung quy ba ngày, đều chỉ đi tới đi lui ngụ trong thư phòng tĩnh xảo, Thượng Quan Thiên Trảm sau ngày ấy không tái bước vào đây nữa bước, đồng thời nói cho Thanh Phong, thư tịch nơi này tùy ý y xem, nhưng Lý Thư Bạch không dám động thủ, giáo huấn đêm đó, một lần cũng quá đủ.

Tới ngày thứ tư, Lý Thư Bạch thật sự không chịu nổi sự gian cầm thêm nữa, thực tế, ba ngày qua y như đứng đồng lửa, ngồi đồng than, khó khăn nhẫn nại hiểu rõ đi xuống, lúc này đầu có nói cái gì cũng không thể tái tiếp tục nhẫn nại.

Vì vậy sáng sớm cơm nước xong xuôi, hắn hướng Thanh Phong chất vấn: Thương thế ta đã hảo, người có thể đi bẩm với gia, nói từ hôm nay ta đã có thể tiếp tục làm việc, hãy tổng quản an bài cho ta.

Thanh Phong đang bưng mâm hấp đại áp cua đi lên, nghe vậy không khỏi ngẩn người, nhú mày nói: Nhưng gia không nói qua muốn người làm việc a, gia không phân phó, chúng ta làm hạ nhân

Không tái kiên nhẫn nghe, Lý Thư Bạch lắc đầu chán nản nói: Thế ta mới muốn nhờ vả người bẩm lại với gia, hắn không biết tình hình ta, sao có thể biết nên hay không an bài cho ta, hắn mua ta về đâu phải để dưỡng lão.

Kỳ thực để gia dưỡng, không phải không có khả năng đi, dù sao gia hàng năm yếu dưỡng bao người..... Thanh Phong mặt trở buồn lờ, chợt nhận thấy Lý Thư Bạch khởi sắc tức giận, nhất thời lỗ lờ xuất khẩu, Nột nột nói: Nhưng..... Nhưng ta không dám tìm gia nói a, người nếu muốn làm, vẫn cứ nên tự mình tìm gia nói đi. Nếu ta đi nói, gia hội lột.....

Chữ ‘da’ chưa xuất, Lý Thư Bạch đã tiếp lời luôn: Ta biết, là sẽ lột da người thôi, trên người còn cao đường song thân phụ mẫu, tuổi trẻ chính trực, thanh xuân còn dài chưa thú thê, người cần công việc này để còn kiếm tiền an hưởng tuổi già..... y nhìn Thanh Phong trợn mắt há mồm biểu tình thập phần kinh ngạc, cười lạnh nói: Ta ở đây mới ba ngày, những lý do thoái thác đó của người ta đều nghe đi nghe lại hơn ba mươi lần, Thanh Phong, người có biết hay không chuyện tình dù bị thảm thương tâm đến nhường nào, nói quá nhiều, cũng không câu nổi nhân đồng tình tâm a.

Thanh Phong sờ sờ cái mũi, hắc hắc cười gượng hai tiếng: Nếu đã vậy, người tự mình tự đi tìm gia đi, ta còn có việc, theo sự mà làm. hắc thoái thác xong không đợi Lý Thư Bạch nói vô ích, oạch nhanh như cắt, nhấc chân mặt du chuồn mất.

Chỉ còn lại mình Lý Thư Bạch đuổi theo ra sân, sớm không thấy bóng dáng hắc.

Ở trong sân bồi hồi đi lại hai lượt, thâm tính toán, Lý Thư Bạch chính là không muốn tới tìm Thượng Quan Thiên Trảm, nếu không y đã sớm đi tìm đâu có lần khùng đến giờ. Nhưng nếu không nhanh đi gặp, không nhanh chạy về thân phận người hầu, sợ rằng Thượng Quan Thiên Trảm sẽ nghĩ mình cam chịu thân phận luyện sủng, đợi ngày mai hoặc ngày sau, sẽ tái xông tới, cường ngạch không nói hai lời tái lập hành vi cầm thú.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cố lấy dũng khí đi nhấc bước kiếm tìm Thượng Quan Thiên Trảm, hỏi qua vài người hầu, đều nói lâu ba đình lý Phong Văn đình đặc xem phong sắc.

Leo hết lượt cầu thang, quả nhiên thấy Thượng Quan Thiên Trảm cùng hai nữ tử khuynh quốc đang ngồi thạch đôn bên bàn, trên bàn bày điểm tâm tinh xảo, thêm bộ ấm trà trân quý, vài ba chiếc chén trà, phẳng phất mùi thơm ngát nhẹ từng đợt từng đợt tiến vào mũi Lý Thư Bạch.

Nhận thấy có người tới, Thượng Quan Thiên Trảm xoay đầu, nhìn người đến là Lý Thư Bạch, không khỏi có điểm sững sốt, nhưng rất hand thu hồi biểu tình sắc mặt trầm xuống, lãnh thanh lãnh âm nói: Không phải bảo người hảo hảo nghỉ ngơi sao? Cũng sai Thanh Phong qua chiếu cố người, sao đã chạy tới đây làm gì? Nay đã là cuối thu, ta nghe Thanh Phong nói người hai ngày trước phát sốt, y trang cũng không biết mặc nhiều hơn nhất kiện ư? Tên hỗn đản nào không biết thế nào làm được, ngay cả hầu hạ mọi người cũng làm được đấy sao?

Ngữ khí hắc trước còn lãnh khốc, càng nói, lại càng biến hóa thành oán giận nói đầu đầu, không chỉ như thế, Thượng Quan Thiên Trảm còn đứng dậy, tự mình thoát hạ nhất kiện mặc sắc ngoại y cấp phủ thêm cho Lý Thư Bạch.

Quay ra mệnh Phượng Hương cùng Nhu Thủy: Các người trước lui xuống, chờ nghe ta truyền gọi sau. Nói xong, không bận tâm thêm kéo kéo cánh tay Lý Thư Bạch, thẳng tiến đến bên thạch bàn.

Không rõ cảm giác gì, nguyên bản nghĩ thời điểm đối diện, sẽ có chút xấu hổ, muốn dùng khuôn mặt nghiêm khắc che dấu nhưng chính mình lại có điểm chột dạ. Vẫn bảo tồn bộ dạng nghiêm khắc tự nhắc nhở bản thân, tuy vậy không biết vì sao lại biến thành quan tâm lỗi nhai.

Thậm chí, khi tự tay phủ thêm nhất kiện ngoại y cho y, tâm dĩ nhiên điềm tĩnh vô cùng mà cũng thật âm áp vô tận, giống như ngày ấy mình ngược mắt ngắm nhìn nam nhân cao ngất tuấn mỹ, thâm tâm tâm niệm niệm một nguyện vọng nho nhỏ: Một ngày nào đó nhất định phải thăng quan phát tài nổi bật, rồi hảo hảo chiếu cố y, để cho y không phải chịu bất kỳ thống khổ thương tổn nhỏ nào.

Ngồi đi. Tùy ý hướng thạch đôn thẳng nhất chỉ, trên mặt phô ra cái đệm dày, hắc ngồi sẽ không lạnh người, hoặc giảm bớt thống khổ đi.

Lý Thư Bạch thoáng nhìn, vẫn không có ý định ngồi xuống, y toán tính muốn tốc chiến tốc thắng, nài nỉ miệng chưa mở, Thượng Quan Thiên Trảm thấy y không tọa, thân thủ nhanh nhẹn giữ chặt tay y, kéo đến bên đình, mỉm cười nói: Người dù từng ở Thiên Phong Sơn, nhưng chưa chắc từng thấy qua toàn cảnh rừng phòng đúng đi? Dừng xe tọa yêu phong lâm văn, sương hiệp hồng cho hai tháng hoa, đây chính là đệ nhất kinh thành thắng cảnh.

Lý Thư Bạch sầm khổ cười nhẹ: Người xem là sương hiệp hồng cho hai tháng hoa, ta đây chỉ biết Độc tự mặc bằng lan, vô hạn giang sơn, Biệt thời dung dị kiến thời nan. Lưu thủy lạc hoa xuân khứ dã, thiên

thượng nhân gian. vô hạn u sầu, tựa như giang sơn vô hạn này a. [wikipe dịch: một mình tựa lan can/Bát ngát giang sơn/ Chia tay thì dễ, gặp lại khó khăn//Nước trôi hoa rụng xuân qua đó/Trời đất miên man// - Lãng độc sa – Lý Dục]

Khoảng khắc thất thần tựa hồ quên mất người bên cạnh là Thượng Quan Thiên Trảm, thuận miệng ngâm ra danh ngôn của Lý Hậu Chủ, để cảm khái thân thế.

Đừng nói như thế, đây là câu thơ mất nước chi quân, nhiều điềm xấu.

Thượng Quan Thiên Trảm ôm trụ bờ vai y, hơi hơi nhú mào: Như thế nào tắm bỏ nhiều ngày, vẫn cứ gầy như vậy, Thanh Phong xú tiểu tử này, sẽ không được đăng chân lên đường đầu, đem thuốc bổ ngoạn tốt rồi chính mình nuốt xuống bụng đi đi?

Mất nước chi quân là thế nào? Dấu sao, Lý Hậu Chủ cũng là người đáng thương. Tuyệt đại tài tử, đáng thương thay quân vương bạc mệnh. Thi thư hán, mới có thể diễn đạt hết tang thương thủy ngữ công tâm. Chẳng qua, loại người như các người tiền đồ rộng mở quan trường tấn tới, tự nhiên không thể lĩnh hội nỗi đau nước mất nhà tan khắc cốt đau thương vô hạn phiền muộn.

Lý Thư Bạch phóng tầm mắt nhìn về hồng phong trước mặt, không biết vì cái gì, không hiểu vì sao muốn rơi hạ lệ, y hấp hấp cái mũi, rút cuộc đem lệ cấp nuốt trở về.

Uy, người không phải vì Lý Hậu Chủ đồng họ Lý với người, cho nên mới phá lệ thiên vị hán đi? Không hiểu vì sao, nhìn y thương tâm, lại khiến Thượng Quan Thiên Trảm tâm cũng nhu đau, hận y mong muốn trả thù sớm đã tiêu thất theo chín tầng mây.

Hắn cố ý nói đầu Lý Thư Bạch: Hơn nữa, hiện tại thái bình thịnh trị, nếu Hoàng Thượng hiện cũng đang ở đình lý phía trên thượng phong, nghe bên dưới có người đối với hắn vô hạn giang sơn nghĩ về Lý Hậu chủ, người đoán xem mặt hắn sẽ vận vẹo thành cái dạng gì?

Hoàng Thượng ở đây? Lý Thư Bạch vẽ mặt sợ hãi kinh hách, ánh mắt lập tức hướng về đình lý phía trước, nhất khắc thất thần, trên vai bị người nhẹ nhàng vỗ vỗ, đã nghe tiếng Thượng Quan Thiên Trảm văng vẳng bên tai nói: Người đang nói gì a? Hoàng Thượng chưa tới, hắn cửu ngũ chí tôn, nghĩ sao có thể dễ dàng xuất cung. Nên mới nói, chúng ta dân đen áo vải tóc húi cua vẫn là hảo nhất, nghĩ muốn tới liền tới muốn đi liền đi.

Dân đen tóc húi cua? Lý Thư Bạch hừ nhẹ một tiếng, tà nghệ hướng người bên cạnh: Người là dân đen áo vải? Dân đen áo vải thường tình hả có thể ngụ tại Phong Vân đình, có thể sánh ngang cùng các vị Vương gia?

Tuy rằng không biết thân phận thật sự của Thượng Quan Thiên Trảm, nhưng tối hiểu biết không phải loại thảo dân tầm thường. Cũng may mắn, mới khiến y sức nhớ tới mục đích chính đến đây.

Vì thế khoát tay nói: Thôi thôi, chúng ta không nói chuyện này nọ nữa, gia, thương thế của ta tốt lắm rồi, hôm nay đến nghỉ muốn tắm rửa người, ta đã có thể tiếp tục làm nô, tiếp tục làm việc.

Người nghĩ muốn tiếp tục làm nô? Thượng Quan Thiên Trảm nhú mào: Người làm nô bộ năm năm, vẫn thấy chưa đủ? Ta chưa từng thấy qua người nào như người, vinh hoa phú quý không muốn hưởng thụ, đổ làm nô bộc đến nghiện luôn, người trời sinh là đồ đệ tiện sao? Bởi lòng thực mất hứng, nên lời thốt ra thập phần không khách khí.

Người coi ta như vậy đã là tốt lắm. Lý Thư Bạch cũng không giận, cũng không ngắc đầu, chỉ thần nhiên trả lời. Một lát sau nhện, nhưng vẫn không áp chế được bất bình trong lòng, bồi thêm một câu: Dù sao, làm thân nô bộc tổng so với làm luyện sủng còn hảo hơn vài phần, tối thiểu, thân mình trong sạch.

Câu này y nói thực chọc giận Thượng Quan Thiên Trảm, hừ một tiếng, hắn đứng dậy ngáng trước mặt Lý Thư Bạch, cười lạnh nói: Trong sạch? Người là nữ nhân? Há có gì cần phải coi trọng trong sạch bản thân. Huống chi, cái kia này nọ giờ còn ư? Vẫn nói, người muốn học cái loại động vật trên sa mạc tên là đà điểu, muốn làm bộ chuyện tình đêm hôm đó cần bản không có phát sinh quá?

[đà điểu khi gặp kẻ thù thường dụi đầu vô cát tưởng rằng mình không thấy kẻ thù thì nó cũng không thấy mình.pó tay L]

Lý Thư Bạch huyết sắc lập tức thốn sạch sẽ, phần nộ trùng mắt nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, ánh mắt bi thương thấu cốt, tựa hồ như cung đã đều lên dây tùy thời cơ sẵn sàng cùng hần liều mạng. Nhưng đến khắc cuối, y vẫn chậm rãi siết chặt nắm tay, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

Thượng Quan Thiên Trảm cũng chẳng biết làm sao, vừa thấy biểu tình của Lý Thư Bạch, tâm thể nhưng chột dạ, thấy y thỏa hiệp, hần cũng không có tâm tư tái phát hỏa, vội vàng xuống nước: Hừ hừ, luyện sủng? Người đứng tự xem trong bản thân mình a, ta nếu có luyện sủng như ngươi, còn có mặt mũi nào ra ngoài gặp người khác? Đi a, ngươi không phải muốn làm nô tài sao? Từ hôm nay trở đi, ngươi và Thanh Phong cùng nhau làm tiểu tư bên ta đi.

Nói xong hần xoa người ly khai.

Lý Thư Bạch trong đầu vẫn ong ong một trận mê muội, y đâu có thể nào cũng không dự đoán được, Thượng Quan Thiên Trảm hội đem thân phận thiếp thân tiểu tư – cái loại vinh sủng này cấp cho mình, hần không phải hận mình thấu cốt ghi tâm? Không phải nói bản thân mình ngay cả tư cách làm luyện sủng đều không có? Há có gì còn muốn biến mình thành người hầu cận, mỗi ngày mỗi sáng đều giáp mặt nhìn kẻ hần hận khắc cốt ghi xương, hần sẽ không phải không thoải mái sao?

Mặc kệ, Thượng Quan Thiên Trảm là chủ nhân, quyết định của hần không ai có thể phản đối. Nên đến ngày tiếp theo, Lý Thư Bạch lập tức nhậm mệnh chính thức tiêu sái trở thành người hầu bên người.

Ngày đầu tiên hầu hạ, trừ bỏ phát hiện Thanh Phong kỳ thực là tâm phúc sủng ái của hần, ngay đó hần nói cái gì cao đường song thân lão bà lão bản linh tinh hay nói cừu thành cừu đều chỉ muốn hống mình thôi, ngoài ra không đặc biệt phát sinh điều gì đáng giá kể.

6. Chương 6

Thượng Quan Thiên Trảm sau đêm cùng Lý Thư Bạch phát sinh quan hệ, không thấy lui tới phòng Phượng Hương và Nhu Thủy.

Hần cũng không hiểu bản thân làm sao, tuổi trẻ dục thịnh, chẳng phải lãnh cảm không thiết tha ham muốn, tối quan trọng chính là hần dậy không nổi ý muốn gần gũi Phượng Hương Nhu Thủy, khối thân thể trước từng làm mình thập phần vừa lòng thập phần vừa lòng, nay nhớ lại chỉ thấy vô vị buồn tẻ, càng không thể đánh đồng cùng tận hứng đêm đó.

Tay cầm thư quyển, Thượng Quan Thiên Trảm lại chẳng buồn liếc nửa con mắt, tầm mắt rực cháy thủy chung bám đuôi Lý Thư Bạch nơi nơi chồn chồn bận rộn, cháy bỏng nghĩ muốn ăn y, chẳng lẽ năm năm hầu hạ tích lũy được kinh nghiệm như đây sao? Nhỏ nhỏ gian thư phòng, thể nhưng bị y tìm không thiếu địa phương để thu thập, hừ hừ, căn bản y cố tình chốn tránh mình.

Gia, ánh mắt người..... như muốn ăn thịt người. Kẻ phụ trách phô giấy ma mạc – Thanh Phong, đột nhiên cam đảm lên tiếng, thật là, gia tự khi nào biến thành rụt rè khiêng sợ vậy a, muốn ăn liền ăn, đêm đó chẳng phải phác tiền đem con nhà người ta cắn nuốt xương cốt bột phấn chẳng còn sao? Hiện tại đầu đuôi hử đuôi, công phu giả ngu của người kia hiển nhiên nhất lưu thượng thừa, trừng nhìn nửa ngày, quyết không chịu quay đầu, người có thể có biện pháp gì a?

Ta đây ăn nhĩ hảo không tốt? Thượng Quan Thiên Trảm hung hăng trừng mắt thưởng hần cái liếc mắt bén ngọt, hạ thấp giọng phân phó: Gia hiện không viết tự, không cần người hầu hạ, ra ngoài đi.

Nghe xong, Thanh Phong chun mũi lè lưỡi, dùng ánh mắt ái muội không rõ ràng liếc Lý Thư Bạch, nhanh chóng xoa người rời đi.

Quả nhiên, Lý Thư Bạch nguyên bản động tác lưu loát thư sướng lập tức cứng ngắc, thậm chí hơi hơi run run, định kiểm lý do lẫn trốn, chợt cảm nhận một luồng hơi thở sắc nháy mắt xuất hiện sau mình, chân tay thoáng lạnh toát, không biết làm sao cho dạng.

Cái giá sách, người đã muốn sát tám lần.

Thượng Quan Thiên Trảm cúi đầu, dán sát bên tai Lý Thư Bạch nỉ non, đôi bàn tay to hữu lực tức khắc thể trụ thất lưng y, hảo muốn, thật sự hảo muốn a, sao thế này? Sao lại thấy hương vị trên người y hảo dễ

chịu? Phượng Hương Nhu Thủy còn phải xử chút thủ đoạn mị hoặc câu dẫn, nhưng người này, y chỉ đứng đây lặp lại lặp đi mỗi cái động tác sát sát buồn tẻ, lại có thể khiến nơi đó khởi biến.(=.=!!)

Thượng Quan Thiên Trảm thực không biết nói gì cho hảo, bội phục Lý Thư Bạch, hay phỉ nhổ bản thân mình.

Gia..... giọng y run run. Từ sau y, có thể thấy phiến mi dày buông rũ chập chờn rung động, thậm chí thân mình dưới chưởng hơi hơi run rẩy.

Sợ? Ta muốn ôn nhu với người, không được?

Thượng Quan Thiên Trảm ôn nhu thủ thủ, bàn tay rảnh rỗi tham tiến vật áo đối phương, dụng tâm kiểm tìm hai hồng chu kia, không phải xuy ngứa, thủ đoạn tán tỉnh của hắc khả cao minh thật sự, cho dù là Một Đầu Nhân, hắc cũng thừa tự tin khiến nó trong ma chưởng của mình khởi phản ứng.

Nếu ta phản đối, liệu được sao? Lý Thư Bạch vẫn như cũ cứng ngắt, đầu y hơi hơi nâng lên, đôi mắt nhắm nghiền, bộ dạng nhất mực đợi lệnh.

Thượng Quan Thiên Trảm ngẩn người, dự triều bị hành động của y nhìn không đành lòng hơn phân nửa, hắc không ngờ Lý Thư Bạch dám bày ra loại phản ứng này. Nhưng hắc vẫn không can tâm, sắc mặt trầm xuống, ngữ khí lạnh lùng không mang tia cảm tình lãnh khốc nói: Người biết vô dụng là tốt, lại đây.

Lời vừa dứt, hắc tự hồi hận, nghĩ đi nghĩ lại không hiểu hà cơ chi lại không chế không đành? Rõ ràng sau ngày thưởng phong đó, đã hạ quyết tâm nhất định phải hảo hảo cố gắng chữa trị vết thương của y, đâu chữa không được, cũng mong hóa giải nỗi sợ hãi ám ảnh của y với mình, ôn hòa nhất mức với y?

Lý Thư Bạch dụ ngoạn tiêu sái tiến vào nội thất, y thậm chí đã giải khai y phục chính mình, nhưng khuôn mặt trước sau như một bình thủy bất động, dường như hoàn toàn tuyệt vọng với vận mệnh bản thân. Không quần bách xấu hổ, y làm cho Thượng Quan Thiên Trảm cảm giác: rồi gỗ, một khối gỗ cứng ngắt vô cảm không sức sống.

Người..... Thượng Quan Thiên Trảm tâm hung hăng đau xót, không rõ mình muốn làm sao? Vì gì nhìn y mềm mại nhu thuận thể nhưng lòng lại quặn đau, có lẽ, kia không phải mềm mại, mà là chết lặng.

Dường như thấu tỏ bản thân đã không có cơ phản kháng, đành buông xuôi lựa chọn chết lặng, như là, như là đang đối mặt với ác quỷ, chỉ có thể thuận theo, tự phong bế bản thân.

Nội khổ cũng bị thôn hạ, toàn thân cao thấp trừ bỏ đồng y trang dưới chân, có thể nói là trần như nhộng. Lý Thư Bạch như cũ thùy mi mắt, nhẹ giọng nói: Gia, thỉnh người. Bình thần vô kỳ, tĩnh lặng vô cảm, so với người chết càng giống.

Dưới thăm âm thăm trạng này, dự vọng sót lại rốt cục thất biến vô tung vô ảnh.

Lý Thư Bạch Tồn hơi thừa lời gần giọng thị uy, Thượng Quan Thiên Trảm tức giận cực điểm phần hận nhãn nhìn rung rung, hắc thật sự muốn hung hăng chiếm lấy người kia, muốn dùng hành động nói cho y hiểu, vô luận y bày ra cái dạng tử nhân đầu gỗ gì đừng hòng lay chuyển được hắc.

Nhưng tên huynh đệ nơi khổ hạ kia, căn bản không chịu nhân nhượng thuận cho hắc như nguyện. Ngực hắc bình bình đập mạnh như sắp sắp nổ tung, cuối cùng chỉ có thể hậm hực hừ lạnh một tiếng, âm lãnh trừng mắt nhìn Lý Thư Bạch, phát tay áo bỏ đi.

Thẳng đến khi xác định tiến bước chân đi đủ xa, Lý Thư Bạch mới bay nhanh đến bên cửa sổ, phóng mắt hướng ra bên ngoài tìm kiếm, Thượng Quan Thiên Trảm nổi giận dưng dưng đi qua góc, thân ảnh chợt lóe trong tầm mắt y rồi biến mất.

Rầm , Lý Thư Bạch không than không nói ngã quy, mồ hôi lạnh dường như vẫn bị ngấm dưới da, rốt cục có thể thấu thấu khí, tề xoát xoát sấm đi ra.

Y luống cuống nhặt nhặt kiện y trang lên vội vội vàng vàng mặc vào, vỗ về ngực cười khổ nói: Người ta nói ba tuổi xem lão, lời này xem ra một chút không giả. Tuy chỉ chung sống hai tháng, nhưng Thiên Trảm a, ta..... Ta dù sao vẫn hiểu người đôi chút.

Y đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi thư phòng, ý dựa lan can hành lang, từ chỗ này có thể bao quát khắp hồng phong lâm. Lý Thư Bạch ngốc si nhìn, đôi bàn tay thô ráp vịn lan can nhin không được niết chặt, lẩm bầm: Biết vậy chẳng làm..... Biết vậy chẳng làm, Thiên Trảm, năm đó..... ta sai rồi, nguyên lai..... Người cuối cùng còn không có trở nên như vậy bị phá hư, là ta..... Ta quá cổ hủ, nếu không, nay người, hẳn là một thanh niên tiền đồ vô lượng tài tuấn a.

Những lời này Thượng Quan Thiên Trảm đương nhiên không có nghe đến, nếu có thể, quan hệ hai người, không đến mức xoay chuyển đến hiện trạng này.

Theo ngày đó về sau, Thượng Quan Thiên Trảm không tái khởi ôm ấp hy vọng với Lý Thư Bạch, nhưng đối Phượng Hương Nhu Thủy đồng dạng không nổi dậy tính thú , điều này khiến hai nữ tử phi thường sốt ruột, ngẫu nhiên khi ăn cơm, sẽ đôi lần ẩn ý ám chỉ chi ngữ, hoặc ái sủng a dua, có hai lần Thượng Quan Thiên Trảm những tưởng có thể cùng hai nàng hảo ngoạn một phen, tổng không để Lý Thư Bạch xem thường, nghĩ hẳn ngoại y không thể gần gũi ai khác.[thực tế đã chứng minh J]

Khả cố tình, tâm nghĩ vậy, hành động càng trái ngược. Hẳn với hai nàng không hề hứng thú, dẫu khi người tiến ta đến, xiêm y thoát hạ hết sạch, tên gia hỏa kia khẳng định không chịu thua kém, quyết không khởi ứng?

Chớp mắt, thoáng cái đã ở Phong Vân đình hơn nửa tháng, nên chơi đùa nên ăn nên thưởng cũng đã làm. Thượng Quan Thiên Trảm cân nhắc hẳn đến lúc hồi Ma cung. Liền lệnh tiểu Vệ Thanh Phong thông tri bọn hạ nhân trước thu thập, sớm ngày thứ hai hạ sơn. Lệnh ban một tiếng, phần đông người hầu trong Phong Vân đình công việc lập tức bù lù lên.

Lý Thư Bạch đương nhiên vẫn là người hầu của Thượng Quan Thiên Trảm, Thanh Phong cùng y thu thập vật phẩm cá nhân của đối phương. Bận rộn hơn phân nửa buổi chiều, cuối cùng đều thu thập thỏa đáng.

Vì thế sau khi hầu hạ Thượng Quan Thiên Trảm dùng qua cơm chiều, Tịch gian, Phượng Hương cùng Nhu Thủy đều khoác vẻ mặt bi thương, đánh mắt đưa tình ai thương nhìn nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, ngẫu nhiên buồn bã nói ra Chấm tiền phát tấn muôn vàn nguyện, yếu hưu thả đãi Thanh Sơn lạn (Kết tóc bên gối với bao nguyện cầu, muốn bên nhau cho đến lúc thanh sơn sụp đổ[1]). Chia ly lần này, tiện thiếp chỉ sợ dẫu thanh sơn sụp đổ, còn không biết có thể tái kiến công tử lần nữa. linh tinh vài câu.

Thượng Quan Thiên Trảm trầm ngâm, thoáng mỉm cười băng quơ nói: Làm chi phải nói mấy câu u oán? Đêm nay ta qua phòng các người, ngày tháng còn dài, ta cố nhiên sự vụ bận rộn, nhưng đợi khi nhàn tản không vội, tự nhiên sẽ phủng các người a, nếu nhàn hạ dài dài, lại đưa mấy người các người lên trụ trong tiểu đình này vài ba ngày, gặp mặt tất nhiên vẫn có thể a.

Nghe hẳn nói vậy, hai nàng nhất thời phi thường vui sướng, nằm trong lòng hẳn lãng ngữ nũng nịu, cười không ngừng.

Lý Thư Bạch xoay đầu quay đi, y thập phần thống hận bản thân a, như thế nào có thể vô ý vô tứ đi khán xem *** mĩ chi cảnh.

Thượng Quan Thiên Trảm ánh mắt lưu chuyển, sớm thu phản ứng của y vào trong mắt, vì thế càng thêm dụng tâm lãng ngữ tiểu thanh, tình cảnh ở Tịch gian xuân ý muôn phần.

Đảo mắt hai nàng thấy hẳn động ý, bất chợt gã tiểu tư ở ngoại đình cung kính bẩm báo: Hồi bẩm Cung chủ, Trang chương quây đang ở thư phòng chờ người, hay không hiện tại..... gã tiểu tư liếc mắt, nhất thời ngậm mồm không nói.

Thượng Quan Thiên Trảm khê cau mày, nhắc người dậy, hướng Phượng Hương Như Thủy ôn thanh mặt ngữ phân phó: Tốt lắm, các người ngoạn ngoạn về phòng đợi ta, xử lý công vụ xong hội quay lại.

Nói xong xoay người bước đi, Thanh Phong thì thầm với Lý Thư Bạch: Được rồi, nhanh chân đi thu thập đi, chờ chút nữa gia đại khái không cần chúng ta hầu hạ, sớm đi nghỉ, sáng mai còn phải thức dậy sớm.

Lý Thư Bạch đáp ứng, cùng Thanh Phong chỉ huy bọn người hầu đem các thứ này nọ thu thập hảo, đương muốn về phòng nghỉ ngơi, lại thấy gã sai vặt kia tiến vào, đưa cho Thanh Phong một phong thư, lặng lẽ thầm thì trao đổi vài câu.

Vì thế Thanh Phong đem tín dúi cho Lý Thư Bạch, nói y: Đưa lên thư phong gia đi, ta phải đi gặp một vị bằng hữu. Nói rồi cùng với gã tiểu tư vội vàng đi khuất.

Lý Thư Bạch do dự, nhớ Thượng Quan Thiên Trảm hiện vẫn ở thư phòng, căn bản không muốn qua, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cứ thử xem, chỉ sợ khách nhân giờ đã rời đi, hắn cũng sớm qua phòng Phượng Hương cô nương và Nhu Thủy cô nương. Thế nên không do dự hướng đến thư phong, chỉ thấy bên trong tuy sáng đèn, nhưng không ai thanh, những tưởng khách nhân khi đi quên không thối đèn.

Y nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, chân vừa mại quá môn chưa hạ xuống, liền khựng lại giữa không trung, cả người cứng ngắc bất động tại chỗ, chỉ vì cảnh tượng trong phòng y ngàn lần vạn lần không nghĩ sẽ bắt gặp, trong lúc nhất, kinh hách lá thư rớt khỏi tay rơi xuống đất.

Thư phòng trên án thư, Phượng Hương ngọc thể mị nhân ngang dọc, Nhu Thúy má hây hây ánh hồng vân ỷ thân tựa lên lưng ghế, hai đùi phần nị bóng loáng hướng hai bên tách ra, khoát lên tay vịn ghế, hai nàng vốn là tuyệt sắc gia nhân, nay lại bày ra tư thế liêu nhân trên trọc lòng người, càng tăng thêm muôn phần *** điểm, nếu là nam nhân tầm thường, chỉ sợ xương cốt sớm tở [tở huỷ ~ bả hoải], hóa thành sắc lang bỏ nhào ngẫu nhiên.

Nhưng Thượng Quan Thiên Trảm cự nhiên vẫn lạnh lùng sở vi bất động, trên mặt nhiễm thượng vẻ mặt kiên nhân, Phượng Hương vươn cánh tay nhỏ bé mềm mại không xương không ngừng uốn éo nhẹ nhàng khéo léo vuốt ve chính cơ thể mình, bày ra đủ loại động tác khiêu khích, khả ngày thường hấn chắc thập phần vui vẻ thượng thức sự phóng dăng lớn mật này, nhưng hiện chỉ cảm thấy vô vị nhàm chán, tâm nóng nảy thâm nghĩ hôm nay nếu tiểu huynh đệ không thể dậy nổi, Thượng Quan Thiên Trảm ta há chẳng phải bị người người chốn kinh ô bụng cười chê sao.

Đúng thời điểm đó, Lý Thư Bạch căn bản không hay biết vô ý xông vào, y thấy khó chịu nổi cảnh xuân diễm mị, chân nhắc khựng lại dừng giữa chừng, kinh hoàng thất thanh kêu a một tiếng sợ hãi, lá thư theo tay trượt rơi xuống.

Mà Thượng Quan Thiên Trảm nhìn thấy y ngây ngốc sững sờ, kìa tiểu huynh đệ mặc Phượng Hương và Nhu Thủy tìm mọi cách trên trọc khiêu khích vẫn vô tình nay lại cạ lập tức hưng phấn bùng bùng dựng khởi. Khiến y trang hấn nơi đó cấp thành tiểu lều.

Ta..... Ta không biết..... Lý Thư Bạch hoảng sợ vội vàng rút chân về, hấp tấp liêu mạng thối lui về sau, lấp bấp giải thích: Ta..... Ta ... cái này đi.....

Y nói không nên lời, bối rối ngượng ngùng, lại cố tỏ vẻ xem thường việc trước mặt, bước liền bước, cũng không liêu, hấp tấp lẩn trốn, đã muốn thối lui gần tới bên lan can ngoài thư phòng, bối rối một hồi tay chân thừa thãi, luống cuống đụng phải mấy bồn hoa lan dương trên lan can, nhất thời một chuỗi bình lách cách bằng đồng loạt vang lên, Lý Thư Bạch đứng không nổi, té ngã trên mặt đất.

Lại đây. Thượng Quan Thiên Trảm khởi tiểu dung, hướng về Lý Thư Bạch thấp giọng quát khê.

Hắn hiện dục hỏa thiêu đốt, cần tìm người phát tiết, mà người này, đương nhiên không phải Phượng Hương hay Nhu Thủy. Hắn là tình trường trung lão thủ, chỉ có thể đối với đối tượng đặc biệt mới có thể gây nên hứng thú cùng kích thích mê mông mà tình huống này rốt cục có ý nghĩa gì, tự hấn so với ai khác đều rõ ràng minh bạch hơn.

Lý Thư Bạch chật vật đứng lên, ý muốn hướng về Tiền thính tiếp tục chạy trốn, thành linh sau lưng bị một cổ đại lực dững lờ lại, y không tự chủ được thối lui, liêu mạng giãy dụa muốn tránh cũng không tránh được, đằng sau vang lên thanh âm nhu mì tràn đầy kinh hoàng ủy khuất của Phượng Hương và Nhu Thủy: Gia, người đã nói tối nay muốn tỷ muội chúng ta bồi người a, Gia, người như thế nào có thể như vậy đâu.....

Nhưng nói chưa xong, nhuyển thanh nhu mềm đáng yêu liền biến mất.

Lý Thư Bạch lòng khấn trương, thâm nghĩ hai vị cô nương này thật là, các người nếu muốn hấn, thì cố gắng mở miệng a. Tuy không có kinh nghiệm, nhưng y thập phần minh bạch, chỉ cần bị Thượng Quan Thiên Trảm tóm được, chắc chắn không còn đường thoát.

Hơn nữa y vô công không có, đành đem hết thủy hy vọng ký thác gửi gắm lên Phượng Hương Nhu Thủy, hy vọng các nàng có thể ở thời điểm then chốt chặn cơn sóng dữ.

Các người lui đi, sau có thời gian, ta sẽ tìm các người. Thượng Quan Thiên Trảm vô tình hạ mệnh, nhất thời khiến Phượng Hương Nhu Thủy trước sau anh anh cất tiếng khóc.

Hắn nay đã không còn kiên nhẫn, túm chặt Lý Thư Bạch thu vào lòng, rồi nhanh như cắt xuất chưởng phong, tổng xuất Phượng Hương Nhu Thủy cùng y trang tảo thượng trên người các nàng ra ngoài: Đi mau, các người đã biết tính ta, đừng để ta nói lần hai.

Hai nàng trong nháy mắt ánh lên vẻ không cam lòng cùng thần thái oán hận sâu sắc, nhưng nửa điểm biện pháp nghĩ chẳng ra, đành ủy khuất ôm y trang, chặt vật giúp đỡ lẫn nhau lú nhú dúi dẩy nhau ra ngoài.

Lý Thư Bạch bị Thượng Quan Thiên Trảm ôm, giây dưa tìm đường thoát mắt lơ đãng thoáng nhìn hai mặt bóng người lảo đảo ra khỏi phòng, phút chốc, y đình chỉ mọi động tác, bị thương xâm nhập cốt tủy lạnh lẽo tàn phá, chiếm cứ toàn bộ thân xác tinh thần y.

Cứ thuận theo đi, hắn là vậy đi, mình so với hai kỹ nữ kia căn bản không khác biệt đi, đều là công cụ tiết dục của Thiên Trảm, khi hắn muốn liên yếu hô chi tức đến, yếu khi không muốn đành phải huy chi tức đi. Ai sẽ vì bọn họ – những công cụ tiết dục lãng phí hao tổn nhu tình, nam nhân khắp thiên hạ sẽ không, Thiên Trảm hộ càng không.

Không, không nên tái gọi hắn Thiên Trảm, hắn nay đã là Gia, là chủ nhân cao cao tại thượng của mình.

Vì cái gì..... Vì cái gì hắn lại thế với mình, sớm qua thời tuổi trẻ lông bông, từ lâu không còn dáng vẻ thiếu niên tuấn mỹ thon dài, đôi khi thoáng lướt qua gương, chính mình đều đã chán ghét gương mặt trương nhiễm mãn phong sương, khả còn hơi đà bối (~hơi cồng), hắn do hàng năm khúm núm đối lấy, thân thể như vậy, khả thể nào còn có thể hấp dẫn hắn.

Nếu vậy, hắn vì cái gì chấp nhất muốn mình, là vì..... Trả thù?

Lý Thư Bạch tự giấu nở nụ cười, hắn vậy, chỉ có thể là lý do này, nan bắt thành y dám vọng tưởng Thượng Quan Thiên Trảm yêu thương y? Cớ nào nực cười. Cớ nào đáng buồn, phương thức trả thù này hoàn toàn hủy diệt chính mình, chiếm giữ thân thể, vũ nhục linh hồn, dụng loại phương thức tối khăng bần, không ngừng cường điệu khẳng định: Người đã là nô tài, đã là luyện súng, đã không còn bao giờ có thể thanh cao, không bao giờ có thể trắng noãn như tuyết.

Gia nếu nghĩ muốn trả thù, hà cớ chi tự mình xuất thủ. Hậu đình đột nhiên bị đỉnh nhập mang theo cơn đau đón phé tâm. Lý Thư Bạch quật cường cắn bạc thần không điểm chút huyết sắc, há to mồm thở phì phò, hằng mong bình ổn đón đau, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm nam nhân cường tráng phía trên nhìn xuống mình, tự giấu cười nói: Kỳ thật, lộng vài ba tên lưu manh du côn đến, cũng như nhau thôi, dẫu sao điều người muốn không phải là khiến ta triệt tâm thấu hiểu thân phận ti tiện của mình sao, muốn tận hứng nhúng chàm khối thân xác thối tha thành bản thối tha đến không tưởng hay sao? Bất quá chỉ vì mục đích giản đơn, hà cớ chi phải yếu chính gia ra tay, thật sự quá khó khăn đi.

Đây là người khiêu khích ta? Thượng Quan Thiên Trảm nét mặt tái giận, động tác luận động dưới thân một khắc không đình trệ, nhưng tâm tư lại thư sướng hân hoan, Lý Thư Bạch tóm lại vẫn có phản ứng, y đối mình là có phản ứng, không phải như ngày ấy, hoàn toàn chỉ là hạt tử nhân, là rồi rồi.

Hắn trừu sáp càng thêm hăng say, giống như coi lời Lý Thư Bạch là tối liệt xuân dược, một bên ở bên tai đối phương không ngừng nỉ non: Đúng vậy, ta muốn tự mình xuất trận, không muốn đưa người phóng cho bọn hắn dạy dỗ, ta thể nào có thể yên tâm đâu.

Đau nhức khôn cùng đánh úp, Lý Thư Bạch liều mạng ấn nhẫn, y không chịu yếu thế phát ra âm thanh *** mĩ, không lâu sau, tầm mắt dần dần mơ hồ. Hoảng hốt, Thượng Quan Thiên Trảm ôm lấy đầu y, hạ xuống nụ hôn sâu, nhưng ý thức y tại giờ khắc này đã hoàn toàn lâm vào mê muội, nên sau khi tỉnh dậy, cố định cho rằng mình chỉ là nằm mơ.

Ở Long tôn hoàng triều, dân gian nam nữ phong tình không mấy nghiêm khắc, một nam một nữ lưỡng tình tương duyệt, nguyệt thượng đầu cành tình nhân hẹn ước, thường sẽ không lợi dụng hôn ước, làm ra cái loại hình động hạ lưu du thực du thủ, cho nên dù đại quan quý nhân, hay sĩ tử dân chúng ở kỹ viện hoặc xóm cô đầu, đều sẽ không đi hôn môi nam nhân hay nữ nhân bán rẻ tiếng cười, bọn họ chỉ xem những người này

như công cụ tiết dục, sao có thể có thể dùng hành động hôn môi để minh chứng cho tình yêu say đắm dùng trên khối thân thể ti tiện đâu?

Cùng lúc đó, tại căn phòng khác ở Phong Vân đình, truyền đến tiếng thì thảo mắng nhiếc: A, tức chết ta, Thượng Quan Thiên Trảm chết tiết, hắc..... Hắc thể nhưng không cần ta, lại đi yếu một lão nam nhân, ta..... Ta khi chưa luyện thành Thiên Hương Mị công, hắc một ngày có thể muốn ta hai lần, nay ta luyện thành, hắc chỉ cần đề thương tiến cẳng, không phải do hắc, thể nhưng hắc lại cố tình khiến ta thất bại trong gang tấc, ta không cam lòng, a a a..... Ta không cam lòng a.....

Này phen khắc cốt ghi tâm hắc nên hô to mắng lớn khả mới biểu hiện ra uy lực của nó, nhưng đáng thương nữ nhân này vẫn còn đang ngụ trong Phong Vân đình, căn bản không dám lớn tiếng chọc người kia nghỉ ngơi, đành phải đè nén xuống khả chỉ mình mình nghe thấy tiết mắng, đến cuối, nàng bộc phát công tâm bị nội thương, suýt nữa phun ra bọt máu.

Cũng khó trách, mắt thấy miếng thịt béo gần trong gang tấc, lại không nhanh không chậm bị người cướp, mà lại bị một lão nam nhân cướp đi, càng khiến nàng uất hận, hỏi sao có thể cam tâm a

7. Chương 7

Lý Thư Bạch khi tỉnh lại, đau nhức trên người không hề thối lui, bất quá so lần đầu, đôi phần nhẹ nhàng hơn, nhưng, xương cốt vẫn như bị nghiền tan vô lực.

Lắc lắc đầu, cổ bành to hai mắt, nhận thấy trần nhà rung rung không ngừng di động, dưới thân truyền tới cảm giác lắc lắc lư lư, tiếng bánh xe lộc cộc. Y chợt nhớ tới, Thượng Quan Thiên Trảm nói ngày hôm sau hồi phủ, chẳng lẽ đã khởi hành? Thể mình ngủ bao lâu a.

Liều mạng chống ngược ngồi dậy, bất ngờ giọng nói ôn nhu vọng tới: Đừng dậy, nghỉ đi, đi mã xa có vẻ khá vất vả, chờ hồi Cung thì tốt rồi.

Này giọng nói thập phần quen thuộc, nhưng ôn thanh mật ngữ lại thập phần xa lạ. Còn kèm theo tiếng rầm , Lý Thư Bạch nghi hoặc nhìn qua, giật mình không biết tự bao giờ Thượng Quan Thiên Trảm đã ngồi ghé bên giường mỉm cười tưởng vọng, ánh mắt di dời, Thanh Phong đáng thương té giữa xe, may trên xe phủ thảm Ba tư mềm mại, bằng không rằng hắc không chừng sớm rớt rụng mấy khóa.

Gia, ta ra ngoài trông chừng mã xa. Cố gắng trầm ổn thanh âm kiềm hãm không run.

Tiểu Vệ căng cứng cử thẳng đầu, tinh ý mới thấy bả vai rất nhỏ nhắn, hai tay gắt gao siết thành quyền, hơn nữa không đợi Thượng Quan Thiên Trảm mệnh, nhanh chóng kéo màn học theo Thanh Phong ra ngoài. Nhưng trong mắt Lý Thư Bạch xem ra, chính là không muốn cùng y – một kẻ ti tiện chung đụng một chỗ.

Thở dài, y rút cục nhóm người dậy, thần nhiên nói: Gia, ta là hạ nhân, sao có thể cùng người cộng thừa mã xa? Ta tốt nhất nên đi.

Y nói xong đương muốn bước xuống, ai ngờ lại bị Thượng Quan Thiên Trảm một phen khấu trụ, nghe hắc cười nói: Người là thiếp thân tiểu tư của ta, đương nhiên phải cùng ta chung xe, không thấy Thanh Phong và tiểu Vệ cũng ở đây sao? Nga, tiểu Vệ đứa nhỏ này ngày thường chỉ biết luyện công, này..... Đối tân sự vật năng lực nhận thức có điểm kém cỏi, bất quá thời gian dài quá rồi thì tốt thôi.

Vừa nói vừa nhướn người kẻ sát Lý Thư Bạch, cười khẩy buông lời ngả ngớn: Huống chi nay ngươi không chỉ đơn giản là thiếp thân tiểu tư, đêm qua khiến người vất vả đến hôn mê, hôm nay vô luận thể nào cũng phải hảo hảo bồi thường ngươi một phen, ngươi nói có phải hay không? Hắc nói xong, cố ý nở nụ cười ái muội, Thanh Phong nghe được lông tóc dựng đứng da sởn gai.

Lời này đã không thể nói là ái muội, mà là minh bạch rõ ràng.

Lý Thư Bạch hé lộ gương mặt hồng thấu như con cua hấp chín, hung tợn trừng mắt nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, y tuyệt vọng nghĩ: Xem ra Thiên Trảm tuyệt không biết kiêng nể, đối với kẻ thân làm nô bộc, lại có thể luyện đến tầng công phu này, khả những ngày tháng sau sớm tối chiều ở chung, ta phải làm sao a?

Sớm biết, ngày đó bị hấn mua hạ liền tự sát đi, chẳng cần phải nhẫn nhịn chịu vũ nhục, cổ tình còn kết thêm vài ba hảo bằng hữu, khi ấy nói lập khế ước là tánh mạng ta, nguyên lai nếu ta tìm cái chết, bọn họ liền phải thay ta vì nó, khả sao có thể nhẫn tâm đến thế?

Lý Thư Bạch hốt hoảng nghĩ tiền đồ, không biết qua bao lâu, chợt thấy xe ngựa khựng lại, y lão đảo, mắt thấy sắp té, may mắn Thượng Quan Thiên Trảm nhanh tay lẹ mắt, lao đến đỡ được y, miễn đi môi tiếp môi, chính là cứ như vậy, ngã nhào vào lòng đối phương, còn không chờ giây thoát, tiểu Vệ đã đẩy mạnh tiến vào, trầm giọng báo: Gia đình hạ.....

Nhất tự ‘xa’ đáng thương bị ngạnh sinh sinh nghẹn họng tiểu thị vệ trẻ tuổi, lẳng lẳng phát ngốc.

Thanh Phong rốt cục cũng chiếm chút tiện nghi giũ cột lãnh huyết thị vệ, hân hoan vỗ vỗ tay, tâm trạng tiêu sái nhún nhảy xuống xe, hắc hắc cười vui vẻ: Ngu ngốc, người còn chưa thích ứng sao? Thật là thói mực dầu, hừ hừ, Cung chủ dạy người bằng sơn hân tâm trước sau không biến sắc, người đều học được, sao giờ bị cầu tha đi rồi?

Tiểu Vệ bị hấn kích bác, hừ một tiếng ngoảnh đầu quay đi.

Bên kia Thượng Quan Thiên Trảm không bận tâm để ý Lý Thư Bạch phản đối, vững vàng ôm y vào lòng thể trụ vai y dìu đi ra, một bên sáng khoái cười to: Đừng từ chối, để thủ hạ ta thấy dạng sẽ nói giống cái gì? Nói sau người có thể trốn tránh ta mãi sao? Hãy còn nghĩ ta là đứa nhỏ bất tuổi.

Vừa nói, hấn vừa dìu đỡ Lý Thư Bạch ra ngoài xe, nghênh đón chính mình là nhóm hộ pháp sứ giả bành to hai mắt trừng trừng nhìn, biểu tình chi phần kích, một chút không thể so với Tiểu Vệ kém cỏi.

Định lực các người còn chờ tăng thêm.

Thượng Quan Thiên Trảm khụ đánh tiếng, đảo mắt nhìn quanh phần đông thuộc hạ xung quanh, thậm mắng cả đám không tiền đồ, ta bình thường như thế nào dạy bảo bọn họ, một đám lên núi đao xuống biển lửa còn không thấy nửa điểm biến sắc, nay bất quá chỉ đỡ một người, cũng chẳng phải đại cô nương nũng nịu thủy nộn nộn gì, nhìn xem nhìn xem nguyên cả đám trừng trừng, đều nhanh đột đi ra.

Hấn nào biết nếu thật sự đỡ đại cô nương phần nộn nũng nịu, đám thuộc hạ đương nhiên diện vô biểu tình đầu trưng ra bộ dạng ngu ngu ngốc ngốc này. Chính bởi người hấn phù là Lý Thư Bạch, là lão nam nhân trải qua bao tang thương lão sầu khổ, thấy thế nào cũng không giống như Cung chủ thân nhân, nếu nói cái gì luyến đồng, tuổi tác hiển nhiên quá lớn đi, cổ tình tư thế phù trợ của Cung chủ..... Hộ pháp sứ giả cùng nhóm tiểu binh nhất tề rùng mình, không dám mạo muội nghĩ xuống.

Thượng Quan Thiên Trảm không thèm bận tâm tới đám thuộc hạ, hướng Thanh Phong bên cạnh phân phó: Người xuống trừ phòng, kêu Tần cô nương cùng Di Đại Khoan lên cho ta, ta có việc cần phân phó. Đúng rồi, bảo người phụ trách tuyển chọn các thứ này nọ từ các nơi Tiên Tịnh một lượt gọi tới. Ân, tiểu Vệ xuống dưới phân phó, một lúc sau tại Phong Nhận thỉnh thương nghị, gọi đám tả hữu sứ giả bên ngoài quay về tập hợp.

Thanh Phong ứng thanh hồi đáp, ánh mắt lén lút đánh về phía Lý Thư Bạch, lắp bắp nói: Ách, Cung chủ, kia..... kia Lý công tử làm sao giờ? Có cần hay không thu thập cho y gian phòng? Người xem gần ta hảo đâu? Vẫn là gần người, tùy tiện có thể sai sử y.

Hấn đề thanh không cao, nhưng đám thủ hạ Thiên Trảm Ma cung là người nào chứ, kìa đều nhất nhất cao thủ hàng thật giá thật nha, vừa nghe lời thâm ý sâu, không khỏi khiến cả đám hăm ngưng cước bộ, hai lỗ tai rất nhanh vểnh như tai thỏ hóng chuyện a hóng chuyện a, cấp cấp trước tiên có thể nội nắm giữ được tư liệu trực tiếp về nam nhân kia.

Thượng Quan Thiên Trảm trợn mắt trừng Thanh Phong, hừ lạnh một tiếng nói: Gần người làm gì? Hay người muốn thừa dịp đêm dài nhân tĩnh mò mẫm tìm y liên lạc cảm tình? Không cần phải thu thập phòng, sẽ ngụ luôn tại phòng ta, càng tiện cho ta tùy thời sai sử.

Không xét đạo lý lời hấn quả thật hợp tình hợp lý a, sợ tới mức Thanh Phong cảm như hén, thậm than nường a, Cung chủ không phải thất tâm điên đi? Ta tìm y liên lạc tình cảm? Chúng ta nào phải cái gì hảo cảm để liên lạc, chắc chắn, ăn dấm chua cũng mặc danh kỳ diệu nha.

Lí Thư Bạch cắn chặt môi, miễn cưỡng nhẫn nhịn không rống to gào lớn, giờ mở miệng chẳng những vô sự vô bổ, không chừng lại kích động nam nhân nói ra lời càng long trời lở đất, đành đưa mắt nhìn bốn phương tứ phía đám thủ hạ hần phân nửa quỳ rạp trên mặt đất, y chưa từng nghĩ để người khác bán hay toàn bộ quỳ hạ trước mình thế.

Thượng Quan Thiên Trảm đối định lực của bọn thuộc hạ tận tình phỉ nhổ không thôi, âm thầm hạ quyết định tăng cường rèn luyện quyết tâm, bất quá việc cấp bách trước mắt chính là đem Lý Thư Bạch dàn xếp xuống dưới.

Hắn cúi đầu đi được vài bước liền kiên nhẫn không nổi, đành chỉ cước bộ cúi người ôm ngang y, sai nhanh bước chân tiến vào Doãn các, mặc kệ đối phương phản đối, đã đem y đặt ngay ngắn trên tương phi tháp thượng, đồng thời nghe Thanh Phong bên ngoài cung kinh bẩm báo: Hồi bẩm Cung chủ, theo lời Người, Tần cô nương Di trừ đầu và Dung Tiễn Tinh đã đến.

Để bọn họ vào đi. Thượng Quan Thiên Trảm thuận miệng đáp lại, bức rèm che bị đẩy lên, ba người nói đùa nhau lần lượt đi vào.

Lí Thư Bạch đưa lưng về phía bọn họ, cảm giác được ba đạo hỏa lạt lạt ánh mắt chăm chú dán dính trên người mình, y đành phải giả bộ ngủ như không biết, lại nghe Thượng Quan Thiên Trảm nói: Gọi các người đến không phải vì khác, Tần cô nương người tinh thông dược thiện, liệu có loại dược nào có thể làm đầu bạc biến đen, thương lão dung nhan phản thành thiếu niên anh tuấn đâu?

Tần cô nương tên Tần Ngọc, nghe vậy khúc khích cười nói: Cung chủ đây là làm khó người a, chưa bao giờ nghe qua loại dược nọ, nếu có, thiên hạ đâu còn lão nhân đi?

Nàng ngưng lời ánh mắt khẽ liếc tế quan sát đoan trang Thượng Quan Thiên Trảm, thúy sinh sôi nói: Ta thấy, sắc mặt Cung chủ hồng nhuận tảo nhả chính thịnh, ô phát như vân như bặc, tựa hồ không cần dùng loại dược thiện kia? Như thế nào? Hay Cung chủ thích lão thái bà nào đó bất thành?

Lí Thư Bạch khi nghe Thượng Quan Thiên Trảm vấn hỏi Tần cô nương, vô thức thân mình cứng đờ thoáng sững sờ, nhưng mấy lời Tần cô nương nói, không lại khiến y phùng phùng đỏ mặt, sợ lộ ra sơ hở, nhẹ nhàng kéo kéo gối dựa mai mai giấu giấu mặt.

Chỉ thấy Thượng Quan Thiên Trảm thản nhiên cười cười nói: Thiếu điều nói vậy, ta hà cớ gì cần loại dược này? Còn lão thái bà, đừng ghé tởm ta. Ta muốn nói người này mới ba mươi, so với người bốn mươi tuổi thoát nhìn còn muốn thương lão, liệu có biện pháp gì làm cho y hồi phục vãng tích trẻ tuổi?

Tần cô nương điệu mục làm như lơ đãng hướng về tương phi tháp thượng vòng vo liếc mắt, sau xoay đầu lại cười chói lọi: Nếu còn trẻ, còn có biện pháp, cái gọi là hà thủ ô ngàn năm khả ngộ bất khả cầu trân bảo, cũng có thành tinh, ai có thể tìm được? Chỉ cần hà thủ ô mấy thập niên, phục linh xứng thượng thêm mấy vị dược, ngao thành thang bổ, chính là ký bổ thân thể hồi dương nhan, bạch phát triển hắc cũng không hẳn không có khả năng, nhưng y quyền thượng có câu phạm là tâm bệnh cần tu tâm dược y, nếu tâm tình thủy chung áp lực buồn bực, dù cầm tiên đan, cũng là vô dụng.

Thượng Quan Thiên Trảm gật gật đầu, đối với Di Đại Khoan Dung Tiễn Tinh phân phó: Lời Tần cô nương nói các người đã nghe rõ chưa? Lập tức chiếu xuống làm theo, Di Đại Khoan, người tuy là trừ tử, nhưng ở phương diện dược lý phải nghe theo Tần cô nương, còn có Tiễn Tinh, Tần cô nương cần dược vật gì, bất luận bao nhiêu tiền người phải mua được, tiền theo cửa hiệu chi, nói mệnh lệnh của ta, hiểu không?

Đám người ứng thanh, cáo từ, lui xuống.

Thượng Quan Thiên Trảm ngả người áp sát Lý Thư Bạch, trầm thanh nói: Ta biết người chưa ngủ, vừa rồi Tần cô nương nói gì người nghe thấy đi? Vô luận dùng bao nhiêu dược vật, quan trọng nhất tâm tình thư sướng mới tốt. Người tuy rằng người hầu của ta, nhưng từ hôm nay, ta không xem người như nô bặc đối đãi, người không phải thích đọc sách viết tự sao? Về sau liền lấy chuyện mình thích mà làm, ta sẽ không....

Vì cái gì? Vì cái gì lại làm như vậy?

Lí Thư Bạch hừ một tiếng, đánh gãy lời Thượng Quan Thiên Trảm, xoay người, đôi con ngươi hắc diệu ám tỏa vẫn đục nhưng mục quang lại như ánh lên chấm nhỏ thâm thúy, bình tĩnh vô ba nhìn thẳng Thượng

Quan Thiên Trảm, bất chợt y cười tự giễu: Hay là gia phát hiện ta có phương diện nào thực hợp ý người, nên thích thượng ta, vừa rồi hẳn muốn trấn an làm cho ta lo lắng bất thành?

Xuất hồ ý liệu, Thượng Quan Thiên Trảm thể nhưng mỉm cười nhất nhất ôn nhu ghé sát y nói: Ân, cứ như người nói đi, tóm lại trong khoảng thời gian này người hảo hảo tĩnh dưỡng cho ta. Hẳn thở dài: Ta trước còn có chuyện, không thể bồi người, đợi buổi tối dùng bữa, ta bồi người tiếp.

Nói tới đây, hẳn thấy sắc mặt Lý Thư Bạch xoạch cái giận dữ thối bay lưu lại mặt ửng đỏ ửng, đại khái khẳng định lời hẳn bị y suy diễn thành muộn tới ăn xong chúng ta cùng nhau ‘ vận động’, hắc hắc cười, không buồn đính chính, thẳng tiến ra ngoài.

Quay về từ Phong Vân đình, tự nhiên rất nhiều sự vụ tồn đọng cần xử lý. Các huynh đệ cùng nhau thay hẳn giải quyết sự vụ mấy ngày qua, đương nhiên càng vất vả công lao càng lớn, cho nên không đợi Thượng Quan Thiên Trảm phân phó, tại trù phòng đã muốn tập khảo, khánh công, đón gió nhân thể yên hội gấp chuẩn bị tốt, chỉ thông chi trước cho Thanh Phong một tiếng, bọn hạ nhân liền đem yến hội lưu thủy bàn bưng lên.

Thượng Quan Thiên Trảm tính toán trước giải quyết công vụ bỏ bê, sau cùng huynh đệ thương nghị sự tình, xong xuôi trở về bồi Lý Thư Bạch cùng nhau dùng bữa, hẳn tối hiểu tính tình người kia, không có mình kè kè theo sau giám sát, chỉ sợ y cái gì cũng không chịu ăn. Nhưng thấy tình huống trước mắt, không đành lòng đợi gạo nước lạnh tát vô tâm ý của nhóm thủ hạ, làm cho bọn họ nghĩ bản thân vì tư tình, mặc kệ huynh đệ thủ hạ không thêm bận tâm, về sau làm sao có thể lãnh đạo quần hùng.

Ngay ngắn ngồi trên ghế chủ thượng, liếc mắt thấy Thanh Phong đứng bên cạnh, Thượng Quan Thiên Trảm nhỏ giọng phân phó: Người qua phòng ta nhìn y, bất luận làm gì phải ép y ăn vài thứ, nếu y không ăn đi, ta duy hời người.

Lời còn chưa dứt, Thanh Phong vẻ mặt đau khổ, ai oán nói: Gia a, ngài tha cho tiểu nhân đi, ngày trước vì muốn hồng vị đại gia kia dùng cơm, tiểu nhân đã dốc chiêu thức toàn thân xử ra hết, ngay cả cao đường phụ mẫu rồi cái gì tuổi trẻ thanh xuân chưa từng hôn phối mấy lý do như vậy diễn tái diễn lui mấy chục lần, nay người tái bảo ta đi, nhiệm vụ này khẳng định bất khả thi.

Thượng Quan Thiên Trảm hừ lạnh Vô dụng. Hẳn đánh mắt chuyển hướng sang phía khác, đúng lúc thấy tiểu Vệ gần đó, trầm ngâm đôi chút, quay sang tiểu Vệ nói: Bằng không người đi đi, đi xem y dùng gì hay chưa.

Hẳn vừa dứt lời, tiểu Vệ thập phần sáng khoái, hơi hơi cúi mình hành lễ, đang định lui xuống.

Thanh Phong hoảng sợ lồi lồi kéo kéo tiểu Vệ, khẩn trương chống lại cái nhướn mày của Thượng Quan Thiên Trảm khẩn thiết nói: Gia a, ngàn vạn lần không thể a, người khôngغم lại xem, tiểu Vệ này hội làm gì? Am hiểu cái gì? Hẳn á đơn giản luyện công cùng tra tấn, người nghĩ a, nếu hẳn qua, công tử không nghe lời ăn cơm, hẳn khẳng định rút kiếm chia tới, nói mấy câu đại loại như người không ăn cơm ta liền một kiếm làm thịt người linh tinh khác, công tử tính cách như thế nào? Kiên cường không loan a, thấy tiểu Vệ rút kiếm đe dọa, kia không phải cơ hội sẵn có ư? Một đầu liền trôi qua.

Thượng Quan Thiên Trảm không kìm đầu đánh cái rùng mình, trong đầu thoáng lướt qua tình cảnh Lý Thư Bạch huyết tinh lưu đầy mặt, chẳng biết vì sao, hẳn theo bản năng kháng cự loại kết quả này.

Vì thế hẳn khụ một tiếng, hướng tiểu Vệ nói: Tốt lắm, trở về đi, lui xuống chờ ta phân phó sau. Nói xong quay xuống, thấy yến hội đã lên cao trào, đám thuộc hạ bên dưới rục rịch, muốn tiến lên kính rượu.

Thượng Quan Thiên Trảm xưa nay hảo sảng thoải mái, lúc này tự nhiên không chịu mất đi hào khí, phàm rượu kính, ai đến cũng không cự tuyệt.

Cứ như vậy, mặc dù tửu lượng cao, đợi đến khi tàn cuộc, thân thể cảm không được có điểm lung lay lắc lắc. Cảm giác áy náy thượng hẳn thanh tỉnh vài phần, nhưng vẫn cần tiểu Vệ Thanh Phong hầu hạ dìu đến tận phòng.

Vừa tiến vào, nhìn hoa quả đồ ăn trên bàn quả nhiên chưa được động đến.

Hắn thở dài, lắc lắc đầu, bưng trản lãnh trà lên uống, tự giác thần chí có điểm thanh minh, cao giọng hô: Người thế nào chưa ăn cơm? Một đường xa mà một nhọc, còn không đói? Nhanh qua đây đem cơm ăn đi.

Vừa nói vừa tiến nhập nội thất, bắt gặp Lý Thư Bạch nằm ngã trên tháp thượng tựa bên cửa sổ, đã muốn ngủ say.

Thanh Phong, hiện là canh giờ nào? Thượng Quan Thiên Trảm nhíu nhíu mày đầu, hồi đầu vẫn thủ hạ tâm phúc.

Lại nghe Thanh Phong cung kính trả lời: Đã gần giờ tỵ, gia uống rượu, cũng nên sớm nghỉ ngơi mới tốt, không bằng để tiểu nhân hầu hạ người ngủ đi.

Hắn gật gật đầu, lẩm bẩm: Nga, đã trên vậy sao? Khó trách y ngủ. Thôi, không cần người hầu hạ, dọn hết thứ trên bàn đi, rồi lui xuống nghỉ ngơi.

Thanh Phong ứng thanh, tự đi thu thập đồ ăn trên bàn.

Thượng Quan Thiên Trảm tiến tới trước mặt Lý Thư Bạch, nhìn khuôn mặt say nồng giấc ngủ, nhin không nhẹ nhàng sờ sờ, thật lâu sau mới thở dài ai oán than thở: Quả nhiên từng phải trải qua cái rét cắt da cắt thịt sao? Làn da có thể sánh bằng nguyên lai thô ráp hơn, người còn có nhớ hay không, năm đó người đỗ Trạng Nguyên, thiếu niên cùng đệ, đường làm quan rộng mở, tiên y giận mà thiếu niên tuần tú, dân chúng vây quanh hân hoan tung hô, mấy danh môn khuê nữ khuynh tình hâm mộ. Lý Thư Bạch a Lý Thư Bạch, mười năm a, hận người cũng tốt, cảm kích người cũng được, đến giờ phút này vẫn không thể quên một khắc ân tình kia, người đâu? Người còn nhớ rõ hay không đứa nhỏ đói khát ngã khi ấy ngã trước ngựa trạng nguyên?

Lý Thư Bạch mày hơi hơi động, lại quy về bình tĩnh, nhưng Thượng Quan Thiên Trảm ngà ngà men say, nói chuyện có điểm không ngớt, sao còn đủ tỉnh táo nhận thấy biểu tình nhỏ như vậy. Tay cũng không an phận nơi hai má bóng loáng lần lần hướng về phía trước, cuối cùng dừng tại mi tâm của Lý Thư Bạch.

Mày ... Quả nhiên vẫn gắt gao. Âm thoát ra tựa như thẳng thốt, lại ẩn vài phần thương tiếc rành rành, Thượng Quan Thiên Trảm nhẹ nhàng than: Người..... Người rốt cục còn ẩn chứa bao bất bình? Bao nhiêu không cam lòng? Yếu bao nhiêu ưu sầu khổ sở, khả khiến song mày ngài nguyên bản đẹp mắt lại gắt gao rồi rậm một chỗ. Dụy đem suốt đêm nầy nở nhân thần, báo đáp bình sinh chưa triển mi. Lý Thư Bạch, người có biết hay không khởi từ thời khắc người cứu ta, ta đã hạ quyết tâm đời này kiếp này sẽ toàn tâm toàn ý phò tá người theo người, quyết không để người chịu tỷ xú ỷ khuất.

Khả cố tình, tình tình người kia, ninh chiết không loan [~ ngay thẳng], ta chỉ nghĩ không cho người chịu khổ, muốn con đường thẳng quan tiền chức của người thuận buồm xuôi gió, há có gì người không buồn lý giải cái khổ tâm của ta, vì cái gì người..... người thể nhưng tổng ta ra khỏi cửa.

Ngữ khí hắn dần dập đứng lên, thậm chí ần ần dẫn theo tiếng khóc nghẹn ngào, đơn giản kéo cánh tay Lý Thư Bạch, nỗi khổ tâm chôn dấu đáy lòng bao nhiêu năm theo lời nói buổi tối này đều thổ lộ ra: Người có biết hay không ta từ chỗ người đi ra, có bao nhiêu sợ hãi, ta quỳ gối trước phủ người lớn tiếng khóc cầu người, lớn tiếng cam đoan với người thề về sau không dám tái phạm nữa, nhưng người mất điếc tai ngơ, người có biết hay không ngày đó mưa gió hạo đại, đem thanh âm ta bao phủ, Lý Thư Bạch, người.....

Người hảo ngao tâm, người sao có thể biến mình trở thành thiên ... trở thành.... trở thành thân nhân duy nhất tối quan trọng ... thành tâm phúc của đứa nhỏ, kéo nó từ Thiên Đường hoa lệ ảm áp kia thẳng xuống Địa Ngục tối tăm lạnh lẽo, thà rằng không bằng người đừng cứu, không bằng cứ mặc kệ nó chết trước tiên mà của người đi. Ta rời người quá mấy ngày, người có biết hay không? Nếu không phải nhờ lão Cung chủ, người tưởng ta và người sẽ có hảo ngộ hôm nay sao? Ta đã sớm chết ở cái xó xỉnh nào, điều này người có biết hay không?

Thực xin lỗi, ta..... Ta không biết.

Lý Thư Bạch bỗng nhiên bừng tỉnh mở to mắt, ngược nhìn khuôn mặt khóc rống của Thượng Quan Thiên Trảm, y do dự vươn tay, nội tâm khoảng khắc từ chối, rốt cục vẫn vươn tay chậm rãi xoa xoa hai gò má Thượng Quan Thiên Trảm, thở dài nói: Thực xin lỗi Thiên Trảm, kỳ thật ngày đó..... Ta không nghĩ đuổi

người đi, ta..... Ta phải Nha Soa đi theo, kìa Nha Soa hảo đồ, đánh mất dấu vết của người, chờ ta nơi nơi tìm kiếm, đã không thấy bóng dáng người đâu.

Y nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Thượng Quan Thiên Trảm, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng tươi cười: Thiên Thiên, người hiện tại tốt lắm, ta thực vui vẻ, người như vậy, so với đi ta cường vẫn hảo hơn, nên ... nên ..., đừng ưu tư chuyện không vui khi xưa, người cũng không cần cảm kích ta, nếu hận ta, mặc kệ người như thế nào trả thù, ta đều vui vẻ chịu đựng, chỉ cần người không tái hồi tưởng lại đoạn hồi ức không vui ngày đó, Thiên Thiên, có lẽ người không biết, nhiều năm qua, ta vẫn thủy chung nhớ rõ đứa nhỏ quật cường té xỉu trước ngựa Trạng nguyên ta năm ấy.

Thượng Quan Thiên Trảm từ khi còn nhỏ, chưa từng rơi nước mắt, duy nhất nhớ rõ một lần, là lần bị Lý Thư Bạch đuổi ra quỳ trước cổng phủ khóc hô cầu y khoan thứ cho mình. Tái sau đó, mặc kệ luyện công cỡ nào khổ cỡ nào mệt, dù lưu hãn chảy huyết, kiên quyết không đổ lệ. Không nghĩ tới tới nay, dưới tình huống chuẩn choáng men say, cảm hoài chuyện cũ lệ đã chảy rơi, nhưng điều khiến hắn không thể chấp nhận được, mình thế nhưng ngay trước mặt Lý Thư Bạch lộ ra vẻ yếu đuối.

Trong nháy mắt, hắn bình tĩnh, tí xíu cảm giác men say đều thất tung vô ảnh, bình tĩnh nhìn Lý Thư Bạch, đột nhiên cười tà mị, lạnh lùng thuyết: Phải không? Mặc kệ ta trả thù thế nào, người hội vui vẻ chịu đựng? Lý Thư Bạch, người thật sự có thể làm được sao?

Tâm Lý Thư Bạch lạc dạng, đột nhiên nhớ tới thủ đoạn trả thù của Thượng Quan Thiên Trảm, y theo bản năng gắt gao túm chặt chần, lấp ba lấp bắp nói: ta..... Ta nói, ý ta nói là Người..... Người đừng hiểu lầm, sắc trời đã muộn, người..... Người lại uống rượu, đi ngủ đi, bằng không..... Ta đi chuẩn bị cho người.

Y nói xong vội vàng lật mềm, chớp lấy thời cơ tầm mắt thâm thúy của Thượng Quan Thiên Trảm thâm thù hạ y nhanh nhanh chóng chóng tiến đến nội thất lý kia bên giường mở lớn, run run bắt tay chuẩn bị phô giường thay hắn.

Thượng Quan Thiên Trảm lẳng lẳng nhìn y, lòng thâm mỉm cười, thật là, không phải đã cùng y hai lần? Sao còn cứng ngắc thành vậy? Cường thi chỉ sợ không cứng rắn bằng y, chẳng lẽ y còn không nhận thấy động tác bản thân có bao nhiêu buồn cười hay sao?

Hắn lắc đầu tiến lên, thuận tay đem áo gấm thêu hoa quăng sang một bên, thuận thế ủng trụ Lý Thư Bạch ngã xuống giường.

A..... Không, không cần. Lý Thư Bạch hoảng sợ thất thanh, liều mạng giãy dụa.

Chợt nghe Thượng Quan Thiên Trảm âm trầm bên tai nói: Đừng nhúc nhích, người uốn éo như vậy, vốn không hứng trí, cũng bị người khơi dậy, đến lúc đó người phải chịu trách nhiệm giúp ta tiêu hỏa.

Hắn dứt lời, Lý Thư Bạch hạnh nhiên kinh sợ không dám manh động, nhưng trên mắt sớm thiêu hồng đứng lên.

Thượng Quan Thiên Trảm ôm y nằm trên giường, thản nhiên nói: Ta mệt, người cũng mệt đi? Vậy ngủ sớm thôi, yên tâm, ta cho dù tái phát thú tính, cũng không có khả năng bắt người hàng đêm thị tẩm, tuổi lớn thân thể cứng ngắc, toàn xương là xương, cứ như vậy, ôm càng không thư thái.

Hắn bỗng nhiên cười tinh nghịch như đứa nhỏ, giả hoạt nhìn Lý Thư Bạch: Ân, ta nghĩ, đem người dưỡng mập mập, như thế ôm sẽ thoải mái hơn nhiều. Ân, chẳng qua người chẳng chịu ăn cái gì, như thế nào có thể béo lên được?

Lý Thư Bạch vừa hấp thụ giáo huấn, tuyệt không chịu hé răng nói nửa lời, chỉ e Thượng Quan Thiên Trảm thay đổi chủ ý.

Nhưng đối phương nhất quyết không để y yên thân, kề sát tai y thì thâm ám muội: Người khẳng định sẽ không chịu ngoan ngoãn uống canh bổ hay thuốc bổ gì đó, ta nên làm cái gì bây giờ? Khả phải tài năng thế nào mới ép người ăn cơm đây?

Hắn bỗng nhiên hưng phấn nhồm người dậy, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt Lý Thư Bạch: A, ta nghĩ, rốt cục cũng nghĩ ra cách đối phương phó với người rồi, về sau người chỉ cần không hảo hảo ăn cơm, ta đem người bắt lên giường làm một lần, hắc hắc, một chút cơm đối một lần tình sự, chính người lựa chọn.

Lí Thư Bạch suýt té xỉu, hận nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra một câu: Phải không? Một lời đã định, ta hảo hảo ăn cơm, người sẽ không cưỡng bách ta làm cái loại sự tình này nữa, người hiện không đồng dạng khi xưa, đã là người giang hồ một lời đáng giá ngàn kim? Y nhất nhất nói ra, khán thấy sắc mặt kinh ngạc của Thượng Quan Thiên Trảm, trong lòng thống khoái một phen.

Ai ngờ Thượng Quan Thiên Trảm chỉ thoáng sửng sốt, sau đó nhanh tay túm y ôm chặt vào trong lòng, hắc hắc cười lưu manh: Khó có được nha, ta chỉ nói người không ăn cơm ta bắt người lên giường, cũng không nói bình thường không nhận tội chộc giận người, nói đúng ra, người nếu hảo hảo ăn cơm, một ngày buổi tối liền một lần, nếu không hảo hảo ăn, ngày nào đó còn có khả năng làm ba lượt hoặc là bốn lần.

Lí Thư Bạch mặt nhiễm thượng đỏ, tuy nói cùng Thượng Quan Thiên Trảm có hai lần da thịt chi thân, này rành rành lời hắn nói nghe đã không thể, nhưng so với tức giận, y càng muốn phì cười hơn chẳng qua cảm thấy muốn cười ý niệm trong đầu vẫn không thể thốt ra, y nói không nên lời, đành phải liếc mắt ý hơi trêu tức nhìn hắn, xong liền thùy hạ ánh mắt, thầm nghĩ ta thế nào lại hội biến thành như vậy? Còn bị hắn ôm thế trụ trong lòng, lại có tâm tư suy nghĩ việc này.

Thế nào? Có phải không tin hay không? Người nghĩ ta dù là võ lâm cao thủ, vẫn cứ là một nam nhân, ngày làm bốn lần căn bản không thể phải hay không?

Thượng Quan Thiên Trảm tà mị cười nướn mi, bàn tay đặt trên lưng y không thành thật vuốt ve, tiến đến bên tai y lặng lẽ nói: Muốn hay không thử một lần? Nhìn xem ta có thể hay không cùng người làm đến tận bình minh? Thật sự là chê cười, trước nay ta đều sợ người không thể chịu đựng được

Chưa đợi nhất ngữ hoàn, Lý Thư Bạch hoảng sợ xua tay loạn xạ: Được rồi, được rồi, ta tin, ta tin còn không được sao? Người đúng là tuổi trẻ tráng kiện, là cao thủ đứng đầu võ lâm, có cái gì là không thể làm được, ta đã muốn già đi, thất lưng này chân này đều đã không còn linh hoạt, thật sự chịu không được người lặp đi lặp lại gây sức ép, gia, người tạm tha ta đi.

Y ngày thường vẫn xưng hô Thượng Quan Thiên Trảm gia, tổng chỉ khiến hắn cảm thấy chói tai nhức óc, nhưng giờ này nghe được, lại như mật ngữ của hữu tình nhân chốn khuê phòng, tựa như tiểu thê tử không thừa nhận được tính sự, kiều ngữ ủy mị cầu xin tha thứ, tràn ngập hương vị kiều diễm, khiến nhất thời ánh mắt hắn có chút đắm chiêu.

Lí Thư Bạch thấy hai mắt hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm chính mình, giống như mãng xà chăm chăm nhìn con ếch, như thế nào đều cảm thấy không có hảo ý, càng khiến y cảm thấy da đầu dần dần thấu lạnh, không khỏi hoảng sợ kêu lớn: A a a, ta..... Ta thật sự tin, ta thật sự tin được không, người..... Người đừng, ta..... Ta một chết đi, muốn ngủ

Nhất ngữ chưa hoàn, lại bị Thượng Quan Thiên Trảm ôn nhu lâm tiến ***g ngực, nghe hắn xấu xa cười nói: Biết sợ sẽ hảo, hừ hừ, nếu như vậy, tạm tha người, không vì cái gì khác, ai bảo ta đêm nay ầm rượu, vạn nhất quật khởi làm tối, không để ý thân thể người, làm bị thương người thì sao? Ta dấu sao vẫn thấy đau lòng.

8. Chương 8

Lí Thư Bạch bị hãm vậy, sâu thẳm nội tâm nảy nở trời dậy cổ nhiệt thủy lưu chậm rãi tràn mở, y đành chỉ giãy dụa, mềm mại ý tựa Thượng Quan Ngàn Trảm, qua hồi lâu, mới ngáp ngừng nói: Nếu ... nếu không làm, người cũng nên buông ra a, như vậy..... ô, người vạn nhất nói lời không giữ thì tính sao?

Người yên tâm, ta chỉ muốn ôm người. Tiếng Thượng Quan Ngàn Trảm thoang thoang tựa tiếng thở dài, tràn ngập vô hạn thỏa mãn: Người biết không? Ta sớm muốn lẳng lẳng ôm người, khởi từ ngày tái ngộ, dù tâm tràn ngập cừ hận, vẫn mộng tưởng đem người ôm vào lòng hảo hảo bảo hộ che chở người, Thư Bạch, về sau ta kêu Thư Bạch được không? Người cũng đừng một câu gia hai câu gia, cứ gọi ta Thiên Trảm là tốt rồi, chúng ta lại như xưa, chẳng qua, lần này đến lượt ta chiều cố người, yên tâm, ta không tái để người chịu ủy khuất.

Lí Thư Bạch trấn động, bàng hoàng không thể tin vào tai mình ngẩng đầu đắm đắm nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, chúc quang chiếu rọi, chỉ thấy hắn bình tĩnh nhìn mình, đôi mắt ngập tràn tình ý nồng cháy,

cơ hồ làm phỏng da y, tâm hơi hơi run lên, y ngượng ngùng cúi đầu, thì thảo thầm nói: Có thể sao? Liệu còn khả năng quay về ngày xưa? Người hận ta bao năm, như thế nào có thể? Như thế nào có thể dễ dàng đột nhiên buông tay cõi bỏ hận ý, hướng chỉ ta hiện tại.....

Bởi vì chính người, ta không còn ý muốn trả thù người.

Thượng Quan Ngàn Trăm ôn nhu ủng trụ Lí Thư Bạch: Người biết không? Nếu người vẫn là đại quan hay phú thân, ta có lẽ có thể khiến người thân bại danh liệt không xu dính túi, lấy đó làm trả thù, nhưng người hiện tại cái gì cũng không, chỉ còn cái mệnh bạc, ta nếu tái bức bách người, chẳng phải ép uổng người ngay cả mạng sống đều phải vứt bỏ sao? Trước hận là thật, nhưng chưa từng nghĩ muốn yếu hại mạng người, chỉ bất chợt thoáng nghĩ người vạn nhất có chuyện, tâm thu đều đau.

Hắn ngưng một chút, lại tiếp tục: Người hỏi ta vì cái gì lại đột nhiên suy nghĩ cẩn trọng, đúng vậy, ta bỗng thấu hiểu, vừa mới tới đây thôi, khi nhìn người nhắm mắt nằm kia, ta thầm suy ngẫm, không lẽ chúng ta cứ mãi mãi như thế này quanh quẩn trong u mê bế tắc, ta rốt cuộc đã nhìn không tới nụ cười ôn nhu của người ngày nào, nghĩ người với ta đâu hẳn vô tình còn hai tháng ân tình kia, ta sao chỉ chăm chăm báo thù quên đi ân tình năm xưa, nghĩ đến mai sau có lẽ không còn cơ báo đáp, ân, cảm thấy tâm tựa băng khối, hết trầm lại lạnh.

Thư Bạch, mấy năm qua lặn lội giang hồ, ta sớm thấy không thiếu ân oán khúc mắc, không biết bao nhiêu kẻ ôm oán ý cừu hận, đến cuối thường thường vì báo thù mà trả càng nhiều càng trầm đại giới, con người ta thông minh vậy (>_0!!!), há có thể cho phép bản thân đặt ngang hàng cùng bọn vũ phu lỗ mãng làm ra chuyện ngu ngốc đâu?

Lí Thư Bạch bảo trì trầm mặc không lên tiếng, Thượng Quan Ngàn Trăm cũng không ép y, chỉnh chỉnh thân, xử tư thế thoải mái nhất cho cả hai người rồi im lặng ôm y, quá nửa ngày, đương khi nghĩ không nghe được Lý Thư Bạch nói lời vô ích, mới thấy y sâu kín thẽ thọt nói: Thật là..... Sao đột nhiên suy nghĩ cẩn trọng vậy? Kia..... người không thể giống như trước kia được sao, xem ta như thân ca ca? Ta thề, ta cũng sẽ xem người như thân đệ đệ, ta sẽ chân thành đối đãi người.....

Không được.

Lí Thư Bạch chưa đoạn lời, Thượng Quan Ngàn Trăm đã cấp đánh gãy, hắn từ từ nhóm dậy, sâu thẳm nhìn vào đôi con ngươi ám sắc không còn độ sáng, bướng bỉnh tựa như hải tử khăng khăng nói: Ta không thể đáp ứng, ai bảo ta và người đã da thịt chi thân, đã nếm qua tư vị người, người có biết người đã vong ta, khiến ta với người khác không dậy nổi hứng thú? Cái này người phải chịu trách nhiệm. Nói sau.....

Hắn triển lộ nhất lữ cười xấu xa, ngón tay thon dài la lướt trên khuôn mặt Lí Thư Bạch ngả ngón buông lời: Thư Bạch, người tưởng rằng ta luôn xem người như huynh trưởng? Hắc hắc, cho người hay, khởi từ nhất khắc người cứu ta, ta đã quyết cả đời này cùng người một chỗ, ta khi đó không hiểu được vì cái gì lại thích nhìn người, vì cái gì không muốn người vì người khác hảo, vì cái gì đôi khi trong lòng thâm ảo tưởng nếu người là một cô nương thì hảo, như vậy khi ta lớn lên có thể thú người. Hiện tại ta mới hiểu, nguyên lai từ thời điểm ấy ta đã thích người.

Người..... Người nói vậy. Lí Thư Bạch kinh sợ trắng mặt, nhất tưởng mười năm trước, bên người kè kè một tên tiểu quỷ phát triển chưa tận lại ẩn ẩn tiềm chất tiểu sắc lang, nhện không nổi rùng mình, mắt trừng to sắc bén nhìn thẳng Thượng Quan Thiên Trăm: Người..... Người khi đó mới bao nhiêu? Như thế nào..... Như thế nào tồn tại loại tâm tư này? Người đừng vì chuyện hiện tại viện cớ, khẳng định người không hề tưởng điều đó.

Người quả nhiên đáng yêu!!!.

Thượng Quan Ngàn Trăm cười sung sướng đưa tay chỉ chuyển dời đến mí mắt Lí Thư Bạch vẫn ngả ngón tuôn lời: Ta vì gì phải nói dối? Nếu không phải mới trước đây tâm tư khởi chuyển, hiện tại chỉ cần ta muốn thì hoàn phi yển sâu mi thanh mục tú Há lại thiếu sao, còn có thể sinh hứng thú với người ư? Hơn nữa nửa đời sau, tuyệt không nguyện ý tái buông tay, trừ người không muốn kẻ khác, tuyệt đối không. Ân, người tự ngẫm a, ngày đó có phải hay không ta đặc biệt thích kẻ cận người, ngay cả khi người chửi đầu ta đều nhìn không chuyển mắt.

Ngón tay phiêu lạng lướt tới một đầu hắc bạch phát pha loạn, sợi tóc sớm mất thủy lượng óng ả mượt mềm lúc trước, khô héo xơ xác làm cho Thượng Quan Ngàn Trăm tâm nhu đau xót, hắc lẩm bẩm: Ta thích nhất tóc người, nói cái gì tóc nữ nhân vân hoàn cao kễ, hoạt như tơ đoạn, kỳ thực bọn họ chỉ ăn ốc nói mò, hắc phát người khi ấy mới chân chính danh xưng như bặc như tơ, mỗi khi tản ra, không biết bao con tim chấn động rơi xuống bao phong tình, ta xưa mỗi lần ngắm hắc phát phiêu lạng kia hay nhìn người vấn tóc chải đầu, đều xem đến si ngốc.

Ngọc thủ vuốt ve bỗng nhiên khựng lại, bật người ngồi dậy, hạ quyết tâm nói: Không được, ta phải làm cho tóc người một lần nữa khôi phục hắc phát như nhung như tơ tựa như xưa, ân, hà thủ ô, nghe nói muốn cho xanh tóc đỏ da [Tà chém chém!!!!] hà thủ ô là hảo được a, ta nhớ rõ Thu Phong nơi đó hình như có một chi, đúng vậy, ta ngay lập tức phái người hỏa tốc đến chỗ hắc yếu hạ.

Lời vừa dứt định động thân xuống giường, làm cho Lí Thư Bạch vừa cảm động mà cũng buồn cười, ần ần đôi điểm xấu hổ cùng ngọt ngào mặc danh kỳ diệu, trăm vị tạp trần, không còn cổ kỵ sợ hãi, vội vàng túm trụ cánh tay Thượng Quan Ngàn Trăm.

Người..... Người dừng hành động lỗ mạng, được không? Tóc này mấy năm qua đã thế, cho dù người muốn khôi phục, chẳng thể hấp tập nóng vội, gọi thủ hạ huynh đệ người tới thì sao a, tóc này không thể sớm chiều chớp mắt biến đen? Tốt lắm tốt lắm, người không phải uống rượu sao? Trước ngủ, việc này sau tái bàn bạc không muộn.

Có lẽ phân nửa khúc mắc duyên cớ được giải khai, thanh giọng của Lí Thư Bạch tưởng như mười năm trước ôn nhu mềm nhẹ như nước, khiến Thượng Quan Thiên Trăm tâm nhộn nhạo không yên.

Thấy người thế? Cùng lắm là nói lam nhan họa thủy[1]. Thượng Quan Ngàn Trăm nhướn mày hướng Lí Thư Bạch xin ý kiến, lần nữa ngã người nằm xuống, hắc không thể không giỡn, nếu không hạ tình huống này, chỉ sợ bản thân nói không quá mấy câu, sẽ bị huỷ hoại thanh nhu khí của đối phương khơi dậy thú tính.

‘Lam nhan họa thủy’ ngăn ngừa mấy từ lại khiến Lí Thư Bạch nhiễm thượng hồng sắc, đơn giản né tránh tái không để ý Thượng Quan Thiên Trăm, xoay người quay mặt vào tường. Bất chợt lâm vào hắc huyền, nguyên lai Thượng Quan Ngàn Trăm phát tự y dập nén, lần nữa leo giường ủng trụ y.

Bên trong tạm thời yên tĩnh không ai nói gì, giống như khoảng thời gian mười năm trước. Nhưng trong bầu không khí tưởng như tĩnh lặng, lại có một cỗ thủy lưu ngầm rục rịch khởi chuyển, tuyền chi đục hỏa chậm rãi bữa vậy hai con người.

Cái kia Thu Phong là ai? Lí Thư Bạch run rẩy lo sợ tùy ý sự tình có thể phát triển xuống, Thượng Quan Ngàn Trăm người này thú tính quá mức, đành nhẫn cơn hổ thẹn mở lời gợi chuyện, mong chờ có thể di dời tình cảnh nguy hiểm, chậm rãi chảy xuôi không khí ái muội.

Thu Phong a, nghĩ thế nào lại hỏi về hắc? Thượng Quan Ngàn Trăm nhòm người xoay y đối mặt với mình, tà tà cười hỏi: Thế nào? Ghen tị?

Vừa đoạn lời liền bị Lí Thư Bạch hung hăng thui một quyền, hắc khoa trương hú lên quái dị, bật người dậy cười gian manh: Hảo, Thư Bạch người tiến bộ rất nhanh, cái này chính là liếc mắt đưa tình, ừ, trẻ nhỏ dễ dạy trẻ nhỏ dễ dạy a.....

Nhất ngữ chưa xong, Lí Thư Bạch suýt chút bị chọc giận té xỉu.

Lí Thư Bạch hận bản thân, này rốt cục là làm sao? Y luôn luôn là văn nhân trang nhã tôn trong lễ giáo, như thế nào..... Đều do Thượng Quan Thiên Trăm, hắc khi không với mình lạnh như sương băng, mặc dù bị hắc cưỡng bức, trí lực vẫn thông tỏ tường minh, nay hắc nhu tình mật ý, ngược lại chính y không biết phải ứng như thế nào, vốn đương đứng đắn kinh câu, cũng có thể bị oai khuất bắt thành bộ dáng, này..... Y rốt cục nên làm chi bây giờ?

Hảo hảo, không đùa, thực không khỏi đầu.

Thượng Quan Ngàn Trăm mỉm cười ôn nhu sát sát nằm lại gần: Thu Phong tự danh là Mộ Dung Thu Phong, là Ma Cung Cung chủ chỉ nhất, thân phận địa vị cùng ta tương đồng, chẳng qua hắc không ngụ tại Kinh thành, ân, chúng ta sáu vị huynh đệ tình như thủ túc, ngày thường xa cách, bất quá khi Tổng Cung

chủ chiếu lệnh hạ tỵ, đợi lần hạ tỵ kế tiếp, ta mang người đi, nói cho bọn họ biết người là người ta yêu, ha ha, đến lúc đó bọn họ khẳng định vô cùng kinh ngạc.

Không được, vạn lần vạn lần không được..... Lí Thư Bạch cuống quýt ngăn cản, tuy rằng y vì mấy lời Thượng Quan Ngàn Trảm thốt ra mà cảm thấy ảm áp, khả đồng cũng càng bối rối: Ta thân phận ti tiên, lại hơn người mười tuổi, lại là nam nhân, người đem ta theo, chẳng khác nào hướng mặt mình thượng mặt bụi a, ta không thể cho người hành sự lỗ mãng thế, ta thấy Phương Hương cô nương các nàng ấy không sai đi, quả thực đẹp tựa thiên tiên.....

Các nàng thân kỹ nữ. Thượng Quan Ngàn Trảm hờn dỗi hừ lạnh một tiếng: Hảo, không nói không nói, trời sắp sáng, người nhanh ngủ một giấc đi, bằng không, đừng trách ta đây tái không để ý cùng người làm điểm vận động khác thường cường thân kiện thể.

Hắn dứt lời, Lí Thư Bạch bị dọa khấn trương nhắm nghiền hai mắt. Dưới ánh trăng, lông mi y vũ khởi run run, vì thế vốn tuần lãng tuyết trần lại tăng thêm mặt sắc động lòng người.

Thượng Quan Ngàn Trảm thở dài, mỉm cười lẩm bẩm: May mắn..... May mắn ta không chấp nhất cừu hận, may mắn ta có ngày hôm nay được chạm vào người, Thư Bạch, từ nay về sau ta đảm bảo sẽ hảo hảo yêu thương người, sẽ tuyệt không làm cho người thương tâm ủy khuất sầu mi khổ nhân, người cứ an tâm dựa vào ta đi.

Hắn đem Lí Thư Bạch kéo vào trong lòng, cảm giác thân thể đối phương hơi hơi cương, khoe miệng không biên tự giác phiên hợp mặt tươi cười, sau chậm rãi nhắm mắt lại.

Lí Thư Bạch có như thế nào cũng không ngờ, ngày mọi chuyện thật sự diễn ra. Thượng Quan Ngàn Trảm dường như thật tâm thật dạ buông tha cừu hận, không chỉ thế, hắn đối đãi y như nâng niu phục trân bảo bình tối trân quý, ôn nhu tỉ mỉ có điểm cận thân thái quá.

Từ miệng tiểu Vệ Thanh Phong y biết được, Thượng Quan vốn lão thủ trung bụi hoa lão luyện, nhưng từ sau đêm đó, lại chưa từng thấy hắn triệu bất kỳ mỹ nữ nam sủng nào hầu hạ, cũng không còn lưu luyến lui tới xóm cô đầu, vốn tưởng thâm khi đó bất quá chỉ là túy ngôn tùy hứng, ngữ nghĩa tuy rõ ràng rành mạch, nhưng không có cái gì đảm bảo khả làm đúng, vẫn là, liệu ai có thể nhất tịch nhất thời buông tha cừu hận hẳn sâu trong tâm trí đằng đằng mười năm?

Ngày ngày dần dần trôi, nháy mắt tân niên sắp tới, Thượng Quan Ngàn Trảm đối với y vẫn thủy chung như một, không, không thể nói thủy chung như một, hắn đối chính mình hảo, quả thực phải nói càng ngày càng lợi hại, hiện tại bất luận đi đâu, đều kè kè dẫn y theo, thuốc bổ đồ bổ gì gì ăn vô số, với y nhất nhất bảo hộ che chở, Lí Thư Bạch nguyên bản thương lão dung nhan dần dần tỏa sáng hồi dung, tuy vẫn còn có nếp nhăn nhỏ vun vệt tồn tại, nhưng dần dần hiển lộ trường ra gương mặt văn nhã thanh tú tuyết trần.

Mà một đầu bạch hắc phát pha tạp dưới bàn tay Thượng Quan Ngàn Trảm, thay y dùng hà thủ ô dưỡng, lẫn nữa khôi phục dĩ vãng bóng loáng như đoạn, hắc phát phiêu lượng như bộc, không chỉ nói Thượng Quan Ngàn Trảm yêu thích không buông tay, liền cả Thanh Phong tiểu Vệ cũng đám người trong Ma cung thường thường lơ đãng vì hắc phát đen huyền thuần bóng của y mà hất thần.

Thế gian thế nào có mỹ phát như kia? Thanh Phong ngơ ngẩn buông lời tán dương.

Mất thấy trừ tịch gần, mấy ngày nay, Thượng Quan Ngàn Trảm lôi kéo Lí Thư Bạch đi dạo phố lựa mua đồ Tết, vừa hay đi ngang qua Lưu Phượng lâu, Thanh Phong ngẩng đầu nhìn bảng hiệu đề trên lâu, lặng lẽ kéo kéo tỵ y tiểu Vệ gian manh cười cười: Ta nói tiểu Vệ a, người sao không đi lên hỏi gia xem có muốn hay không đi uống chén tửu hoa? Phải biết nha, gia xưa là khách quen chốn này nha, sau khi từ Thiên Phong sơn hồi Ma cung, không tái lui lại đây, nói vậy các cô nương Lưu Phượng lâu đều tưởng gia muốn đi rồi, người coi như làm hảo sự tích đức a, vì mọi người mưu phúc lợi, lên hướng gia nói tiếng bái đi.

Tiểu Vệ lãnh nghiêm mặt, tà tà nheo mắt liếc nhìn Thanh Phong, thần nhiên nói: Nếu là hảo sự phổ độ chúng sinh, sao người không tự đi đi, nói không chừng người cùng gia luận đàm xong, có thể lập địa thành Phật. Ta chỉ là tục nhân, tâm tưởng nặng lưu luyến vạn tượng hồng trần thế gian, còn ham muốn sống lâu thêm vài năm nữa.

Hắn nói rồi tăng nhanh cước bộ, bỏ rơi Thanh Phong một khoảng, thâm mắng: tiểu sỏ từ sau ngày gia

cùng Lí Thư Bạch hòa hợp một chỗ, liền cả ngày nhàm nhàm chán chán, khen ngược thì giống như càng ngày càng thích niệm lung tung, ân, chỉ biết nói mấy chuyện vô nghĩa ngu ngốc.

phi, đồ nhất gan. Thanh Phong khinh thường bĩu môi: Ta dám nói còn cần đến người sao? (o_O) Hừ, theo gia luyện công nhiều năm thế rồi, mãi không luyện thành, ngay cả nửa điểm dừng khí cũng không có.

Hắn một bên nhỏ giọng lẩm bẩm, một bên nhìn tiểu Vệ dần dần đi xa, vì thế lại vội vàng đuổi theo hô to gọi nhỏ: Uy uy uy, đợi đợi ta, tiểu Vệ, ta còn điều muốn hỏi người a, cái kia kỳ kinh bát mạch là cái gì vậy? Nhâm đốc nhị mạch ở nơi nào? Ta thấy hình như tối qua lúc ngủ dường như đã thông chúng

Lưu Phương lâu gần đường cái, sương phòng trên lầu, hai nữ nhân sức trang sa hoa song song tựa bên lan can, chú mục thân ảnh Thượng Quan Ngàn Trăm cùng Lí Thư Bạch dần dần khuất xa. Hồi lâu, một người lên tiếng: Cô nương, kẻ cướp đi tâm Thượng Quan Ngàn Trăm là nam nhân kia? Hắn thoát nhìn thực già a, hơn nữa biểu tình tức mục, chẳng có nửa điểm nhi phong tình, dù rằng hắc phát phiêu lượng có điểm động lòng người, đừng nói, kia như tà môn, y thể nào dưỡng được một trường hắc phát như nhung như đoạn hoàn hảo vậy? Chúng ta còn không có, không được, tóc này trên đầu y quá lãng phí, nhất định phải đoạt được đặt trên đầu ta mới hợp, mới tính không giậm chân giận dữ.

Nữ nhân kia thao thao bất tuyệt, đã đem đề tài chuyển hướng tới trường hắc phát Lý Thư Bạch mà ghen tỵ hờn giận.

Không được động vào. Nữ tử khác bỗng nhiên lạnh lùng buông lời. Sau đó nàng đánh mắt liếc xéo tỷ muội bên cạnh, trầm giọng nói: Thanh Nghi, người nhớ kỹ cho ta, không được động vào Lí Thư Bạch, nhất là thời điểm này. Thượng Quan Ngàn Trăm không phải kẻ đơn giản, đừng làm cái chuyện ngu ngốc phác họa bướm bướm.

Miệng nàng thốt lời hòa nhã, nhưng phượng mâu nhìn về phía Lí Thư Bạch lại nồng đậm hận ý khắc cốt ghi tâm.

Nhưng tiểu thư, chúng ta tốn công tốn sức chuẩn bị lâu thế, người tân tân khổ khổ luyện thành thần công, chỉ cần đối một lần giao hoan cùng Thượng Quan Ngàn Trăm, liền có thể chiếm toàn bộ công lực hắn biến thành của mình, kết quả..... kết quả đều bị tên Lí Thư Bạch chết tiệt cấp phá hủy, người còn tâm tư nói giúp cho y? Ta không tin, người thật không muốn y chết sao? Y không chết, người có khả năng khiến Thượng Quan Ngàn Trăm lần nữa sung hạnh người? Hắn không sung người, người như thế nào hấp thụ võ công hắn đây?

Phượng Hương lạnh nhạt cười tiếng, tiếng cười nói không nên lời dày đặc âm lãnh, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: Hắn đương nhiên phải chết, nhưng quyết không đơn giản như người nghĩ, hoặc ám sát hoặc bắt cóc giết hạ, người vọng tưởng Thượng Quan Ngàn Trăm chịu khoanh tay ngồi yên ư? Chẳng khác gì người tự tay đẩy mình vào tử lộ, hơn nữa cũng không khẳng định không lưu hậu quả. Bất quá dục tốc bất đạt, ta đã phái người đi điều tra Lí Thư Bạch rất sớm sẽ quay về, chỉ cần nắm rõ quá khứ y, khả sẽ biết y cùng Thượng Quan Ngàn Trăm năm xưa dây dưa khúc mắc gì, ta liền có biện pháp đối phó y.

Nàng nói tới đây, âm hiểm cười, âm ngoan lẩm bẩm: Là người tất có yếu điểm, nhất là Lí Thư Bạch tựa hồ không phải loại thường dân áo vải bình thường, lúc này lại cùng Thượng Quan Ngàn Trăm người nông ta nông ngọt ngào tình ý, sẽ càng khiến y thêm phần mất cảnh giác yếu ớt, càng trở nên lo lắng bất an được mất, ai chẳng sợ hãi hạnh phúc không dài lâu? Ngay lúc ấy, chỉ cần tác động chút ít, có lẽ chỉ cần một câu, cũng đủ khiến y lâm vào vạn kiếp bất phục, ha ha ha.....

Thanh Nghi tỉnh tể suy tư một hồi, nhin không được đắc ý vỗ tay nhỏ giọng hòa vui: Tiểu thư hảo a, vẫn là tiểu thư cao minh, không đánh mà thắng liền có thể trừ bỏ đại địch. Trách không được mọi người ghen ghét, Tổng Cung chủ chẳng thể khen tiểu thư tuyệt đỉnh thông minh, hừ, này hoa hoa thảo thảo phỏng chừng phải e ngại vài phần, các nàng mặc dù quốc sắc thiên hương, khả tổ tông quy củ, luyện thành mị công thì không được dùng sắc đẹp mị hoặc người, các nàng dù mỹ mạo vô song cũng không có đất dụng võ, tiểu thư mặc vẻ ngoài so kém các nàng, nhưng tài trí vô song, khả sợ tương lai bất thành Đệ Nhất Bách hoa cung sao?

Thanh Nghi vừa nói, một bên vụng trộm liếc nhìn sắc mặt Phượng Hương, quan sát sắc mặt nàng gian nan ẩn hiểu được ý, nên mới đánh bạo hỏi: Tiểu thư, nô tỳ có chuyện không rõ, hà cố gì Tổng Cung chủ khen

ngồi người cơ trí thông minh, dường như không thích bộ dạng người? Vì gì nghiêm luật tổ tổng lại đề ra luyện thành mị công thì không được sử tư sắc mị hoặc nhân? Mị công dẫu lợi hại, không có nhan sắc phụ trợ, chẳng phải uống phí sao? hai vấn đề này nghen trong lòng nàng lâu rồi, nay đánh bạo dò hỏi.

Phượng Hương lạnh lùng nhếch mép cười: Tổng Cung chủ cố nhiên không thích ta, khả người thấy nàng thích qua ai? Nàng là người lãnh đạm, trên đời không ai có cơ duyên đặt trong mắt nàng. Về nghiêm luật.....

Nàng nghiêng đầu liếc nhìn Nghi Thanh: Người cẩn thận ngẫm đi, khi nào suy nghĩ thấu đáo, đã nói lên người cũng giống ta trở nên thông minh tài trí (Ồ_Ồ...ạe!!!!). Nếu mãi cho đến khi thất lão bát mười vẫn chưa thông tỏ, ta đây sẽ hảo tâm giải đáp cho người khỏi khiến người ôm mối nghi vấn tiến nhập quan tài.

Nàng nói xong liền đứng dậy, uốn éo lượn lờ đi.

Rất nhanh đến ngày Trừ Tịch. Lí Thư Bạch buổi sáng theo Thượng Quan Thiên Trảm đảo tới đảo lui một hồi mua bán nọ, sớm thắm mệt mỏi, những tưởng cuối cùng là đại lễ mừng năm mới, nhân lúc này có thể hảo hảo nghỉ đôi chút. Bởi vậy y mới ở trên giường ì lại không chịu đứng lên, Thượng Quan Ngàn Trảm biết y mệt, cũng không nài cường ép, hoán đổi y trang xong chính mình nơi nơi để ý công việc chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Hắn đi không lâu, Lí Thư Bạch đang nhấp nhấm hương vị ngọt ngào của giấc ngủ ngày, Thanh Phong cùng Tiểu Vệ từ ngoài cửa phòng ào vào bắt đầu xả cổ họng hô to nhỏ, nguyên lai Thượng Quan Ngàn Trảm thay y chuẩn bị mấy chục bộ y trang mùa đông, phớ may bị chuông quầy hỏa kế ngày đêm thúc dục đẩy nhanh tốc độ, rốt cục sáng ngày Trừ Tịch hoàn thành, tiến Cung hiến vật quý, ai chẳng biết trên đường quan (~đường lớn) Cung chủ xuất thủ xa hoa, mấy chục bộ y trang có thể khiến hắn vừa lòng, thì mấy trăm lượng bạc hắn không khó kiếm a.

Rất nhanh đến ngày Trừ Tịch. Lí Thư Bạch buổi sáng theo Thượng Quan Thiên Trảm đảo tới đảo lui một hồi mua bán nọ, sớm thắm mệt mỏi, những tưởng cuối cùng là đại lễ mừng năm mới, nhân lúc này có thể hảo hảo nghỉ đôi chút. Bởi vậy y mới ở trên giường ì lại không chịu đứng lên, Thượng Quan Ngàn Trảm biết y mệt, cũng không nài cường ép, hoán đổi y trang xong chính mình nơi nơi để ý công việc chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Hắn đi không lâu, Lí Thư Bạch đang nhấp nhấm hương vị ngọt ngào của giấc ngủ ngày, Thanh Phong cùng Tiểu Vệ từ ngoài cửa phòng ào vào bắt đầu xả cổ họng hô to nhỏ, nguyên lai Thượng Quan Ngàn Trảm thay y chuẩn bị mấy chục bộ y trang mùa đông, phớ may bị chuông quầy hỏa kế ngày đêm thúc dục đẩy nhanh tốc độ, rốt cục sáng ngày Trừ Tịch hoàn thành, tiến Cung hiến vật quý, ai chẳng biết trên đường quan (~đường lớn) Cung chủ xuất thủ xa hoa, mấy chục bộ y trang có thể khiến hắn vừa lòng, thì mấy trăm lượng bạc hắn không khó kiếm a.

Lí Thư Bạch rửa mặt chải đầu bước vào tiền thính, nguyên bản nghĩ bất quá hai ba bộ y trang mừng năm mới. Tuy rằng không thích chưng diện, nhưng năm năm qua chắc chắn Lý Thư Bạch chưa từng có nổi một bộ quần áo mới dù y không hé nửa lời, Thượng Quan Ngàn Trảm thể nhưng thay y uất ức hành động, thực làm y cao hứng cùng cảm động. Nhất là vải dệt y trang và thợ khéo xác thực hoàn mỹ vô cùng, ngay cả thời điểm y làm đại quan nhất phẩm, đối mặt với y trang như vậy cũng chỉ đành vọng y than thở.

Nhưng thử đến mười bộ, hai mươi bộ, ba mươi bộ, mà khi nhóm may sư phớ xuất thêm bộ thứ bốn mươi, Lí Thư Bạch chân rốt cục nhuỷễn, ngồi phịch xuống ghế, nuốt khẩu thóa muội(~nước bọt), gian nan hỏi: Phong..... Thanh Phong, người sẽ không nói với ta, còn..... Còn thiệt thiệt nhiều y trang muốn ta thí đi?

Đã bốn mươi bộ chụp vào, chẳng lẽ thật sự còn có thể có năm mươi bộ sáu mươi bộ? Thượng Quan Ngàn Trảm nghĩ y là quỷ chết đông thoát sinh sao? Cho dù là quỷ chết đông, từng này bộ khoác trên người, nhiệt cũng đủ bức chết rồi.

Thanh Phong nhìn nhìn tờ danh sách trên tay, lẩm nhẩm tính: Ân, các thức tơ lụa bộ y ba mươi bộ, áo khoác dài ba mươi bộ, áo khoác hồ da hai mươi điều, điều da áo khoác hai mươi điều, giày hai mươi đôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lí Thư Bạch, khuyên nhủ: Lí công tử, ở đây còn rất nhiều bộ chưa thí, ta nghĩ thí xong, đại khái vừa vặn giờ cơm trưa a, người trước hết nhẫn nhịn chịu đựng đi, điểm tâm lưu đến giữa trưa

ăn, không phải ta xuy ngư (~nói khoác), cơm trưa đại niên ba mươi chỗ chúng ta, quả thực không thể kém so cơm tất niên của hoàng đế a, chim bay cá nhảy hải vị sơn trân, người liền.....

Mắt thấy Thanh Phong lại bắt đầu thao thao bất tuyệt. Lí Thư Bạch suy yếu khoát tự y, cảm thấy đầu âm ỉn đau, nỗ lực gượng dậy, thật vất vả rốt cục đem đồng y trang giày thử một lần, quả nhiên kéo tận giữa trưa.

Một gã vai vạt đến thỉnh y đến tiền thính dùng bữa, nói yến hội đã tề tựu đủ, Lí Thư Bạch còn chưa nói cái gì, Thanh Phong sớm nhất bính ba thước cao (~được đằng chân lân đằng đầu), vội vàng phân phó gã sai vật dẫn nhóm may sư phó đi lĩnh thưởng tiền, hẳn nơi này túm lấy Lí Thư Bạch chạy đến tiền thính.

Lí Thư Bạch tiến đại sảnh, thấy đáy lòng sù sù mào mả khí lạnh, đại sảnh rộng lớn nhường vậy, chỉ bày hơn mười bàn yến hội, bên bàn là các hán tử y phục có chút hoa lệ, khí thế kinh người. Kiềm tì mũi pho xuyên qua như con thoi giữa các dãy bàn, thực bàn trên tay tất cả đều từ bạc trắng tạo thành, ánh mắt tiệm lượng hoảng nhân, nghĩ cũng biết, những người có thể vinh hạnh dùng cơm ở đây, tất nhiên là hạng người có thân phận đạo vị trọng yếu trong Ma cung.

Thượng Quan Ngàn Trăm liếc mắt thấy hai người, vội vàng đứng lên nghênh đón, kéo cánh tay Lí Thư Bạch hướng về trước, vừa mỉm cười nói: Không cần sợ, đều là huynh đệ đồng sinh cộng tử với ta.

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên ghé sát tai Lí Thư Bạch, ngả ngón thì thầm cười đùa: Người nay coi như đại tẩu của bọn họ, chỉ có bọn họ kính sợ người vài phần, không có chuyện người sợ bọn họ.

Người..... Lí Thư Bạch chán nản, thầm mắng loại vui đùa này khả năng thể nghề ngang công khai nói nói cười cười sao? Lại cố tình trước mặt mọi người Chẳng những không thể phát tác, ngay cả nói cũng không nói được một câu, đành phải mang tâm tình vừa thẹn vừa mừng lẻo đẻo theo Thượng Quan Ngàn Trăm lên ghế thượng ngồi xuống.

Cung nhân phía dưới, đều biết tính tình Cung chủ nhà mình, thấy hắn cùng một nam nhân thân mật, bọn họ cũng chẳng thấy có cái gì kỳ quái, chỉ cảm thấy Lí Thư Bạch có điểm hơi già, tựa hồ không xứng với Cung chủ, bất quá Cung chủ không để ý, bọn họ lấy tư cách gì xen vào chuyện nhi đâu?

Trong lúc nhất thời rượu và thức ăn lưu thủy bàn bưng lên. Thượng Quan Ngàn Trăm nâng chén nói: Các vị huynh đệ, một năm chỉ có một đêm trừ tịch, ngày thường mọi người bên ban bên ngoài, chỉ có ngày này mới có thể cùng nhau tụ họp một chỗ, lời dư thừa ta không nói, vẫn câu kia ngày đó chung lời nguyện thề: đồng phú quý, cộng hoạn nạn, tình nghĩa các huynh đệ đối với ta, ta Thượng Quan Ngàn Trăm ghi tạc trong lòng, đến, nâng ly, cầu chúc chúng ta sang năm đại cát đại lợi, càng thêm huy hoàng.

Lí Thư Bạch ngồi cạnh lặng yên lắng nghe, thầm nghĩ: Ngôn từ chẳng phải mỹ ngôn văn hoa, nhưng do hắn thuận ngôn thảo ra, lại ẩn chứa cổ tử hào khí, khiến người ta cảm tâm vì hắn bán mạng, khiến người ta nghe thôi, cũng thấy nhiệt huyết sôi trào. Y nhìn không đành kín đáo liếc nhìn Thượng Quan Thiên Trăm, âm thầm nhận xét: Nay nếu thay bằng ta, dẫu trăm ngàn câu văn thả ngôn từ hoa mỹ văn chương lưu loát liệu có thể như hắn tuôn trào cổ khí thể hào hùng?

Tự nhiên không thể, ta so với hắn quá chênh lệch đi, hắn là đại anh hùng đương thời, ta, ngay cả oan khuất bản thân cũng chẳng biết đến khi nào mới có thể rửa sạch. Ngày trước Thiên Ngàn nói ta cổ hủ, chẳng lẽ ta thật cổ hủ ư?

Đang thất thần suy nghĩ, bất tri bất giác nâng chum rượu lên uống cạn, nào ngờ rượu kia là rượu phương Bắc tiểu thiêu dao, lại lạt lại liệt, khiến Lí Thư Bạch bị nghẹn không được ho khan, nước mắt suýt nữa lần lạt đi ra.

Thượng Quan Ngàn Trăm thấy thế, vội vàng từ trong tay nha hoàn tiếp nhận bạch khâm thay y chà lau, bưng chén nước uy đến bên miệng y, không quên quay sang quắc trách: Tiểu Tam, ta không phải nói người cấp đổi thành rượu nữ nhi hồng sao? Người đã làm đi?

Tiểu Tam ủy khuất nhỏ giọng lầm bầm: Gia chỉ phân phó đem rượu bên cạnh đi đổi, lại chưa hề nói cụ thể bên nào, ta tưởng vẫn là mấy vị hiệp nữ diễm danh lan xa, hoặc giả là hoa khôi diễm tuyệt thiên hạ ấy chứ, cho nên chỉ thay đổi rượu bên tay phải, ai biết hôm nay là nam nhân, gia cũng không nhắc một tiếng, ta thể mới đem rượu Tây Bắc đổi về, trong Cung phát sinh đại sự còn không biết hỗ trợ, rốt cuộc làm lỗi đi?

Thanh Phong đứng bên vụng trộm cười, hần và tiểu Tam có thể nói là oan gia đối đầu, hai người đối với tiểu Vệ đều sinh hảo cảm, ngại tính cách đối phương không dám minh tranh, nhưng ám đấu không thiếu, bất quá lúc này thấy hần khừ ra, trong lòng tự nhiên khoái ý.

Quả nhiên nghe được Thượng Quan Ngàn Trảm sinh khí nói: Tốt lắm tốt lắm, ta nói một câu ngươi thượng mười câu, ngươi là Cung chủ hay ta là Cung chủ đây.

Là ta không tốt, không uống được loại rượu này. Lí Thư Bạch e ngại Thượng Quan Thiên Trảm vì mình trừng phạt người hầu vô tội, vội vàng lên tiếng hoà giải, không chờ nói xong, lại ho khan vài thanh.

Thượng Quan Ngàn Trảm biết tâm tư của y, lo lắng nói: Được rồi, ngươi không thay hần cầu tình, chuyện này đều do ta không quản đến độ vô pháp vô thiên, trước thấy Thanh Phong đó, ngươi còn không cảm nhận được sao? Nay còn tâm tư giúp bọn họ cầu tình, đến, tái uống chén nước.

Bên dưới một hán tử tục tăng đứng lên hảo sảng cười nói: Ta nói, Cung chủ đừng quá cứng chiều Cung chủ phu nhân, đám người giang hồ chúng ta vốn chén lớn uống rượu mềm to ăn thịt, dẫu Kinh Đào Cung chủ cao quý thanh nhã, đáng kinh ngạc đám người Kinh Đào Ma Cung chẳng phải cũng là cả đám thô nhân ăn to nói lớn sao? Cũng may Cung chủ chúng ta không lắm thói quy củ, ta xem a, Cung chủ phu nhân cũng sớm ngày nên quen đi, các huynh đệ thấy ta nói đúng không?

Quả nhiên nhất hô bá ứng, kéo theo một mảnh ầm ầm trầm trồ khen ngợi. Làm cho Lý Thư Bạch quần bách xấu hổ, da mặt hồng thắm, lại càng không thể phát tác.

Mấy ngày qua Thượng Quan Ngàn Trảm hướng y ôn nhu đủ bề, cho dù sắt đá cũng hóa mềm, hướng chi khi xưa lặn lội chốn quan trường thủ đoạn hèn hạ có thừa vì lời ngay ý thẳng mà bị biếm nô, nay ngày ngày 'bị' hần ôn nhu săn sóc tận lực chở che, lại tận mắt thấy hần cử chỉ khôn khéo tính cách hảo sảng, khí phách kinh người. Trong lòng sớm đem nhất khang thâm tình đặt hết thảy lên nam nhân kia.

Chuyện tình cảm là như vậy đấy, đúng thời điểm nó tất phát sinh, dẫu trời long đất lở không thể ngăn cản. Lí Thư Bạch tâm đã minh bạch đây chỉ là bối đức cử chỉ, từng muốn trốn tránh, nhưng ở chung lâu dài, Thượng Quan Ngàn Trảm càng ngày càng giống cơn lốc, hấp dẫn y không tự chủ được trầm luân đi xuống.

Chính là lúc này trước mặt mọi người bị công khai bóc trần phân cảm tính che giấu, bị chỉ đích danh kêu Cung chủ phu nhân, vẫn là xấu hổ quần bách.

Thật vất vả một hồi trò khôi hài cuối cùng chìm xuống, trong sảnh mọi người bắt đầu uống rượu dùng bữa. Lí Thư Bạch mặt thượng mặt hạ ửng mới lui vài phần. Chợt thấy Thượng Quan Ngàn Trảm gấp một khối thịt đông pha giò phóng tới chiếc bát y, tươi cười nói: Rượu kia tính rất liệt, ngươi nhịn không được, yếu ăn thêm vài thứ tránh tổn thương tinh khí, giò đông pha do Phương đại trù làm là nhất tuyệt, không nị nhân, ngươi nếm thử xem.

Hần nói xong, lại nhanh tay gấp tới khối nấm hương, tiếp đến súp lơ, còn có rất nhiều món Lí Thư Bạch không thể kêu danh gọi tên hơn nữa đều là cao lương mỹ vị hiếm có, không đến chốc lát công phu, bát y cao thành ngon.

Đủ, ngươi..... Ngươi đây là uy trư? Lí Thư chật vật cúi bỏ mặt đỏ xấu hổ. Thượng Quan Ngàn Trảm chăm y cẩn thận từng ly từng tý xác thực khiến y thập phần cảm động, tinh tế nhắm nuốt đồ ăn, cảm nhận chút lưu hương, tâm như được xuân quang sưởi ấm, vô cùng ấm áp. Y chậm rãi nói: Quả nhiên là đầu bếp Ma cung, tay nghề chỉ sợ thiên hạ không thể tìm được người thứ hai.

Đầu bếp dù tay nghề cao, sao có thể so được với tâm ý Cung chủ đâu? Thanh Phong phía sau hì hì cười góp chuyện, hần vốn cùng tiểu Vệ ở dưới tiệc thượng ăn cơm, nay ăn no, liền đi lên đối ca cho tiểu Tam xuống dùng cơm, vừa vặn nghe thấy Lí Thư Bạch khen ngợi, nhịn không được để một câu.

Quả nhiên, Thượng Quan Ngàn Trảm ban cho hần một cái liếc mắt tán dương, khiến người nào đó đặc ý đào đạt, nghĩ thầm chỉ cần Cung chủ tác thành cho ta làm chủ, tiểu Vệ há chẳng phải là của ta sao, hắc hắc, tên tiểu Tam kia sao có thể tranh giành cùng ta a? Người Cung chủ sủng cuối cùng vẫn là ta a.

Thượng Quan Ngàn Trảm thấy Lí Thư Bạch mặt xuất không còn huyết sắc, không biết y nhận quà giáo huấn trời buộc quán, hay nghe không quen loại trêu trọc kiểu này. Vì thế đành nghiêm mặt, lạnh giọng: Ân, bằng không, nhóm đầu bếp Ma Cung nhất nhất đều là cao thủ, do một tay Tổng Ma Cung huấn luyện,

cho nên không thể nói không tìm ra người thứ hai, vì nhóm đầu bếp Ma Cung khác, cùng một đám luyện ra, tuy phong vị bất đồng, nhưng tay nghề cũng không thể phân cao thấp.

Vừa dứt lời, gã sai vặt đột nhiên chạy vào bẩm báo: Khởi bẩm Cung chủ, Lưu Phượng lâu Phượng Hương cô nương ở bên ngoài cầu kiến.

Nhất ngữ chưa đoạn, đại sảnh bỗng chốc lặng thình chầm rơi thấy tiếng, người người trong Ma Cung ai mà không biết Phượng Hương lâu Trừ tịch năm nào chẳng đưa người đến thăm con rể (dzê!!!), thế nhưng vô ý cố tình không thỉnh từ trước, hiển nhiên dụng ý không tốt, cố tình bên Cung chủ đã đổi tân nhân, khả hẩn thay lòng đổi dạ đi sủng hạnh các cô nương ôn nhuận như ngọc, kể ra, thật không thiếu trò hay ho sắp trình diễn.

Bởi vậy, cảm đám ôm tâm tư e sợ thiên hạ bất loạn ngoạ ý vui mắt xem diễn tâm tính tinh tế quan sát tình thế phát triển.

Thượng Quan Ngàn Trăm hận nghiêng rần nghiêng lợi, tâm nghĩ hảo thay một đàn vô liêm sỉ, thế nhưng muốn ngoạ xem gia diễn. Vừa mới tiểu Tam bộp chộp nói chính mình năm rồi phong lưu ôm nữ tử, hẩn đã không cao hứng, chỉ e Lí Thư Bạch sinh khí, nay Phượng Hương lại thân chính đến tận cửa, thật cố tình sinh sự khiến hẩn đau đầu nhức óc.

Suy tư chốc lát, thông suốt hất tay: Đã nói hôm nay ta không tiếp khách, nói nàng về đi, nếu sau rảnh rồi, ta mời nàng tới đây vì mọi người hiển vũ đánh đàn. Nói xong, gã sai vặt mang nhạ nhạ đi.

Mọi người hóng trông không có trò hay, lập tức hư thanh một mảnh, khiến Thượng Quan Ngàn Trăm tức giận suýt hộc máu, oán hận âm trầm nghĩ hậu quả dung túng cấp dưới a, sớm biết vậy, nên học Kinh Đào, tên kia chích liếc mắt có thể khiến bọn thuộc hạ câm như hến, nhếch nhếch khóe miệng một tia cười lạnh, há có kẻ dám lỗ mãng a, người nhìn nhìn đám thủ hạ hỗn đản của ta đi, chỉ kém không trực tiếp tạo phản.

Hẩn nơi này tức giận không chỗ xả, Phượng Hương chờ ngoài cửa bị chọc tức đến nhất phát xuất thế nhị phạt thẳng thiên.

Nàng là hoa khôi đệ nhất Kinh Thành, chỉ có người chờ nàng, chưa từng có chuyện nàng đi nhân nhượng hơn người. Mặc dù bức thiết muốn cùng Thượng Quan Ngàn Trăm một đêm xuân phong, hấp thụ nội công thâm hậu của hẩn, nhưng cái giá hoa khôi ở nơi nào a, nàng không thể không bưng cái giá ở Lưu Phượng lâu chờ, ai ngờ chờ một mạch đến tận cuối đôngng, thế nên cho đến ngày hôm nay, nàng không thể không buông bỏ danh tự đệ nhất hoa khôi, nhún nhường hạ thấp tôn hàng đắt tiền tới gặp Thượng Quan Thiên Trăm.

Thượng Quan Ngàn Trăm kẻ này tuy rằng tâm địa thực cứng, nhưng từng cùng hẩn có đoạn thời gian phát sinh quan hệ tình nhân không hề tầm thường lại luôn nhu thuận chiều theo, Phượng Hương ngầm đánh giá cho dù hẩn không muốn đối phương thấy, nhưng vẫn để phép nàng tiến Ma Cung tọa cùng.

Ma Cung không phải địa phương người thường có thể xuất nhập, nàng cũng không so đo thân phận cam nguyện tại cửa sách hẻo lạnh ngoại đạo, mục đích chính là khiến cho Thượng Quan Ngàn Trăm đồng tình thương tiếc, khả vạn lần không ngờ, đáp lại chỉ là một đạo lệnh đuổi khách, mà lệnh đuổi khách thậm chí cũng không phải bản thân hẩn tự mình hạ xuống.

Phượng Hương oán hận nhìn chằm chằm cửa sách, đột ngột xoay người rời đi. Nàng một ngụm ngân nha cơ hồ nghiêng phiếm môi hồng, hậm hực buông lời: Thượng Quan Thiên Trăm, người hôm nay vô tình làm nhục ta, cừu này không báo, thề không làm người, chờ xem, ta sẽ khiến người hồn đoạn tan nát cõi lòng, phát cuồng mà chết, nếu không khó tiêu mối hận trong lòng ta.

Thượng Quan Ngàn Trăm nào biết Phượng Hương hướng mình ghi tâm chi hận. Hẩn chỉ mãi lo nhìn chăm chăm Lý Thư Bạch ăn không ngời rồi, đã ép buộc y ăn hai chén cơm nhỏ, thức ăn trên bàn đều thưởng qua một lượt.

Lý Thư Bạch ngại tầm mắt mọi người vụng trộm tập trung chỗ này, không dám có phân hành động quá phận, nhưng bụng chống đỡ không nổi, đành nhỏ giọng cầu xin: Đủ, ta dĩ vãng ăn không đủ no, thâm nghĩ ngày nào có chút cơm no ấm bụng là tốt rồi. Nhưng hôm nay đói nhỏ, người lập tức ép ta ăn nhiều, ta sao có thể chịu được. Thượng Quan, ta muốn về phòng nghỉ ngơi đi.

Thượng Quan Ngàn Trăm ngẫm cũng có lý. Vừa mới đối tốt với Lí Thư Bạch khi đó, nghe y nói năm năm nay chưa từng nếm chút cơm no ấm bụng, kết quả tự ý lộng yểm hội phong phú, như nhồi vẹt dùng sức nhai buộc y ăn, hướng trong bụng y nhồi.

Lý Thư Bạch khi ấy cũng cố gắng hết sức ăn, nhưng chỉ quá ăn hai chén cơm đã không nói được. Không chỉ như thế, đến chạng vạng, y đem hết tất cả phun hết, suốt một ngày thủy thước chưa tiến, liên tục ba ngày chỉ có thể ăn chút cháo loãng kèm dưa muối. Điều bởi chống đỡ không xong.

Sau khi hấp thụ giáo huấn, hắn chọn phương pháp uy cơm chất lượng tiến hành, cuối cùng đưa lượng cơm y ăn từ một chén gia tăng thành chén rượu, thân mình cũng từ từ đầy đà. Hôm nay hắn ăn hai chén cơm, nói vậy cũng thật quá no rồi.

Thượng Quan Ngàn Trăm vừa nghĩ, nhin không được thân thủ hạ bàn, vén vạt áo trước của Lí Thư Bạch. Làm cho y hoảng sợ cực điểm sắc mặt tái nhợt không điểm huyết, còn tưởng rằng đối phương uống rượu, yếu ngay tại địa phương này phi lễ bản thân mình.

Đừng sợ, ta bắt quá chỉ sờ sờ bụng người thôi. Thấy Lí Thư Bạch sắc mặt trắng bệch. Thượng Quan Ngàn Trăm không khỏi bật cười: Yên tâm, người hiện tại là người của ta, ta sao có thể kinh nghi vũ nhục người.

Hắn vừa nói, vừa động thủ ở khóa trung y vùng bụng thượng sờ soạng một phen, cảm nhận quả thật có độ cong nhất định. Mới yên tâm rút tay ra, xoay người hướng Thanh Phong phân phó: Diu Thư Bạch về phòng nghỉ, cho y hảo hảo nghỉ ngơi đi, chờ chút nữa ta qua.

Thanh Phong ứng thanh, cùng Lí Thư Bạch hồi hậu viện đi.

Thượng Quan Ngàn Trăm nhất thời không còn cố kỵ, nhất cước lao xuống đẩy bàn qua, dẫm một tên thủ hạ hét lớn: Con bà nó, người, xú tiểu tử dám đem Cung chủ nhà mình ra chê cười, xem ta hôm nay không đem người đánh thành đầu heo, thì thực có lỗi với thân phận Cung chủ.

Tên thủ hạ bị túm kia ngao ngao kêu lên: Oan uổng a Cung chủ, muốn nhìn muốn chê cười không phải một mình ta a, Cung chủ làm chi chỉ lấy ta xả giận. Sao trước mặt Cung chủ tấu tử, không thấy người đã mất vô thiên vô tác thể này, ôi..... Kết lại là tiếng hét thê thảm này là vì bụng hắn đã trúng quyền.

Vừa mới còn thể đồng sinh cộng tử đồng phú quý cộng hoạn nạn, này hắn đã cấp cho bọn huynh đệ cấp dưới không nghĩ khí thành chi điều thú tán, bất quá Thượng Quan Ngàn Trăm không vì nguyên nhân này mà buông tha bọn họ, hắn nhe răng nhếch mép cười lạnh: hừ hừ, đám xú tiểu tử, khi này không phải đều thực uy phong sao? Chờ, một đám đều chờ, xem bản Cung chủ như thế nào thu thập các người, phóng túng lâu ngày, hôm nay sẽ hảo hảo giáo huấn các người biết tuân thủ Cung quy tôn trọng Cung chủ tâm nào quan trọng.

Chê cười, vừa rồi? Thư Bạch còn ở đây, nhất nhất mọi hành động cử chỉ đều phải chú ý nhả nhận tuân thủ lễ tiết, hắn dám ở trước mặt y lộ ra bộ dạng dã man này ư? Vạn nhất khiến y kinh sợ, hội về sau tâm loạn bất an luôn lo sợ trốn tránh mình thì tính làm sao? Y dẫu sao cũng không phải loại da dày thịt béo, thần kinh so với gián còn mạnh mẽ cấp dưới.

Lí Thư Bạch cùng Thanh Phong cất bước trở về, bỗng nhin không được dừng cước bộ, Thanh Phong kỳ quái nhìn về phía y: Công tử, người như thế nào không đi?

Vừa nói, đã thấy y hướng lai lịch thượng vọng. Biến thành Thanh Phong nhin không đành quay đầu nhìn về sau, lại xoay đầu hỏi: Không có gì a, công tử thấy cái gì ngạc nhiên hay sao?

Không phải thấy, là nghe thấy. Lí Thư Bạch cau mày: Thanh Phong, người có hay không nghe được cái gì đó? Tiên thánh giống như..... Bỗng nhiên náo nhiệt không ít.

Kỳ thật y muốn nói giống như quý khách thần sầu lang beo gầm rú, bất quá ngẫm lại tổng cảm thấy không ổn, đừng nói Ma Cung là nơi thiên hạ đáng sợ nhất tồn tại, người khác hận không thể tránh đi thật xa tránh cho thật mau, dù thực có người muốn trả thù, ai lại chọn Trừ tịch loại ngày này mò tới tìm cừu a.

Thanh Phong cẩn thận lắng nghe nghe xong, trên mặt hiển lộ ra vẻ quý dị tươi cười, lôi kéo Lí Thư Bạch tiếp tục hoạt khởi cước bộ, cười cười thưa chuyện: Công tử đừng đa tâm, kia huynh đệ bang nhân đều là

thô nhân, Cung chủ cũng không cảm quản bọn họ, người nay vừa đi, bọn họ được buông lỏng nhà ngục khí thoải mái dùng bữa uống rượu, nâng chén hô khẩu hiệu đều có, đại khái khiến người cảm thấy náo nhiệt vô cùng.

Hắc hắc, mấy tên đáng thương kia đại khái lúc này đang bị Cung chủ tiếp đón rất, chắc chắn, thực không phải thăm bình thường a, Thanh Phong vui sướng khi người gặp họa khởi thăm tường.

Một trận gió thổi tới, Lý Thư Bạch cảm giác lâng lâng hơi men, đầu cũng có điểm choáng váng, nghe Thanh Phong nói cũng có lý. Vì thế khởi nhanh hơn cước bộ tiến về nội thất, đầu chăm hạ gôi, lại cảm thấy tinh thần hoảng hốt đứng lên, lại nghĩ không muốn ngủ, một màn mạc chuyện cũ tựa như ***g đèn kéo quân xoay tít quay ngược lại, rối loạn luân chuyển trong đầu, khiến nhất thời khiến hết thấy ủy khuất bi thương xổ tung, ô ồ nức nở nuốt khóc lên.

9. Chương 9

Thanh Phong biết y uống liệt rượu, nhanh nhanh dìu y vào phòng rồi hấp tấp chạy tới trù phòng thúc giục kêu ngao thang giải rượu, giữa trưa Trừ Tịch, nha hoàn tiểu tư phần đông nghỉ phép về nhà, hoặc không lưu tại tiền thính hầu hạ, vài ba hạ nhân khác lác đác ở các nơi chơi đùa ăn uống, nên trong phòng vì thế không một bóng người, Thượng Quan Thiên Trảm tự nhiên an bài ảnh vệ ngày đêm bảo hộ Lý Thư Bạch, nhưng nay Lý Thư Bạch nguy hiểm cũng không gì gì cũng chẳng sao, nhiều lắm chỉ xem như tinh thần có điểm nhiễu loạn, bởi vậy ảnh vệ vẫn ẩn thân trầm ngâm suy nghĩ, cảm thấy loại chuyện an ủi người khác không thuộc phạm vi chức trách của mình, liền mừng rỡ không hiện thân.

Cho nên Lý Thư Bạch khóc lóc nửa ngày, bưng thang giải rượu gấp gấp trở về Thanh Phong mới phát hiện.

Ôi, công tử của ta, đây là làm sao vậy? Thanh Phong sợ điếng hồn thất thanh kêu toáng lên, liếc mắt thấy gối đầu bên cạnh Lý Thư Bạch ẩm ẩm ướt ướt mangle nước mắt, thăm than ai nếu để Cung chủ thấy, lại nghĩ do ta trêu chọc, ta..... Ta còn chẳng phải bị lột một tầng da a.

Đang nghĩ, thành linh Lý Thư Bạch vươn tay kéo hắn, liền miên cần nhần không ngớt chuyện cũ năm xưa, nào thì việc chính mình cỡ nào oan uổng linh tinh....

Thanh Phong chợt tỉnh ngộ, nguyên lai là do rượu. Hắn nhẹ nhàng thở hắt ra, vội vàng bưng thang giải rượu đệ lên, bồi cười khuyên nhủ: Đến, đem thang này uống, ngủ một giấc mọi chuyện sẽ ổn.

Lời chưa dứt, Lý Thư Bạch đột nhiên hoảng sợ ngồi bật dậy, hét toáng lên: Không, ta không uống, ta không uống được thang đầu, người tới a, cứu mạng a, cứu mạng a..... Y quyền đầm cước đá, Thanh Phong nhất thời không đề phòng, luống cuống hăng tay khiến chén canh giải rượu cấp tạt đánh đổ.

Ảnh vệ ẩn thân trong tối nghe động: Cái gì? Có kẻ dám dưới mí mắt ta ám hại người a, lớn mật quá đi. Vì thế lập tức tận trách quý mị hiện thân, hơi kém tý hù chết Thanh Phong. Vuốt vuốt ngực tỉnh ngộ nhận ra là ảnh vệ, hắn vô lực phát tay nói: Uống rượu, bị rượu giốn điên, người, nên ở chỗ nào đợi thì đi đi.

Ảnh vệ cận thân quan sát, xác định lời Thanh Phong không giả, vì thế quay về hắc ám nấu thân. Thanh Phong dồn sức đè tay chân Lý Thư Bạch, lớn tiếng đánh gãy cơn hoảng loạn của y: Công tử, công tử, người xem, đây là Ma Cung a, người là ái nhân của Cung chủ a, không có kẻ nào dám yếu hại người a, mặc kệ người trước kia từng gặp qua chuyện gì gì, hiện tại đừng sợ, hắc ảnh thoát đến thoát đi tựa như từ Địa Ngục bước ra này sao? Là ảnh vệ, bình thường Cung chủ chưa bao giờ dụng đến, kết quả hắn lại lệnh ảnh vệ bảo hộ người, Cung chủ với người tình sâu nghĩa đậm, không ai gan to lớn mật ám toán người đâu, công tử.....

Hắc mâu âm đạm mờ mịt ngược nhìn hắn, lẩm bẩm: Ma Cung, Thiên Trảm, đúng rồi, hiện tại Thiên Trảm, không, không đúng, là Thượng Quan, Thượng Quan bảo hộ ta. Ta không cần sợ, ai cũng không sợ. Bởi Thượng Quan Thiên Trảm không thích Lý Thư Bạch gọi hắn Thiên Trảm, nghe có vẻ như tiểu hài tử, nên bắt ép Lý Thư Bạch đổi gọi hắn Thượng Quan.

Nhất tường khởi Thượng Quan Thiên Trảm, Lý Thư Bạch như người chết đuối vớ được cọc vội vàng bật dậy, gắt gao túm chặt tay Thanh Phong, khấn trương nói: Thượng Quan, người nói bảo hộ ta, có phải hay không thật sự, người không biết ta từ trước..... Y càng nói mắt càng giãn mở ánh lên tia kinh hoảng cùng

hoảng loạn, vứt bỏ Thanh Phong một bên, lớn tiếng lảm nhảm: Không đúng, người không phải Thượng Quan, Thượng Quan, người ở nơi nào.....

Ta ở đây. Theo tiếng nói, Thượng Quan Thiên Trảm từng bước khóa vào môn nội thất, tầm mắt không tự chủ ngưng trên tay Thanh Phong, sợ hãi khiến gã tiểu tử vội vàng lấp bắp biện bạch: Vừa rồi..... Vừa rồi là công tử cường lập tay ta, y tưởng ta là người, cũng may..... Cũng may y liền lập tức nhận ra, Cung chủ, Người xem công tử đối với người tình nghĩa cũng thật sâu đậm a. Thanh Phong cười cười lấy lòng, trong lòng thầm kêu to oan uổng đổ mi.

Ân. Thượng Quan Thiên Trảm lạnh lùng ứng đáp, tâm thầm mắng: ta nếu không biết, hai móng tử người còn có thể giữ? Xoay người hướng chỗ khác, vô tình bắt gặp đôi mắt lơ đãng của Lý Thư Bạch, kia hai gò má tái nhợt vừng nhiễm đà hồng, càng khiến y động lòng người vô cùng.

Ánh mắt hần vì thế nhất chuyển thành ôn nhu như nước mùa xuân. Từ từ tốn bước lại gần cẩn trọng nắm lấy tay Lý Thư Bạch, nhẹ nhàng nói: Thư Bạch, ta ở đây, người yên tâm, có ta ở đây, không ai dám động vào người.

Thật sự là..... đãi ngộ khác biệt a. Thanh Phong thở hắt ra, ai oán than vãn: Cung chủ a Cung chủ ah, tốt xấu gì ta cũng hầu hạ người nhĩ hảo vài năm, nhĩ hảo trung thành tận tâm... sao người nữ ...? Hần hướng về phía trước sau lưng Thượng Quan Thiên Trảm lặng lẽ giả quý, rồi rón ra rón rén xuất môn, vừa quay đầu, đã thấy tiểu tiểu Vệ đứng dưới mái hiên, không khỏi hô to lão thiên ban cơ hội, hai tay dụng sức dúi a dúi a, nhất thời cơn đau khiến hần điếu ra hai khóa nước mắt, lại bị thiết kêu: tiểu Vệ. không chần chờ thọc sâu quăng mạnh vào lòng tiểu Vệ, tựa như vừa bị thiên đại ủy khuất.

Hành động của hần dọa tiểu Vệ nhảy dựng, hơi hơi ngẩn người, tay chân luống cuống, do dự vô vô bả vai Thanh Phong, nhẹ giọng khuyên nhủ: Đừng khóc đừng khóc, người bị ủy khuất gì, nói cho ta hay.

Tiểu vệ chưa từng có như vậy ôn nhu nói với ta a. Thanh Phong mừng thầm reo hò, nghĩ quả nhiên ai bị chỉ sách là hảo chiến lược tối hữu hiệu a, cổ nhân thành không khi ta cũng.... Hần thêm mắm thêm muối đem sự tình trần thuật lại, vừa khoa trương phóng đại ủy khuất của mình, vừa chết dính trên người tiểu Vệ, bị tiểu Vệ bán tha bán phù mang ra hành lang.

Mà ở phòng trong, Lý Thư Bạch bị rượu thao túng, lôi kéo tay Thượng Quan Thiên Trảm, tầng tầng ủy khuất khổ sở mấy năm qua trút bỏ hết. Y mặc dù cùng Thượng Quan Thiên Quan cởi bỏ khúc mắc, nhưng chưa từng hướng hần nói qua bất cứ điều gì về quãng thời gian kia, nhân lúc này đây lại triệt để nói hết, chọc đối phương tức giận gân xanh bạo khiêu, không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: Đáng chết, đáng chết, bọn hỗn đản đó thật đáng thiên đao vạn quả.

Thượng Quan Thiên Trảm thể mới hay biết vì cái gì khi tái ngộ y đối với mình lại đặc biệt hoảng sợ khúm núm, vốn thấy kỳ quái, Lý Thư Bạch trong tâm trí hần, là người cốt khí thanh cao, dẫu trải qua năm năm cuộc sống hạ phó, cũng không thể biến đổi y lảng lảng giác giác cấp thành cái loại tình trạng này.

Này mới biết thừa đầu cuộc sống phó nô của y, cũng bởi mỹ mạo hơn người kém tỷ bị đại quan phu nhân cấp hủy diệt dung, nếu không phải đột nhiên nhảy ra con dã cầu, khẳng cốan lộng du tay tiện nhân kia, sau lại kỳ tích tiêu thất, khiến phu nhân kia nghĩ bản thân chọc giận thần tiên nên mới có yễn kì tức cổ, bằng không chỉ sợ nay nếu nhìn đến ái nhân sẽ là bộ dạng quái nhân tối đáng sợ tối quái dị.

Còn tên quan thứ hai, đam mê diễn hí, thanh giọng Lý Thư Bạch hảo, rất nhanh bị chủ nhân thứ nhất bán cho đại quan này, tâm vẫn ôm hy vọng trăm oan giải tội, mỗi ngày mỗi sáng vẫn thích thư xác nhận bồi thi, kết quả giọng nói thanh thanh của y lọt đến tai quan, bị thăng thành thiếp thân thị đồng đọc sách, ai ngờ lần này chọc giận vị phu nhân hay ghen, sai người mạnh mẽ tống quán ách được.

Thật may lão thiên gia có mắt, ách được mới quán tiến cổ họng hai ba giọt, đại quan kia ngoại ý quay về, mới cứu được y, nhưng từ đây về sau, y không bao giờ khôi phục lại thước vàng thanh ngọc như xưa, đại quan kia nào có thể dằn tha thứ dung nạp thứ tạp âm trong phủ, nhanh chóng qua tay đem y bán cho người khác. Nên di chứng ngày đó lưu lại là một giọng hơi khàn khàn, Thượng Quan Thiên Trảm không biết nguyên do, còn tưởng là do năm năm lang bạc kỳ hồ tự nhiên biến hóa thành.

Lý Thư Bạch liên miên, nói đến nói sau, đã có điểm lộn xộn, nhưng Thượng Quan Thiên Trảm vẫn lặng yên chân thật ngồi nghe. Hần ôm Lý Thư Bạch, gắt gao ôm y, dường như chỉ có vậy mới có thể chế trụ khối

thân thể đang run run này.

Tâm ôm hối hận như bị mấy ngàn vạn con kiến cắn phệ, nguyên lai chính mình vẫn không biết, năm năm qua với ái nhân của hắn mà nói, lại là đoạn năm tháng đáng sợ nhường vậy, hồi tưởng ngày tái ngộ, chính mình đối y từng phật, như thế nào lại làm cho y dứt khoát không hận.

May mắn, may mắn hắn kịp thời tỉnh ngộ, nếu không hắn thật lo lắng nếu cứ để mọi chuyện tiếp diễn đi xuống, Lý Thư Bạch có hay không vì vậy không chịu nổi bị dồn ép đến đường cùng, dù gì y cũng chỉ là người, hy vọng tôn nghiêm từng chút từng chút bị cướp đoạt, cuối cùng nửa điểm chẳng còn, liệu còn dũng khí tiếp tục tái sống?

Trừ bỏ nhất khắc trước cổng huyện nha kia, Thượng Quan Thiên Trảm chưa bao giờ trải giống như giờ sợ hãi cực điểm, trạc trạc hai phiến môi đỏ mọng, hắn tận tình hôn, chỉ có vậy, hắn mới tài năng cảm giác rõ ràng được thiên hạ trước mắt thật còn sống, mới không bị loại cảm giác sợ hãi hoang mang này làm cho hồng mắt nổi điên.

Thượng Quan, là Thượng Quan. xuất hồ ý liệu, Lý Thư Bạch ngốc ngốc đáp lại nụ hôn của Thượng Quan Thiên Trảm, hai tay choàng ôm cổ đối phương, dung túng hắn dần dần hôn xuống, mặc hắn thôn chỉ y trang mình, miệng chỉ thì thào nhớ kỹ: Chỉ có Thượng Quan đối xử hảo với ta, đúng, chỉ có hắn thật sự tốt với ta. Ngày ấy ta làm quan, nhiều kẻ tốt với ta, khả dĩ bọn họ xem ta như phô lộ thạch, đợi ta nghèo túng, bọn họ tuyệt không một người, không một lễ tạ thần ý dính ta. Ta nghèo túng, này chủ nhân tốt, này người hầu tốt, nhất nhất đều khinh thường ta, bọn họ cười nhạo ta khi dễ ta, bỏ đá xuống giếng. Chỉ có Thượng Quan, chỉ có hắn dẫu ta cơ hàn vẫn đối với ta thì lễ viện thủ, lễ tạ thần ý nhất nhất như xưa, ta cái gì cũng nguyện dâng cho hắn, Thượng Quan, ta thật sự cái gì đều nguyện ý cho người.

Lý Thư Bạch ánh mắt mờ mờ sương, nay khởi chút thần sắc thanh tỉnh.

Thư Bạch. Thượng Quan Thiên Trảm động tình tăng lực siết chặt ái nhân trong lòng, điên cuồng đáp trả y: Người an tâm, ta hứa cả đời hảo với người, vĩnh viễn hảo như vậy, không, ta sẽ đối với người càng ngày càng hảo, đem hết thấy mọi thứ dâng cho người, Thư Bạch, ta yêu người, ta nghĩ ta thật sự yêu người, Thư Bạch.....

Hắn ngã xuống, ghé sát trên người Lý Thư Bạch. Có lẽ men say đã xua tan cảm giác thẹn thùng ngày thường, thiên hạ dưới thân hôm nay biểu hiện làm người kinh hãi.

Lý Thư Bạch hai chân tê gầy gắt gao quần quít bám lấy thắt lưng Thượng Quan Thiên Trảm, vô thanh vô tức đưa lời mời gọi, bán nâng đầu ngưỡng về phía sau, một đầu bực hắc phát trút xuống, tán loạn phi trên chằm lưa, sắc cổ thiên mạch thượng lộ ngân hôn, uốn lượn xuống dưới, trườn qua ngực, bụng, hạ phúc, thẳng kéo dài đến bụi cỏ kia trên ngọc trụ hồng phấn sắc.

Thượng Quan Thiên Trảm mãnh liệt va chạm, tính sự trải qua vô số, nhưng bất đồng với ngày hôm nay lửa nóng triền miên, vô cùng nhuần nhuyễn vô cùng phối hợp, kể cả hai lần trước hắn cường bức Lý Thư Bạch. Cực đại hưng khí rất nhanh ở trong mật huyết một chút một chút va chạm, cảm thụ tràng lửa nóng bỏng, gắt gao bao vây chính mình ấm áp, dưới thân thiên hạ nông sâu rên rỉ, cảm thấy bản thân cơ hồ bị hòa tan trong tư vị hương vị tình ái tràn ngập ngọt ngào.

A, Thượng Quan, không cần..... A..... Mau nữa một ít..... Không..... Không phải.....

Lý Thư Bạch nói năng lộn xộn, bản thân cũng không hay biết rốt cục hô hoán cái gì, không rõ tiếng kêu ni đại biểu hàm nghĩa cái gì, chỉ thấy cả người khô nóng bị nhu vào thân thể Thượng Quan Thiên Trảm. Ở trong hung hân luật động, y có thể cảm nhận được, tình ý nồng đậm cháy bỏng gần như điên cuồng của hắn.

Thượng Quan..... Thượng Quan, nói người thích ta, nói ta nghe... Van cầu người, nói cho ta nghe.

Nước mắt trong suốt ngưng đọng trên phiến mi cong dài. Men rượu làm Lý Thư Bạch lớn mật đến khó tin, dẫu sao y chỉ có thể bám đuổi theo bản năng nói ra yêu cầu bức thiết của bản thân. Thậm chí không tiếc vạn vẹo eo thân mình hiển lộ mị lực. Thường thường khát vọng phóng dăng đều bị y tận lực áp sâu nén chặt, nhất khắc tại đây thức tỉnh bùng nổ.

Yêu người, ta yêu người, Thư Bạch, ta thề, đời này chỉ yêu người, mãi mãi chỉ yêu mình người, mãi mãi.

Thượng Quan Thiên Trảm nỉ non thì thảo khắc sâu lời thề, dưới thân đột nhiên tăng tốc, gầm một tiếng, thân thể cường tráng căng cứng dừng lại. Chỉ duy nhất Lý Thư Bạch tay siết sang đàn, kêu thét chói tai: A aa..... Thượng Quan, a.....

linh dục hợp nhất. Bắn sau, Thượng Quan Thiên Trảm vô lực nằm úp sấp bên cạnh Lý Thư Bạch, thở hổn hển, nhích lại gần người còn đang đắm chìm trong mê võng – Lý Thư Bạch ghé bên tai khắc sâu lời nói: Thư Bạch, chúng ta hôm nay chính là người nông ta nông, linh dục hợp nhất, từ nay về sau, người đừng lấy cớ trốn tránh ta, người còn nhớ rõ người vừa rồi nói với ta cái gì đi?

Lý Thư Bạch mơ mơ hồ hồ đã không còn khả năng lý giải nổi ý tứ của Thượng Quan Thiên Trảm, vô lực phe phẩy đầu, Thượng Quan Thiên Trảm kinh hoảng thất kinh kêu: Gì? Người nói người không nhớ? Sao có thể? Người ... chính người yêu cầu ta hảo hảo yêu người, cũng chính người nói yêu ta. Đừng chống chế.

Lý Thư Bạch ánh mắt mông lung không tiêu cự trùng trùng nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, vẫn bộ dạng nghe gì đều không hiểu.(Ồ_Ồ!!!)

Bất quá lần này Thượng Quan Thiên Trảm không biểu lộ kinh sợ, tương phản, hần đặc ý cười, kề sát bên tai ái nhân ái muội nói: Người không nhớ không quan hệ, dấu sao toàn bộ ta đều nhớ kỹ, mặc người nghĩ muốn chống chế đi ...Đừng hòng.

Hần ngả người dựa bên người Lý Thư Bạch, cảm gác lên hắc phát bị cởi bỏ rồi tung trên chằm, nhẹ nhàng ủng trụ ái nhân chậm rãi nhắm mắt tiến mộng đẹp. Sau giờ ngọc dương quang ấm áp xuyên thấu khung cửa sổ tán xạ trên khuôn mặt hai người, yên tĩnh ngự trị căn phòng, thoảng thoảng thần nhiên hương bách hợp tứ tán bốn phía. Không hề nghi ngờ, đây chính là một buổi chiều lãng mạn kiêu diễm.(Ồ_Ồ ngủ nguyên ngày?????)

Hai người ngủ thẳng sau canh ba, Lý Thư Bạch tỉnh dậy trước tiên, chớp chớp mắt nhìn bốn phía, nhất tề đều im ắng duy chỉ có đôi nến đỏ thắm yếu ớt phát sáng. Bên cạnh đang say giấc Thượng Quan Thiên Trảm, sang đàn còn dư lưu hương vị *** đêm qua.

Y ngạc nhiên xoay người nhìn chằm chằm khuôn mặt trên chằm lưa, không biết vì cái gì, màn nháo loạn khi say thể nhưng lại hiển hiển rõ ràng, ý thức được chính mình tại đây không lâu trước, còn quần quít Thượng Quan liên tiếp yêu cầu bức người ta nói thích mình, nói cả đời nhất thể bảo hộ mình, nhớ tới bộ dạng phóng đảng khi ấy, Lý Thư Bạch oanh một tiếng, hai má phừng phừng nóng rực như bị đẩy khỏi hai luồng hỏa diễm.

Không được, không thể..... Không thể cứ thế này lưu lại, tối thiểu trước phải đem hương sắc *** này tẩy đi. Đây chính là nhất tướng đầu tiên khơi dậy trong đầu Lý Thư Bạch. Y cuống cuống ngồi dậy, lập tức, thẳng tắp ngả người ra sau rơi vào vòm ngực rộng lớn ấm áp.

A giật mình hoảng sợ thét lên, xoay lại, Thượng Quan Thiên Trảm không biết tự khi nào đã tỉnh, vẻ mặt xuất tiểu ý nhìn y, nhìn bộ dạng kinh ngạc rồi luống cuống lại ngượng ngùng đỏ mặt.

Xốc nam nhân ôm vào lòng nhìn không được bật cười, dán bên tai Lý Thư Bạch cười hỏi: Sao vậy? Nhớ lại tình cảnh đêm qua, nhịn không được thẹn thùng? Hần vươn cánh tay, để Lý Thư Bạch gối đầu lên, từ từ nói tiếp: Này có cái gì? Chúng ta đã là phu thê, phu thê làm loại sự tình này, thê tử ngẫu nhiên nhiệt tình chút cũng là gia tăng thêm tình ý thôi.

Lý Thư Bạch da mặt mỏng càng thêm thiêu đỏ, lắp bắp nói: Người, người nói bậy bạ gì đó? Ai cùng người là Phu thê, ta..... Ta ngày hôm qua bất quá là quá chén.....

Không đợi y ngưng lời, Thượng Quan Thiên Trảm trưng ra vẻ mặt bi thống, thương tâm nói: Di? Không thừa nhận là phu thê? Người muốn ta thương tâm, Thư Bạch, rõ ràng tối qua nhiệt tình như vậy, liên tiếp muốn ta yêu người, còn nói người cũng yêu ta, hiện tại dư tình vẫn chưa phục hồi, người liền.....

Lý Thư Bạch luống cuống bưng kín miệng Thượng Quan Thiên Trảm, khó thở nói: Người muốn đem chuyện này oang oang thông báo cho mọi người hay biết? Ta..... Ta khi nào nói qua a.

Thiên địa chứng giám, y nhớ rõ ràng chính mình chủ động liên tiếp yêu cầu Thượng Quan Thiên Trảm hảo hảo yêu thương, hảo hảo bảo hộ mình, nhưng lại không nhớ có hay không nói thương hần a. Đẳng đẳng, Lý

Thư Bạch, người yếu nhân gia đến yêu người, này so với việc người nói người thương hẳn còn không thấy thẹn đi? Thiên a, đầu óc người bị phá hư rồi sao?

Bộ dạng kinh ngạc thất thố của y chọc Thượng Quan Thiên Trảm sinh tâm yêu thương. Hắn không hề đùa giỡn giai nhân đáng thương cũ kỹ. Trảm giọng kiên quyết nói: Mặc kệ thế nào, Thư Bạch người là người của ta, người và ta từ nay về sau thiên trường địa cửu, tuy không thể phu thê chi lễ, nhưng không cần giống như hai nê oa nhi* dễ dàng đánh vỡ bình thường, người trung có ta ta trung có người, không tin người xem..... (*Tà nghĩ 'nê oa nhi'~ bức bê sứ: ý Thiên Thiên là hai người không cần bộ dạng đều đẹp để ưa nhìn như búp bê sứ nhưng lại mỏng manh tuột tay có thể dễ dàng đánh vỡ J)

Hắn vừa nói, vừa chỉ vào chỗ tóc hai người quấn bện lấy nhau, thập phần khẳng định nói: Cổ nhân nói vợ chồng son kết tóc se tơ, tóc chúng ta cũng quấn bện hòa lẫn với nhau, đã muốn nói chúng ta là vợ chồng son, người thấy đúng không?

Người..... Người ngượng biện, vợ chồng son nào có loại giải thích này

Lí Thư Bạch đều kết ba, Thượng Quan Thiên Trảm cũng không muốn tái cường ép y, đành nhẹ nhàng nhất lần nói: Hảo, cái gọi là kết tóc, bất quá chỉ là hình thức, quan trọng nhất chính là tâm chúng ta, ta biết người tính tình nghiêm cẩn, đối với loại sự tình này vốn có tâm bài xích, ta cũng không muốn cùng người nhiều lời, chuyện chúng ta về sau, chỉ cần trong lòng mỗi người đều thấu hiểu là được. Người chỉ cần nhớ, vô luận lúc nào, ta luôn luôn bên người bảo hộ người, mặc kệ người biến dạng, biến lão, tật bệnh quần thân, không xu dính túi.....

Người không thể thay ta nói một câu cát tường sao? Lý Thư Bạch nheo mắt, ánh mắt nguy hiểm ý tứ hàm xúc, đây là lần đầu tiên trước mặt Thượng Quan Thiên Trảm y lộ ra vẻ mặt đáng yêu vậy. Tự nhiên dẫn tới hắn đột nhiên cuồng tính, bỏ nhào lên người Lý Thư Bạch không tự giác bị cấp cần sạch sẽ.

Lúc này cũng đã gần canh năm, ngày đầu tháng giêng trước phải tiến cung chúc Tết Hoàng đế, sau đám huynh đệ trong cung, trong Kinh Thành các đường khẩu không muốn mà vẫn phải đi.

Hắn áy náy nhìn Lý Thư Bạch, nhìn y chỉ có thể nằm bẹp trên giường, bộ dạng thể lực cạn kiệt, thậm chí tự oán trách đã quá độc ác mà không ngừng muốn y, lần sau cần phải chú ý tiết chế.

Hắn rời giường lệnh nhóm nha hoàn bưng thủy bồn khăn vào, trước tự mình sát tịnh thân mình cho Lý Thư Bạch, sau thay y hoán đổi áo bông mềm mại sạch sẽ, hân hoan mỉm cười nói: Ta xem người hôm nay thân mình không khỏe, không bằng nằm thêm ngày nữa đi, người nếu ngại buồn, ta bảo Thanh Phong và tiểu Vệ đền bồi chuyện giải khuây với người, hôm nay ta đại khái bận mãi đến chạng vạng khuya mới có thể trở về.

Lí Thư Bạch áp úng gật đầu đáp ứng, Thượng Quan Thiên Trảm thay y phủ thêm nhất kiện điều da áo khoác, rồi mới rửa mặt chải đầu, lệnh bọn người hầu quét tước phòng ốc, ôm Lý Thư Bạch sang một gian phòng khác hướng về phía dương quang, nội thất tinh xảo hoa lệ, bên trong đã đốt sẵn vài cái hỏa lò, ấm áp như xuân. Hơn nữa phòng rất lớn, trên tường treo nhiều tranh thư họa nổi tiếng, đồ cổ vật dụng tinh xảo cùng nhiều món đồ chơi quý giá bày trí hài hòa, đầu giường trên bàn đặt vô số quà mừng năm mới, tiểu ngoạn ý và vài ba quyển sách.

Người tam thời trụ tại đây một ngày, tối hôm qua chúng ta chưa phóng yên hoa (=pháo hoa), đêm nay ta cùng người phóng cho thỏa.

Thượng Quan Thiên Trảm lăm nhăm một hồi với Lý Thư Bạch, rồi kêu Thanh Phong đứng ngoài vào, dẫn theo nhóm nha hoàn bưng giao tử cùng các dạng thức ăn tinh xảo lên, theo dõi Lý Thư Bạch dùng cơm xong xuôi, mới lưu luyến xuất môn tọa mã xa thẳng tiến Hoàng Cung.

Lí Thư Bạch ăn không ngồi rồi, dùng xong bữa, cảm thấy thân thể thập phần mệt mỏi không điểm khởi sắc, liền yên lặng tựa vào thành giường, chợt thấy cổ họng sôi sục trợn ngứa, ho khan vài tiếng.

Ngày trước chịu khổ, y từng bị mắc chứng suyễn, có lần nháo đến mức ho ra máu, vốn chủ nhân cuối cùng không muốn quản y, bất quá lo sợ: dù gì y cũng là thân tử bị chính Hoàng đế biếm hạ, một khi mắc bệnh chết, sau biết mình trị cũng chưa trị chắc chắn sẽ bị tội, bởi vậy tìm đại phu cho hắn nhìn qua, dùng thêm mấy thang phúc dược, thật may khi ấy là cuối mùa xuân, rất nhanh hè tới, thời tiết dần dần ấm, bệnh liền lui, đợi thu qua, y đã bị lôi đến bên người Thượng Quan Thiên Trảm.

Nay ho khan khụ khụ hai tiếng cùng khi đó không sai biệt lắm, bắt quá y chưa phát hiện bệnh trạng, hơn nữa so sánh hoàn cảnh sống hiện tại cùng quá khứ, đâu chỉ có thể nói cách biệt một trời một vực, đại phu trước nói, bệnh này tái kị đông xuân chỉ quý tất phát bệnh, cần phải cẩn trọng chú ý bảo dưỡng thân mình lưu ý giữ ấm. Nay thân thể chính mình ngày ngày thuốc bổ nhìn chăm chăm, trong phòng ấm áp như xuân hạ, bệnh hẳn sẽ không hội tái phát đi.

Lý Thư Bạch kinh ngạc nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới lời Thượng Quan Thiên Trảm vừa nói qua, vô luận khi nào, đều ở bên, mặc kệ biến dạng, biến lão, hay là tật bệnh quần thân không xu dính túi... Mặt y không khỏi lặng lẽ nổi lên mặt ửng hồng, thầm nghĩ không sợ, ta nay đã có Thiên Trảm, có Thiên Trảm đối với ta hảo như vậy, đừng nói là một chứng suyễn, dẫu một cước đạp trước quỷ môn quan, ta há có gì phải hoảng sợ?

Vẫn ngồi bên ngoài Thanh Phong và tiểu Vệ len lén quan sát Lý Thư Bạch trên giường chốc chốc khụ khụ lất lất cười cười, thoáng thoáng thẹn thẹn, bồng bồng khuôn mặt.(=))Tiểu Vệ kinh ngạc nhú mày không hiểu.

Thanh Phong liếc mắt thương cảm nhìn hần, hừ hừ lên tiếng giảng giải: Người, tên đầu gỗ sao có thể lý giải hành vi của công tử, ta khẳng định công tử hiện đang thâm thương trộm nhớ Cung chủ, Cung chủ thành tâm thành ý hảo hảo đối đãi với công tử, dù cho ý chí sắt đá đệ nhất thiên hạ cũng sẽ bị đả thông, huống chi Lý công tử lại là người đa cảm đa tình, dẫu giống nhau như thối đầu gỗ nào đó, người ta mình kì ám chỉ, đối hần hảo không để đầu cho hết, hần vẫn nhất nhất ngày ngốc hoàn toàn không biết gì.....

Ai nói ta không biết? Tiểu Vệ bỗng nhiên bình tĩnh thốt ra một câu, dọa Thanh Phong nhảy dựng, ngay sau đó tâm hần nhộn nhạo một trận vui sướng, vồ lấy tay tiểu Vệ siết siết run giọng hỏi lại: Người biết? Người thật sự biết? Người có biết ta đối với người..... Khụ khụ khụ.....

Hần không biết nói cái gì nữa, da mặt dù dày như Thanh Phong, cũng không thể không biết xấu hổ đứng trước mặt tiểu Vệ thổ lộ rằng mình đã yêu hần từ rất lâu, thật thật lâu rồi.

Tiểu Vệ bình tĩnh gật đầu, ánh mắt hiện lộ tiểu ý ấm áp.

Nhất sát na, Thanh Phong chỉ thấy ánh mắt tiểu Vệ cho tới giờ chưa bao giờ hảo như vậy, quá tuyệt, tựa như toàn bộ thế giới được hần chiếu sáng, tâm thâm niệm tưởng, lại không ngờ miệng vô tình thì trào niệm ra: Tiểu Vệ, nhĩ hảo anh tuấn, ánh mắt người thực lượng, hảo hảo chiếu rọi nhân gian a.

Chiếu sáng nhân gian là thái dương. Tiểu Vệ khôi phục vẻ bình thường, hơn nữa thành công xuất hạ nhất cú, đánh hồng bầu không khí lặng mạn, khiến tiểu Phong hận nghiêng răng.

Đang thống khoái chửi thầm, bất chợt lại nghe Lý Thư Bạch ho khan khụ khụ, không khỏi lo lắng ngẩn đầu vấn thăm: Công tử người sao vậy? Có cần ta kêu đại phu đến thăm bệnh cho người, nếu không nhất thời có điểm sơ suất, chúng ta trước mặt Cung chủ không có biện pháp báo cáo lại kết quả nhiệm vụ a.

Tiểu Vệ ngưng mắt nhìn nhìn Lý Thư Bạch, thản nhiên nói: Hần là không có việc gì đi, Công tử không phải người giấy, ho khan vài tiếng đã nhiễm bệnh, chúng ta thường thường cổ họng ngứa tống chỉ ho khan thôi.....

Không đợi hần nói xong, đã bị Thanh Phong trắng mắt liếc xéo.

Người cho rằng ai cũng như người đại man ngư, thân mình kiện cường ngay cả thần tiên đều ghen tị, từ nhỏ đến lớn bệnh không phạm người a? Thanh Phong đánh mắt liếc xéo nhìn tiểu Vệ, đứng lên dứt khoát nói: Không được, ta đi tìm đại phu, người người này rất sơ ý, đến khi công tử thực bị bệnh, còn sợ Cung chủ trút giận vào người?

Hần nói đến nói đi, nguyên bản vẫn là lo lắng cho tiểu Vệ, điều này làm cho hộ vệ luôn luôn lạnh lùng không khỏi nhột nhột lo lo khóe miệng.

Thoáng chốc đại phu được mời đến, chặn mạch cho Lý Thư Bạch, vuốt vuốt chòm râu nhắm mắt trầm tư suy ngẫm lúc lâu sau từ tốn nói: Bệnh này tất không phải lần đầu, nói nguy kịch, kỳ thực không quá quan trọng, nhưng nếu nói không nghiêm trọng, cũng không thể kinh thường.

Đại phu nói xong, vừa vặn thấy vẻ mặt tròn trĩnh của Thanh Phong, không khỏi nở nụ cười, ân cần giải thích: Lão phu chỉ lo cân nhắc bệnh tình, nói chuyện tự nhiên mâu thuẫn. Đến, tiểu ca nhi theo ta ra lĩnh

đơn thuốc, chính là cần lưu ý, bệnh này tuyệt đối phải tĩnh tâm dưỡng thần, không được để bệnh nhân thụ hàn, tâm tư lúc nào cũng phải bảo trì sáng sủa tích cực, nếu thấy ho ra máu, khi đó là trọng, chỉ bằng thận trọng đối đãi, trăm ngàn lần không được cầm cự kéo dài, thời gian càng dài bệnh càng nguy kịch, ngay cả Đại La thần tiên cũng cứu không được, giờ còn chưa lập xuân, ngày dài đêm ngắn, tiểu ca nhi hằng ngày hảo hảo cần thân tra xét, hiện tại thôi, lại còn chưa kịp.

Đại phu vừa nói vừa hạ bút kê đơn.

Thanh Phong nhất nhất ghi nhớ, tiễn đại phu trở về nhất nhất thuật lại cho Lý Thư Bạch, nói thêm: Công tử, người cũng biết chuyện ni lợi hại ra sao đi? Thế nên có việc ni người trăm ngàn lần nhất định phải lên tiếng a, người nếu có cái gì tốt xấu, ta và tiểu Vệ cũng thăm a, nói không chính xác mạng nhỏ hai chúng ta đều không được đảm bảo đâu.

Lý Thư Bạch cười cười ứng đáp: Yên tâm đi, ta đã nhớ kỹ, không dám lĩnh tình này của người, người a, dấu sao cũng không phải vì ta nha, chẳng qua người lo sợ người trong lòng bị trừng phạt mà thôi, những lời người vừa mới nói cùng tiểu Vệ, ta đều nghe rõ.

Nhất ngữ chưa hoàn, Thanh Phong đã muốn dặm chân hờn dỗi: Ai nha công tử, người thế nào lại đi nghe lén chuyện người ta a, này không phải hảo hành vi a, người..... Người còn nghe được cái gì?

Lý Thư Bạch tâm tình tốt, gạt đầu cười nói: Không phải cái gì cũng đều nghe thấy hết sao? Nào chuyện người đem công lao thái dương cấp cấp ẩn lên đầu Tiểu Vệ... Tốt lắm tốt lắm, người không cần nóng nảy, người lớn tiếng vậy, ta nghĩ không muốn nghe cũng không được a, dù ngăn người, nhưng vẫn có lỗi tại a.

Lý Thư Bạch đùa vui đủ tiểu người hầu, liền lôi kéo hấn ngồi xuống bên mình, nghiêm mặt nói: Tốt lắm, giờ nói chính sự, Thanh Phong, ta muốn kính nhờ người một việc, đó là người trăm ngàn lần đừng đem bệnh của ta cấp báo Thượng Quan, người có thể đáp ứng ta không?

Khó mà làm được. Thanh Phong lập tức nhảy dựng lên: Chuyện này ta nào dám man báo, vạn nhất tương lai bại lộ, Cung chủ làm thịt ta. Nói tới cùng chuyện này chẳng phải đại sự gì, có cái chi không dám để Cung chủ biết?

Lý Thư Bạch thở dài, tức khởi mày nói: Kỳ thật cho hấn biết cũng không sao, nhưng người còn không biết tính tình người này? Trưa hôm qua ta chỉ uống một ly liệt rượu, bị hấn buộc ăn bao nhiêu thứ này nọ, nay nếu biết ta sinh bệnh, há chẳng phải sợ hấn không đem ta uy thành trư, chỉ sợ mấy vị đại phu không thể tái rảnh rồi, thậm chí hoặc giả, mỗi ngày làm cho đại phu đến chăm chăm nhìn ta đều có thể a. Nền chuyện này nhất quyết không thể cho hấn biết, dù sao thân thể ta chính ta tối hiểu rõ, khi nào không thoải mái, ta liền chạy nhanh tìm người, để người tìm đại phu không được sao?

Thanh Phong tinh tế nhất tưởng, cảm thấy lời Lý Thư Bạch cũng không sai, vì thế liền gạt đầu ưng thuận, rồi thở dài than thở: Công tử, ta đây chính là mạo hiểm sinh mệnh thay người hành sự a, tương lai một khi có điểm sơ xuất, người nên hảo hảo bảo trụ ta, bằng không ta chết không nhắm mắt a.

Tốt lắm, tốt lắm, toàn nói đầu đầu, cái gì chết không nhắm mắt, điềm xấu người cũng dám nói ra.

Lý Thư Bạch cười, thấy người vẫn vô lực không hảo, y biết có thể hôm qua rượu say trở về bị điềm phong hàn, dù sao vẫn phải uống được, y cũng chẳng buồn bận tâm, ngã mình nằm xuống, nơi này Thanh Phong an bài người đi tiên được.

10. Chương 10

Rất nhanh mười lăm tháng giêng đến, suốt ngày Thượng Quan Thiên Trảm dính chặt Lý Thư Bạch, xuống Kinh Thành hảo ngoạn danh lam thắng cảnh đủ loại, ăn vô số đồ ăn vặt nổi danh. Hội chùa, hoa đăng, múa lân long, ... các loại ngoạn pháp làm cho Lý Thư Bạch hưng phấn không thôi, mà người bên cạnh nhìn y vui tai thích mắt, liền vì nụ cười ái nhân thỉnh gánh hát xiếc tạp kỹ nổi danh nhất Kinh thành, thay phiên nhau đến Ma Cung diễn vài ngày.

Nhưng quá hạnh phúc, Lý Thư Bạch lại có cảm giác lâng lâng phiêu phiêu như ở trên mây, đôi khi lơ đãng, y thầm nghĩ có phải hay không mình đang mộng? Mình hay vẫn là hạ nô ti tiện, chợt tỉnh sau cơn mộng

mị, thiên địa hoán chuyển Thượng Quan ôn nhu biến mất, chỉ còn Thiên Trảm cảm hận mình tận xương tận tủy, thường thường mông lung suy ngẫm, nếu là mộng, vĩnh viễn mong mộng này đừng tan biến mong đừng có ngày tỉnh, y tình nguyện cứ mãi đắm chìm trong ảo mộng mà chết đi.

Con người vốn thế, càng hạnh phúc, càng lo lắng không biết khi nào hạnh phúc mong manh ấy tan vỡ, thế nên càng hoài nghi càng lo lắng. Tựa như hai kẻ càng đuổi càng nản, càng không dung tha chút hiềm khích hoài nghi, Lý Thư Bạch và Thượng Quan Thiên Trảm không phải ngoại lệ dấu hiện nay như mặt lý điều du, nhưng năm năm gian truân khổ cực thoáng cái bước lên mây hưởng thụ cuộc sống hoa lệ không thuộc về mình khiến Lý Thư Bạch đâm ra lo lắng.

Tưởng như buồn lo vu vơ, lại không hay, mầm mống đại họa nảy nở từ chính sự lo lắng vu vơ vô căn cứ này.

Sáng ngày mười tám tháng giêng, Lý Thư Bạch ngụ trong nội thất đọc sách, mấy bữa trước du ngoạn thập phần hăng say, không cẩn trọng bị điểm phong hàn, bị Thượng Quan Thiên Trảm hạ lệnh cấm túc, không thể không ngoan ngoan vâng lời ở yên phòng đọc sách.

Vừa lật vài trang, ngoài cửa vọng đến nhu thanh nhuễn ngữ của nữ tử: Lý công tử có ở trong không? Ta đến thăm y.

Thanh Phong hiện đang ở trừ phòng theo dõi việc ngao thuốc cho Lý Thư Bạch, gia quá chú tâm để ý người này, khiến hẳn tự nhiên không dám có nửa điểm thất trách, tiểu Vệ xuất ngoại làm việc, ngoài phòng là hai hạ nhân bình thường hầu hạ. Lý Thư Bạch nghe có tiếng người nói chuyện, buông thư, hỏi: Là ai ở bên ngoài? Cho nàng vào đi.

Dứt lời, trước ngưỡng cửa xuất hiện một bóng hoàng y tha thướt, chăm chú nhìn y, tinh tế đánh giá một phen, sau duyên dáng cười: Nguyên lai công tử là người tuyệt thế tao nhã, không biết khi xưa gặp chuyện chỉ lại nghèo túng, hôm nay tái kiến, suýt không nhận thức.

Nghe tiếng nàng, Lý Thư Bạch sớm nhận ra nàng chính là Nhu Thủy cô nương ngày đó ở Văn Phong đình.

Lý Thư Bạch hơi chút xấu hổ, bất quá Nhu Thủy là người tinh tế giỏi giao tế, cố ý nói mấy câu, đem không khí biến chuyển linh hoạt, Lý Thư Bạch cũng không như trước tinh thần thoải mái thả lỏng hơn.

Hai người trò chuyện đôi ba câu, Nhu Thủy tươi cười gợi chuyện: Lúc ta đến, thấy mãn viên hoàng mai đúng khai hoa, không bằng Lý công tử mặc nhiều thêm ngoại bào, chúng ta đi thưởng mai được không? Phượng tỷ tỷ cùng Thượng Quan Cung chủ hình như cũng đang ở Mai đình.

Lý Thư Bạch căn bản không muốn đi, nhưng nhắc đến Phượng Hương và Thượng Quan Thiên Trảm đang ở đó, không biết sao tâm tư trở nên bất an, lược suy tư đôi chút, ưng thuận gật đầu nói: Nếu đã thế, xin đợi ta đổi y trang khoác thêm áo. Nói xong kêu hạ nhân tiến vào, mệnh bọn họ đem áo khoác mũ bao tay lấy ra, tự bao mình thành cái bánh trưng, rồi mới dám cùng Nhu Thủy xuất môn.

Không có biện pháp, Thượng Quan Thiên Trảm quản y rất chặt, một khi phong hàn nặng thêm, hậu quả không phải khùng bố hai chữ có thể hình dung, huống chi, y cũng không muốn ái nhân nhận ra mình, cho rằng mặc vậy, dù ngẫu nhiên giáp mặt.... nói vậy cũng không ngại. (bắt gian

J)

Một đường đi, rất nhanh đến vùng phụ cận Mai đình, dọc đường Nhu Thủy không nói nửa lời, nàng không nói, Lý Thư Bạch cũng chỉ chăm chăm lo nghĩ tâm sự bản thân, vừa qua chỗ rẽ, không chờ chuyển tiếp, đã nghe thấy tiếng Phượng Hương ôn thanh nhu thuận truyền đến: Cung chủ còn nhớ vụ đánh cược ngày trước với thiếp hay không?

Nhu Thủy ngưng cước bộ, Lý Thư Bạch cũng ngừng, lại nghe Thượng Quan Thiên Trảm thần nhiên buông lời: Hảo, thế nào tự nhiên nhắc tới? Giọng nói tựa hồ không hề dục ý.

Phượng Hương tươi cười tiếp tục mạch chuyện: Ngày sơ ngộ, thiếp lần đầu hạnh ngộ Cung chủ, đã nhận định Cung chủ trừ phi bất động tình, nếu động tình, thiên địa hoán chuyển. Cung chủ lại khẳng định chính mình là kẻ vô tình, chung quy cả đời tuyệt không động tình với bất kỳ kẻ nào, còn muốn thiếp tự giải quyết cho tốt, không được sinh vọng tưởng sân si, thậm chí vì điều này cùng thiếp thân đánh cược. Thế nên, thiếp

bao năm qua, càng không dám lôi kéo trì bước người, thăm nghĩ có thể được Cung chủ ngẫu nhiên nhớ tới viếng thăm, đã là phúc phận.

Nàng nói tới đây, ngưng lại sâu kín thở dài, nói tiếp: Nguyên lai, thiếp sai rồi, Cung chủ đã có tâm nhân, chỉ sợ đời này kiếp này không bao giờ đoái hoài đến thiếp, ngấm lại, chẳng phải Cung chủ lầm thiếp, nếu thiếp ngay từ đầu nhiệt tình đối đãi, Cung chủ, nói không chừng người được Người yêu trước, hẳn là thiếp, cho nên, thiếp không cam tâm cũng không phục, tâm Người thiếp chiếm không được, vậy cầu Người thực hiện ước hẹn năm đó, hẳn có thể đi? Người, thiếp không cầu, cầu cũng vô dụng, nhưng tiền đặt cược, thiếp nhất định phải lấy, huống chi đối với Cung chủ, phân tiền cược này hẳn không phải không thể trả nổi đi.

Thượng Quan Thiên Trảm bình thần hồi đáp: Ta không hiểu ngươi nói cái gì, ta nào có cái gì ái mộ ái nhân, nói vậy không chừng ngươi nghe chút lời đồn thổi, đối với Thư Bạch, bất quá chỉ là báo ân, y thu dưỡng ta hai năm, hai năm ân tình, nhất định phải trả.

Không có gì so với những lời này càng thêm long trời lở đất, nháy mắt, Lý Thư Bạch choáng váng tưởng như toàn bộ thế giới âm âm sụp đổ, y ngơ ngác nghe Phượng Hương yêu mị cười hỏi: Chính là báo ân? Như vậy nhu tình như nước, chỉ là vì báo ân sao? Kia sau báo ân là gì? Lại như trước, tiếp theo báo thù bắt thành? Cung chủ không nên lừa dối ta, hai năm nay ta đã nghe nhiều rồi chẳng lẽ ngươi còn không biết?

Tiền báo ân hậu báo thù. Hơn cả một chậu nước lạnh tạt thẳng mặt Lý Thư Bạch, y đứng không vững, loạng choạng suýt té, may được Nhu Thủy dìu đỡ, Lý Thư Bạch mở mắt nhìn nàng, chỉ thấy trong cặp mắt long lanh sương lạnh tràn ngập thương hại cùng khinh thường hỗn tạp.

Đúng vậy, nàng có tư cách thương hại ta kinh bỉ ta a, nguyên lai, hết thấy, bất quá là báo ân mà thôi, cái gì ái mộ ái nhân, cái gì nhất sinh nhất thế, đều là giả, tất cả đều là giả dối, y đã nói..... đã nói Thượng Quan Thiên Trảm như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho mình.

Vốn không nên sa vào, đã biết dạng nhân vận rủi liên tục môi tình tráo đỉnh, như thế nào có khả năng chạm tới hạnh phúc, nay đại mộng sơ tỉnh, nguyên lai hết thấy, chung quy như mình tiên đoán, chuyện gì đến cuối cùng cũng đã tới.

Cổ họng huyết khí cuộn cuộn, Lý Thư Bạch không trụ nổi muốn thổ ra, nhưng lại mạnh mẽ áp chế khẩu huyết không nên và cũng không thể kia nuốt hạ, kể từ đó, ngực bụng phiên giằng dảo hải sôi sục đau đớn, thân thể y thập phần suy yếu, dần được điều dưỡng hảo, nhưng trụ cột ở nơi nào, đâu thể một sớm một chiều có thể sửa chữa đúng được, bởi thế đau đớn này đành cố nén nhịn, trên trán rịn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng tí tách rớt hạ, hơn nữa phải hứng chịu đả kích lớn, hai mắt bắt chợt tối đen, nhịn không đành lâm vào hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, đã ở trong phòng, Nhu Thủy ngồi bên, áy náy nói: Là ta không phải, những tưởng cùng công tử đi qua cấp Thượng Quan Cung chủ kính lễ, lại không ngờ ... khiến người nghe phải những lời ấy, lúc công tử hôn mê bất tỉnh, ta tự chủ trương lặng lẽ dìu người trở về, ta nghĩ dưới loại tình huống đó, để Thượng Quan Cung chủ thấy công tử cũng không phải là chuyện tốt, hẳn tính tình lãnh khốc, nếu không biết, có lẽ công tử còn có thể có thêm vài ngày.....

Nàng không nói thêm gì nữa, nhưng Lý Thư Bạch trước sau đều minh bạch ý tứ của nàng.

Nhu Thủy nhìn y tình thần bất hảo, biết điều đứng dậy cáo từ. Lý Thư Bạch cố gắng gượng tinh thần kêu Thanh Phong tiễn nàng, nơi này mình y ý tại trên giường xuất thần, hồi tưởng những ngày nhu tình mật trong quá khứ ý lộ vẻ trong nước chỉ kính viễn thị trung chi nguyệt*, buồn cười thay chính mình còn ngây ngốc tin tưởng cái gì nhất sinh nhất thế (~ một đời một kiếp) sinh tử cộng hưởng nhất cước bất ly, bất giác lòng quặn đau như vạn ý nghĩ cần phê như vạn tiễn xuyên tâm. (*~ ngấm trắng trong nước~tưởng như có mà lại như không, như trong nước gần trong gang tấc nhưng chỉ ảo ảnh còn mặt trăng thực sự thì xa vời vợi, không thể chạm đến).

Thanh Phong tiễn Nhu Thủy quay về, khán trông cả mặt thất thần mất mát của Lý Thư Bạch, không khỏi nghi hoặc dò hỏi: Công tử sao vậy? Vừa rồi ta nghe người cùng nữ nhân kia ra ngoài một chuyến, không phải nàng ta lại nói gì gì với người đi? Công tử đừng nghe mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của nàng ta, đó là nữ nhân chốn phong nguyệt, tối tâm kế, Cung chủ có người, tuyệt không lui đến chỗ các nàng, các nàng trong lòng sao có thể cân bằng, nhất định chạy tới xúi giục làm xằng, ta vừa mới tới trừ phòng, nếu không đi,

ngàn vạn lần sẽ không thể để công tử ở cùng nàng, nghe nàng ta nói, không được, chuyện này ta phải báo cho Cung chủ, bằng không.....

Đừng nói vậy, người ta bắt quá rồi ta đi thưởng mai thôi, có nói cái gì đâu, người ở đây buồn lo vô có làm chi? Lý Thư Bạch cường cường nặn ra vẻ tươi cười ngăn cản Thanh Phong, không phải không biết hoan trang nữ tử tâm cơ lợi hại, nhưng mình cùng Nhu Thủy đến Mai đình, Thượng Quan Thiên Trảm và Phượng Hương thế nào không biết?

Phượng Hương và Nhu Thủy vạn vạn lần không có khả năng trao đổi tín hiệu, nếu không hẳn – Thượng Quan khôn khéo, đã sớm phát giác, hẳn nếu thật sự muốn tiền báo ân hậu báo thù, cần chi phải mượn miệng người khác nói dùm. Chỉ sợ hẳn đối với mình hận ý khắc sâu, tất nhiên muốn nhân cơ hội đánh gãy khiến mình vạn kiếp bất phục tâm chết mới hội bằng lòng, hẳn nhiên như vậy ...hắn càng không thể bỏ lỡ cơ hội ám chỉ cho mình.

Y nay tâm chết can đảm mất, hỏi chi còn điều gì trọng yếu, ngay tới cả hạnh phúc trái tim đều là giả dối, khả có cái gì khiến y lưuuyến.

Tâm thêm quặn đau, dần dần cổ họng phát ngứa, y mãnh ho khan vài tiếng, bất chợt linh quang chớp lóe, thâm nghĩ nếu cứ thế chết đi, ân ... không sai, tốt nhất trước khi Thượng Quan Thiên Trảm hạ mặt nạ, ân... vẫn có thể ôm ấp chút hơi ấm chút ngọn ngào của đoạn thời gian tối hạnh phúc nhất đời này để rồi an tâm nhắm mắt xuôi tay cất bước ra đi, dẫu là đối gạt, nhưng có thể đối gạt đến tử, làm sao không thể coi đó là một loại hạnh phúc đi.

Ý nghĩ thông suốt, liền cảm thấy cao hứng, thâm nghĩ đúng rồi, ta vốn là kẻ bất hạnh, lão thiên ban ơn cho ta một đoạn hạnh phúc hư vô, âu chính là đại chiếu cố, còn có cái gì không biết chừng, còn cái gì oán oán hận hận, Thượng Quan không thương ta, hẳn chỉ là báo ân, nhưng ta có thể trong báo ân của hắn nội tiếp tục thương hắn a, ta có thể đem ân báo của hắn tiếp tục biến hóa thành tình yêu a, đến lúc đó hai chân nhất định đã chết, hẳn mặc dù hận tiên thi, ta cũng không thể biết, thật tốt a.

Nghĩ đến đây, lộ ra mặt xuân phong tiểu ý, hướng Thanh Phong nói: Người a, không phải đi tiên được cho ta sao? Còn không nhanh đoan đến đây cho ta uống, lạnh rồi sẽ không hảo uống.

Hắn vừa dứt lời, Thanh Phong giật mình sức nhớ ra, cấp cấp chạy ra ngoài bưng được vào, lại nghe Lý Thư Bạch nói: Đúng rồi, Thanh Phong người lấy mật quất đi, ta nhớ rõ hôm qua mới đưa tới, ta uống hoàn được, miệng không có hương vị.

Thanh Phong ân ứng thanh, xoay người rời đi, Lý Thư Bạch lạnh tay lẹ mắt mở ra cửa sổ, lặng lẽ ngã được vào gốc cây đào, sau đó khép cửa sổ, cầm chén được liếm liếm miệng chén phía trên, Thanh Phong trở lại, không chút hoài nghi, y ăn mất quất, như cũ ngã lưng lên giường ngủ thêm giấc.

Nguyên lai Lý Thư Bạch chịu tao lữ đã kích, đột biến xoay người, Thượng Quan Thiên Trảm sủng y lên mây, hân hoan thâm nhủ ân giờ có thể thúc thủ buông tay an an ổn ổn sống, bỗng nhiên nghe được những lời đó, hơn nữa lời Nhu Thủy vẫn văng vẳng bên tai, đã nhận định đối phương hiện tại đối mình vô hạn ôn tồn, bất quá vì tương lai báo thù càng thêm đậm đà thống khoái, này như nhất tiến rúc sâu vào sừng trâu, thế nào còn khả năng suy tính khác nữa.

Mọi thứ xoay chuyển rất nhanh, dù thần kinh y tái kiên cường, vẫn thừa nhận không được, bởi vậy tinh thần thượng lại có chút dị thường đứng lên, ngày ngày chích ngóng trông mình có thể chết trước khi Thượng Quan Thiên Trảm động thủ báo thù, thế nên ngày ngày tự đối gạt chính mình cho đến khi tử, mỗi ngày cứ yên tâm thoải mái hưởng thụ sự ôn nhu của đối phương, như cũ vô cùng cao hứng vô cùng phần chân, khiến cả đám người Thượng Quan Thiên Trảm Thanh Phong, đều bị y một tay che mắt lừa gạt.

Vị thần y trước được Thanh Phong thỉnh xem bệnh muốn đi kiểm vài cọng được thảo khó kiếm, nên đã xuất ngoại rồi Ma Cung, đành tiếp nhận một vị đại phu tay nghề khá, nhưng Lý Thư Bạch sớm nghe người này rất tham tài, bởi vậy y lên lút sau lưng mọi người đem trên kỳ dị bảo Thiên Trảm cấp mình làm quà hồi lộ, muốn vị đại phu kia không đem bệnh tình bản thân từ từ nghiêm trọng hướng báo cáo cho cấp trên.

Vốn dĩ vị đại phu kia cũng không dám vì chút tiền bạc chuốc lấy rắc rối vào thân, nhưng Lý Thư Bạch đem hết thầy nguyên do nói với hắn, hẳn mới hay Cung chủ đối với người này chỉ muốn trả thù, kể từ đó, chuyện y sống chết nửa điểm không để trong mắt trong tâm.

Vì thế an tâm nhận bạc, theo yêu cầu của Lý Thư Bạch cấp y dùng mãnh dược áp chế chứng suyễn, tới ngày đại nạn, chỉ cần một câu bệnh tình bỗng nhiên biến hóa, như núi sụp đất lở trở tay không kịp, tử vô đối chứng, ai sao biết được, còn nói hấn làm chuyện xằng bậy.

Cái gọi là thể sự vô thường, Thượng Quan Thiên Trảm khôn khéo cường hãn nhất thế, vạn lần không dự đoán được ái nhân bầu bạn kề cận luôn tồn tại tử ý, mà đại phụ thủ hạ dưới quyền cũng phối hợp diễn nhuần nhuyễn thiên y vô phòng, hấn còn tưởng tháng ngày hạnh phúc có thể lâu dài nhất thế, nửa phần không nhận ra được tâm tư Lý Thư Bạch.

Thượng Quan Thiên Trảm có một bí mật, nhưng chỉ có tâm phúc thân cận như tiểu Vệ Thanh Phong tiểu Tam mới biết. Hấn có lẽ bị bóng ma quá khứ từ ngày Lý Thư Bạch đuổi ra ám ảnh bao phủ, cũng có lẽ do hấn quá mức hăng hái luyện công, tóm lại, Tôn ma lộng nguyệt tâm pháp của hấn trong Ma Cung ngoại trừ Tổng Cung chủ là tối cường, nhưng là đòi mạng, mỗi một năm, hấn đều không thể không chế được công lực, xuất hiện một đoạn thời gian điên loạn, chứng điên này từ đâu đến không biết, vì sao không chết cũng không ai biết, tóm lại, mỗi lần đều kéo dài hai ngày.

Hai ngày đó, hấn và ma vương không khác biệt, muốn hủy diệt hết thảy mọi xúc động, ngay cả hấn cũng không thể khống chế, nên mỗi khi xuất hiện điềm báo cơn điên phát tác, hấn ngay lập tức trốn vào thạch động thật thật sâu, đồng thời phong bế thạch động nghiêm ngặt, đợi khi cơn điên qua đi trở ra, chỉ có Thanh Phong tiểu Vệ cùng tiểu Tam biết, Thượng Quan Thiên Trảm thời điểm ấy, không nhận ai, mỗi một lần trải qua chứng điên, đều cần phải trải qua hơn tháng tu chỉnh, Thiên Trảm quan chủ mới tài năng lần nữa giáp mặt ngoại nhân.

Bệnh này năm trước không phát tác quá, nguyên bản nghĩ rằng mùa thu về tất nhiên sẽ phát bệnh, nhưng mãi cho đến hiện tại, vẫn không có dấu hiệu phát tác, bởi vậy Thượng Quan Thiên Trảm cùng bọn người tiểu Vệ nhận định sau này chỉ cần có Lý Thư Bạch, tiềm tại lệ khí đại giảm, vận khí tốt, khả năng về sau sẽ không phát bệnh, hấn thập phần cao hứng, thầm nghĩ người tốt hảo báo, ta buông tha tư thù với Thư Bạch, chiếm được tâm y, cũng thoát khỏi tai bay vạ gió, hậu ngày sau, nhân sinh còn có điều chi nuối tiếc?.

Hấn không hay Lý Thư Bạch bệnh nhập cốt tủy, lại bị mãnh dược của tên đại phụ thâm tài kia áp chế, tạm không phát tác mà thôi, một khi phát tác, sẽ trở tay không kịp, thần tiên nan cứu. Hấn chỉ thấy gần đây, ái nhân phá lệ chủ động kề cận, vô luận muốn sao đều nhu thuận vâng lời thuận theo, cử chỉ ôn nhu sống mắt như nước, nếu cứ tiếp tục như vậy tiếp tục đại khái chính mình sẽ say không biết lối về.

Đêm khuya, minh nguyệt như gương, sao điểm trời, chiếu rọi đại địa nhất mảnh ngân bạch, Thượng Quan Thiên Trảm tắt đèn, nhất thời tả nhập mấn thất nguyệt hoa, cùng Lý Thư Bạch trong khung cảnh yêu kiều diễm lệ, có điểm động tình, vì thế tận tình hoan ái, tình sự hoàn, Thượng Quan Thiên Trảm đánh nước ấm, thay Lý Thư Bạch và chính mình lau sát sạch sẽ, gần canh ba, hai người mới ôm nhau đi ngủ.

Cũng không biết khi nào, bên tai truyền trận thổ dốc tinh tể, Thượng Quan Thiên Trảm bừng tỉnh, thấy Lý Thư Bạch nhồm dầy, bộ dạng yếu đuối vô lực, hấn vội vàng hỏi: Sao vậy? Muốn đi mao xí sao? Bô ngay bên giường, người đứng động, ta mang qua cho người. (Ặc!! hảo trượng phu!!!)

Lý Thư Bạch không dám lên tiếng, y không dự đoán được chứng suyễn giữa đêm phát tác, vốn muốn tìm dược, nhưng không ngờ Thượng Quan Thiên Trảm lại tỉnh, y khó mà mở lời. Đành dăm lao phải theo lao, mắt thấy người yêu nửa đêm lợ mọ bước xuống giường khổ nỗi nói ra, đang cố sức muốn cởi hạ áo, bất chợt cổ họng như bị người kháp trụ quần xiết mạnh mẽ, hô hấp trở nên khó khăn thoát ra.

Thượng Quan Thiên Trảm nhìn đến Lý Thư Bạch thân mình nhất ngưỡng về sau, bàn tay siết chặt yết hầu, tiếng thổ dốc ồ ồ đứng lên. Hấn mặt nhẩn mày nhíu, vội vàng buông cái bô, cấp cấp ôm ái nhân vào lòng, đưa tay dán lên lưng y, độ vào một cổ chân khí, tiếp theo khẩn trương gần như hoảng loạn hướng ra bên ngoài hét lớn: Thỉnh đại phu, mau thỉnh đại phu lại đây, mau.....

Thanh Phong ở bên ngoài gật gù ngủ say, đột nhiên bị Cung chủ ngao một tiếng đánh tỉnh, sợ tới mức giật thót mình, bản năng ý thức được đã xảy ra đại sự, thế nên tình hình trong phòng như thế nào cũng không màng thăm dò, khẩn cấp chạy như bay ra ngoại thất, hướng Dược Hương Viện nơi nhóm đại phu ngụ mà đến.

Vòng vo loan nhì, mắt thấy phía trước là Dược Hương viện, bất thành linh một nhân ảnh án ngữ trước mặt,

Thanh Phong nghĩ tốt rồi, trộm này trộm nọ dám mò đến Ma Cung làm loạn, bắt quá hần võ nghệ thấp kém, tiểu Vệ không có bên cạnh, không dám manh động cùng tiểu thâu động thủ, chỉ dám cáo mượn oai hùm đánh giọng quát: Ai? Dám đến Thiên Trảm ma cung trộm vật, vì tiền chán sống à?

Người nọ đột nhiên xoay người, kinh ngạc nói: Di? Là Thanh Phong? Người nửa đêm nửa hôm chạy tới đây làm gì? Giọng nói quen thuộc, Thanh Phong nương theo ánh trăng neho neho mắt nhìn, nguyên lai là Thần y Tàn Quan trước chuẩn mạch cho Lý Thư Bạch.

Thanh Phong ngẩn người, ngây ngốc nói: Tàn đại phu, người sao đã trở về?

Ai, đừng nói, ta định ba tháng sau mới về, đơn giản chu phượng hoàng thảo phải đợi ba tháng mới thành thực, ta muốn ở nơi nào chờ, ai ngờ mấy ngày trước đi qua vừa thấy, phượng hoàng thảo không biết bị ai trich đi rồi, nghĩ đến hoa nhĩ vừa chớm nở, lại bị kẻ nào đó vì vẻ diễm lệ của nó cả cây đều bị cắt rút, chẳng biết kẻ nào thiếu đạo đức cao thủ vậy, ô ô ô, phượng hoàng quả của ta a, đã vậy không công không có.....

Thanh Phong thế mới biết duyên cớ Tàn Quan sớm về, bắt quá hần hiện tại cũng chẳng có tâm tư nghe lão nhân ở đây bị phần mắng to, vì thế vội vàng lôi kéo tay hần khẩn cấp thuật lại: Tàn đại phu, người trở về thật đúng lúc, chỗ Cung chủ đang kêu người, người mau mau nhanh nhanh theo ta a, hình như công tử phát sinh sự tình gì đi.

Vừa nói, vừa mang kéo Tàn Quan phi như bay về phía môn quan, hướng phòng ngũ Thiên Trảm chạy tới.

Lý Thư Bạch bị suyễn đại hần đâm dĩa, Thượng Quan Thiên Trảm truyền chân khí cho y, căn bản không dậy nổi nửa điểm tác dụng.

Hít thở không thông, thống khổ tra tấn y gần như hồng mắt, hoảng loạn tuyệt vọng quơ cào túm lấy tay Thượng Quan Thiên Trảm gào khóc kêu: Cho ta thống khoái đi, Thượng Quan, van cầu người cho ta chết thống khoái đi, ta sống không được, người nếu không giết ta, ta cũng sống không được, Thượng Quan, van cầu người, xem tại mấy ngày nay tử tình phân thương.....

Phanh một tiếng, Lý Thư Bạch thảm thiết hét lên bất ngờ ngã gục, Thượng Quan Thiên Trảm thật sự nhìn không đành y chịu đựng thống khổ như vậy, nên kiên quyết điểm thụ huyết, tới lúc gấp rút tìm gan quận đau, chợt nghe bên ngoài dồn dập tiếng chân gấp gấp vang lên, kể đèn Tàn Quan cùng Thanh Phong hỗn hển chạy vào, hần không kịp chờ đối phương suyễn quân hơi thở, khẩn trương nâng cổ tay Lý Thư Bạch đưa cho Tàn Quan, vội la lên: Thư Bạch tối nay đột nhiên phát tác chứng suyễn, thế như mãnh hổ xuống núi, người mau cấp cấp nhìn xem rốt cuộc là sao?

Tàn Quan tâm sao có thể? Không đúng a, một bên vội vàng bắt lấy cổ tay Lý Thư Bạch, chẩn mạch tượng, kinh hãi nói: Không đúng, công tử bệnh sớm thành, nay đã là sơn đổ chi thế, dấu có đại la kim tiên cũng khó cứu giúp.

Hần lại chắn chắn, ảm đạm lắc đầu nói: Cung chủ nghe lời lão hủ nói, sớm chuẩn bị hậu sự cho y đi, nếu thật sự đối y hữu tình, thật ra ... nên để y thống khoái ... cho thỏa đáng.....

Lời Tàn Quan chưa đoạn, Thượng Quan Thiên Trảm đã gầm lên giận dữ: Thúi lắm, Thư Bạch bao ngày qua đều hảo, bắt quá một lần ngẫu nhiên bị phong hàn mà thôi, sao có thể bệnh tình sớm thành? Người cút nhanh cho ta hảo hảo khai căn tử, không cứu y về ta không tha cho người.

Bên kia Thanh Phong tiến lên phân trần: Tàn đại phu, từ lần người xem bệnh, ta ngày ngày nhìn công tử, y xác thực không có cái người nói bệnh trạng a.

Tàn Quan niệm tu nói: Cái này kỳ quái. Theo mạch tượng công tử, bệnh tình sớm thành, nếu sớm kịp dùng được, còn có sức không chế bệnh tình, chỉ sợ y ần nhần không nói, một bên dùng mãnh dược áp chế, tắc bệnh tình một khi bắn ngược, liền không thể văn hồi.

Không đợi hần nói xong, Thượng Quan Thiên Trảm chợt nhớ tới hành động ngồi dậy trước lúc phát bệnh của Lý Thư Bạch, hiện tại nghĩ lại, đồ như muốn tới tử đầu giường bên kia, hần giật mạnh ngăn tử đầu giường, chỉ thấy bên trong rõ ràng một hòm hồng hồng, mở ra thấy, dư vài viên thuốc.

Chính là cái này. Tàn Quan đột nhiên kêu to: Đúng rồi, là loại hương vị này, là hương vị thực ngư thảo, là mãnh dược không thể nghi ngờ, nếu công tử tiếp tục dùng, một khi phát bệnh, không đến khoảng nửa

khắc sẽ đại khắc xuất huyết hít thở không thông dẫn tới tử vong, đáng giận, rốt cuộc là ai cấp công tử dùng mãnh dược. Lang băm, thuần túy lang băm.

Ma Cung nào có phải nơi lang băm được sống yên ổn, người vì Thượng Quan Thiên Trảm được lập tức tra rõ, không đến một canh giờ, tên Hồ đại phu tham tiền tài được triệu đến, sự tình nhất nhất thành khẩn khai báo, hiện tại điều duy nhất không lý giải được là: Lý Thư Bạch vì gì lại hành động như vậy? Bất quá cũng không tới trọng yếu, việc cấp bách trước mắt là tìm ra biện pháp trị liệu, cứu mạng y trở về.

Truy vấn Tần Quan, đối phương lại thẳng lắc đầu, liên tiếp nói: Không có được, thể gian không có được có thể cứu Lý công tử, ta ngày đó đã nói với Thanh Phong và công tử đầu thỉnh đại la kim tiên cũng khó cứu.

Nhất ngữ chưa xong, mắt thấy Thượng Quan Thiên Trảm ánh mắt bỗng nhiên rừng rực liệt hỏa, hấn hoảng sợ, chưa hiểu chuyện gì, thỉnh linh nghe Thanh Phong cùng tiểu Vệ cả kinh kêu lên: Đi, mọi người mau.....

Hai người vừa nói, vừa lôi kéo cả đám bao gồm Tần đại phu và tất cả mọi người bên trong đẩy ra cửa chính cửa sổ, hô hoán: Mọi người lập tức rời khỏi nơi này, ngay lập tức.

Lý Thư Bạch đứng lúc này từ từ tỉnh dậy, tiểu Vệ xông về phía trước, định mang y đi, lúc này Thượng Quan Thiên Trảm hai mắt tấn biến xích hồng sắc, đôi tay nắm quyền rồi lại buông, buông ra rồi nắm lại, tóc thượng đại lưng đột nhiên tản ra, hắc phát phi tán che lấp khuôn mặt hấn, càng khiến hấn u lãnh quý mị khôn tả khiến người người khiếp sợ.

Sao vậy? Thượng Quan..... Hấn làm sao vậy?

Lý Thư Bạch hồn hển thở gấp, liều mạng gạt tay tiểu Vệ, liều mạng hướng về phía Thượng Quan Thiên Trảm nhào người tới đi, không khổng chế được ngã nhào xuống giường, Thanh Phong vội vàng chạy tới kéo y dậy khẩn trương nói: Công tử, chúng ta phải đi mau, chứng điên của Cung chủ phát tác, hấn hàng năm đều phát tác một lần, cũng không biết vì nguyên nhân gì, khi phát bệnh lại thị sát như ma, nếu chúng ta không mau, chốc nữa muốn cũng không thể a.

Hấn đâu..... Hấn sao..... Thế nào?

Lý Thư Bạch tâm hung hăng run lên: Chứng điên? Sao lại đứng lúc này phát bệnh, bị mình kích động sao? Biết mình sẽ chết, báo thù vô vọng, nên đột nhiên phát tác chứng điên.

Công tử, Cung chủ không có việc gì, tuy rằng đôi khi tự thương tổn mình, nhưng hấn sẽ không.....

Thanh Phong ngẹn ngào rốt cuộc nói không được, bởi thảm trạng Thượng Quan Thiên Trảm đang phơi bày trước mắt, một cổ đen đặc máu tươi thuận theo thất khiếu chậm rãi chảy ra, mà ngay lúc này, một tiếng gầm rú đình tai nhức óc như con thú bị thương từ miệng Thượng Quan Thiên Trảm phát ra: a..... A a a..... A.....

Sao lại thế này? Đây là có chuyện gì? Thanh Phong cùng tiểu Vệ ngây dại, bọn họ biết đây không phải chứng điên bình thường, đột nhiên nhớ lại lời Tổng Cung chủ ngày đó, nói: Thượng Quan, người nhất định phải nghĩ biện pháp khổng chế chứng điên, nếu không, ta sợ ngươi rồi sẽ có ngày dưới kích thích mãnh liệt, công lực phản phệ, thất khiếu xuất huyết, tính mệnh cũng khó giữ.

Chẳng lẽ là do bị kích thích phản phệ? Cung chủ..... Cung chủ một đời anh hùng cái thế, thế nhưng..... Thế nhưng sẽ chết như vậy ư? Thanh Phong thì thảo tự nói, đau xót mờ mắt không để ý thấy hai mắt Thượng Quan Thiên Trảm đã sẫm đỏ như huyết, tánh mạng của hấn và tiểu Vệ hiện cũng sắp khó bảo toàn.

Thượng Quan. Lý Thư Bạch suyễn càng lợi hại, trên trán đại hấn tích tụ cuộn cuộn rơi hạ, gian nan lê lết đến gần Thượng Quan Thiên Trảm, đứng lúc đó, Thượng Quan Thiên Trảm song chưởng chậm rãi vươn ra, rống lên một tràng cuồng tiểu điên loạn, hấn hướng về hướng tiểu Vệ và Thanh Phong chỉ nhất chỉ, một cổ nặng sát khí nặng nề bao phủ toàn bộ căn phòng, khiến tiểu Vệ nhất đẳng cao thủ tựa như bị giam cầm thể trụ, động cũng không thể động.

Lý công tử, ngươi đi mau, Cung chủ sẽ giết người đó. Thanh Phong vẫn phí công kêu gào, hấn không chịu chờ chết, gắt gao lôi kéo tiểu Vệ chỉ điểm Thượng Quan Thiên Trảm trước mặt muốn y thấu hiểu, hấn thâm toan tính, nghĩ thừa dịp Thượng Quan Thiên Trảm thần chí rối loạn không rõ thời điểm đánh hấn bất tỉnh, có lẽ có thể vì Cung chủ cùng chính mình tranh thủ một chút quý giá thời gian.

Giết đi, để hần giết ta đi.....

Lý Thư Bạch coi như không biết, lệ giảng kín gương mặt nhợt nhạt, y đứng cũng không đứng được, chỉ có thể cuộn mình dưới chân Thượng Quan Thiên Trảm túm kéo ống quần hần, hần hển tê hô: Ta đáng chết từ sớm, là ta..... Rất ích kỷ, là ta..... Vì sợ hãi..... Bị trả thù..... Mới dối gạt bệnh tình, đều do ta tự rước họa, ta không nên..... Không nên tham lam..... Lừa gạt hạnh phúc..... Chấm dứt trước..... Tử điếu, không nên muốn..... trốn tránh vốn trên lưng ta đeo trả thù cùng trách nhiệm, Thượng Quan..... Hần vì không thể thỏa mãn..... dục vọng trả thù, hần vì..... Ta muốn như vậy hạnh phúc chết đi, cho nên..... Cho nên mới nổi điên, thôi thôi hãy để ta nhận phần nghiệt trái này đi..... Thượng Quan..... Thượng Quan.....

Lý Thư Bạch tóc tai rũ rượi rồi tung, tay y liều mạng cố sức vươn về phía Thượng Quan Thiên Trảm, dứt quãng khóc hô: Thiên Trảm, người giết ta, đem ta..... Đại tá bát khối, đem ta..... Bầm thây vạn đoạn, phàm có thể khiến ta thống khổ..... chết kiểu gì, người..... Người cứ tùy nghi sử đi..... Thiên Trảm, người giết ta, có thể thoát khỏi ma đạo..... Người vẫn Thiên Trảm thông minh lanh lợi..... Hô phong hoán vũ, giết ta..... Giết ta.....

Thiên Trảm? Ai là Thiên Trảm..... Thượng Quan Thiên Trảm khoảng khắc thần sắc mờ mịt mông lung, ánh mắt phút chốc có điểm khôi phục thanh minh, nhưng rất nhanh lại bạo phát cuồng tính, gào hét: Thiên Trảm? Ta không phải Thiên Trảm, không phải, đáng chết, chết tiết.....

Lời còn chưa dứt, hần cúi người kháp trụ cổ họng Lý Thư Bạch kéo y đứng thẳng dậy, nhe răng âm hiểm cười nói: Giết người, ta muốn giết người.....

Lý Thư Bạch sắc mặt trầm tĩnh vô ba, thậm chí lộ ra vẻ tươi cười nhu hòa, gian nan nói: Đúng, giết ta..... Dừng..... Dừng phương pháp người sở cho rằng..... Tội tàn nhẫn..... Tội đau đớn..... là ta thiếu người..... Thiên Trảm, chỉ cần..... Chỉ cần người có thể hảo hảo Chỉ cần nhĩ hảo tốt..... Giết ta đi..... người cho ta Một đoạn thời gian hạnh phú, ta thực hạnh phúc..... Thực hạnh phúc.....

Y nhắm mắt lại, lệ ngân lã chã rớt hạ như mưa, hai tay dường như mang ý chí của chính y giang tay dụng sức ôm lấy Thượng Quan Thiên Trảm, tựa như muốn hấp thu tia ấm áp cuối cùng thuộc về hần.

Lực đạo kháp trụ cổ giảm đi, Thượng Quan Thiên Trảm ánh mắt lâm vào mê vông, thì thảo lẩm bẩm: Giết người, người để ta giết người, người muốn chết? Người là ai? Thiên Trảm..... Hần là ai? Hần bỗng nhiên phát cuồng tay thế trụ Lý Thư Bạch lẳng ném đi, điên loạn rít gào như con thú bị thương: Đừng hòng ta mắc mưu, không ai có thể khiến ta mắc mưu, ha ha ha.....

Thiên Trảm..... Không cần điên....Thiên Trảm..... Lý Thư Bạch tận mắt chứng kiến Thượng Quan Thiên Trảm thất khiếu ào ạt trào ra huyết càng ngày càng nhiều, ruột gan đứt từng khúc tim như bị đao cùn day dứt.

Tại đây nhất khắc, hần mới chân chính phát giác y đã quá yêu Thượng Quan Thiên Trảm, cho nên tâm mới đau đớn, cho nên mới quẩn quanh né tránh không dám thừa nhận hần đối mình vô hạn ôn nhu sau ngoan độc trả thù, cho nên mới không can tâm buông tha quãng thời gian gian tình ái giữa hai bên cứ thế kết thúc, mà càng không nên chờ đợi, chờ đợi một ngày ngao đến dầu hết đèn tắt, dối gạt hạnh phúc chính mình chết đi.

Nhưng nếu biết trước sẽ tạo hậu quả ngày hôm nay, y tình nguyện hảo hảo uống thuốc, hảo hảo trị liệu, bình tĩnh chờ đợi rơi vào vạn kiếp bất phục một khi nhất khắc kia tiến đến. Y tình nguyện thừa nhận bao tấp trả thù của hần, cũng không đành lòng tận mắt nhìn Thượng Quan Thiên Trảm bởi chịu đả kích mà bạo phát nổi điên. Thâm tâm y không ngừng kêu thảm thiết: Lão thiên gia, xin người, cầu xin người, cầu người cứu hần, muốn ta ra sao ta đều nguyện ý.

Đã chẳng còn bao nhiêu khí lực để trò chuyện, sắc mặt cũng vì hít thở không thông mà trở thành màu hồng không bình thường, Lý Thư Bạch nặng nhọc lê lét chiến chiến thân hướng cái bàn, nơi đó có con dao nhỏ gọt hoa quả, y giãy dụa cào cấu, cào cấu, ngay khi Thượng Quan Thiên Trảm gầm gừ như con sói đói, con dao gọt trái cây kia cuối cùng đã nằm trong lòng bàn tay y.

Dồn hết khí lực đâm mạnh dao nhỏ vào hõm vai, miệng vết thương vì lực tấn không sâu, nhưng nháy mắt huyết ồ ồ chảy xuống. Tuy thế trong mắt Lý Thư Bạch vẫn là một mảnh thanh minh, cái nhìn thẳng tắp hướng về Thượng Quan Thiên Trảm mang theo tia quyết tuyệt cùng mãnh liệt ái tình cuối cùng, gian nan

thốt lên lời: Thiên Trảm, ta..... tự mình tử..... Lãng trì..... Thiên đạo vạn quả..... Chỉ mong..... Chỉ mong có thể..... Cứu người..... tái một đao trát đi xuống, lần này là vai phải hạ.

Thanh Phong cùng tiểu Vệ kinh hãi không nói ra lời, bọn họ không rõ Lý Thư Bạch nói những lời kỳ quái vô ích này là có ý tứ gì, tâm muốn ngăn cản, nhưng luồng chân khí Thượng Quan Thiên Trảm thế trụ bọn họ tại chỗ, khiến bọn họ căn bản không có mảy may biện pháp di động.

Điều duy nhất đáng mừng là, dưới từng nhát đao Lý Thư Bạch trát xuống chính mình, khuôn dung Thượng Quan Thiên Trảm lãnh khốc như Ma Vương rốt cục động dung, thất khiếu đình chỉ đổ máu, ánh mắt dần dần chuyển từ đỏ đậm sang mờ mịt dầy sương.

11. Chương 11

Thư Bạch... Lý Thư Bạch ủy tựa tháp thượng, liều mạng duy trì thần trí bán thanh tỉnh bán hôn mê, đưa dao nhỏ hung hăng trát trát liên thủ lên đùi, Thượng Quan Thiên Trảm tận mắt nhìn ái nhân toàn thân đầm máu rốt cục bình tĩnh, ánh mắt sở hữu sắc mê loạn rút lui, cước bộ liêu xiêu hấp tấp ôm gọn Lý Thư Bạch, đoạt con dao gọt hoa quả trong tay y ném đi hỏ xa, rồi như Cô lang tuyệt vọng gằm thét bi thương: Đây là chuyện gì? Thư bạch, người đây là đang làm gì? Người rốt cuộc làm sao?

Người tỉnh, rốt cục tỉnh..... Lý Thư Bạch lệ ngân kín mặt ôn nhu ngấm nhìn ái nhân ôm siết mình, đau đớn chết lặng khiến y không thể tiếp tục bảo trì thanh tỉnh, chỉ kịp thốt ra một câu: thật tốt ,lâm vào hôn mê trong vòng tay Thượng Quan Thiên Trảm.

Áp lực chợt lơi lỏng, Thanh Phong chân mềm nhũn, tê liệt ngã huych trên mặt đất. Mà tiểu Vệ chỉ ngồi ổn định khí tức một chút, cân nhắc tình thế trước mắt, nhanh chóng quyết định, xoay sang Thanh Phong nói: Người chiếu cố Cung chủ và Công tử, ta thỉnh Tàn đại phụ.

Lý Thư Bạch thăm trạng cùng ánh mắt thị sát của Thượng Quan Thiên Trảm khiến Tàn Quan áp a áp ứng nói ra biện pháp cứu mạng cuối cùng: Tổng Cung chủ Tinh nguyệt..... Chẳng những có thể giải vạn độc, còn..... còn có thể sinh tử hoán chuyển, chỉ cần..... còn một hơi thở, có thể..... Khu trừ vạn bệnh, được đến trọng sinh.

Thượng Quan Thiên Trảm không nói hai lời, một trận gió cuốn đi, Tàn Quan ngơ ngác nhìn Cung chủ nhảy mất tiêu thất, không khỏi tê khốc thét hô: Cung chủ a, Người trăm ngàn lần đừng nói cho Tổng Cung chủ là ta nói a, bằng không hắn sẽ làm thịt ta a, còn có, người nhớ nói người nọ là trúng khùng lung chi độc, biết đâu còn có thể khiến Tổng Cung chủ động lòng cứu người a, nếu không.....

Tàn Quan cái gì cũng chưa nói xong, tiểu Vệ đã như cơn lốc xoáy vọt vào, xách cổ áo hắn xông ra ngoài(đỡ làng nhằngJ). Thượng Quan Thiên nổi lòng lo lắng tưởng đến bất chu,nhưng ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, đường đến Tổng Cung ngàn dặm xa xôi, không có Tàn Quan, Lý Thư Bạch muốn chết thì làm sao bây giờ?

Dựa vào Tàn Quan hạ mệnh được đến hộ giá hộ tống, Thượng Quan Thiên Trảm rốt cục trước khi Lý Thư Bạch dứt hơi thở cuối chạy tới Tổng cung..

Ẩn thân nơi bí mật gần đó nhóm ảnh vệ nhác trông Thiên Trảm Cung chủ ôm một huyết nhân giống như trâu điên phẳng phẳng thẳng tiến đại môn, liền biết phiền toái gõ cửa. Không lâu trước, Kinh Đào Cung chủ cũng ôm một người xông vào, kết quả nghe nói Tổng Cung chủ tự ít đi một viên Tinh Nguyệt, hai ngày, Tổng Cung trên không ngay cả chích diệu cũng không dám lượn qua, bởi thiếu một viên Tinh nguyệt Tổng Cung chủ sát khí ngút trời thật sự rất dọa người chứ đừng nói đến diệu().

Nhóm ảnh vệ tụ toàn thân chân khí, xoa tay chuẩn bị nghênh tiếp Thiên Trảm Cung chủ, nói giỡn sao, ít nhất lần trước Kinh Đào Cung chủ tốt xấu gì còn có lệnh bài yết kiến, nay Thiên Trảm Cung chủ không lệnh văn xông xộc xông vào, thực kinh bọn hắn bất tài sao?

Chẳng qua,đại môn chỉ nha mở ra bóng dáng thiếu niên, hé gương mặt xinh đẹp vô song, chân khí nhóm ảnh vệ vừa dồn tụ lập tức tiết: vị công tử ‘ba phải’ lại ra, quên đi, có y, Tổng Cung chủ dấu sao cũng sẽ không trút giận lên đầu mình.

Hoa Kính Hương khuôn dung lo lắng bước chân gấp gấp hướng đến phòng Tây Môn Đoạt Hồng, sau y, người điên mắt đỏ hồng Thượng Quan Thiên Trảm, trong tay ôm huyết nhân, không cần nói cũng biết là người hấn ái mộ. Xem tình cảnh này, khẳng định tới yếu Tinh nguyệt.

Nhưng mới mấy hôm trước, Đoạt Hồng nhân nhượng thuận theo lời mình khuyên bảo hạ cấp cho thiếu niên tên tiểu Tương kia một viên Tinh nguyệt, nay thiếu niên mới tỉnh lại, Đoạt Hồng khí chưa tiêu, Thiên Trảm đã chạy tới cầu Tinh nguyệt, Đoạt Hồng liệu có thể cho sao?

Được rồi, điều này chưa hấn tới quan trọng. Hoa Kính Hương sâu kín thở dài: Quan trọng chính là nếu mình còn như vậy mềm lòng, cứ cách vài ngày dẫn một vị Cung Chủ tới tìm Tây Môn Đoạt Hồng yếu Tinh Nguyệt, y không dám khẳng định bản thân có thể chống đỡ được hay viên Tinh nguyệt cuối cùng nhất khắc sẽ bị dùng, đó là Tây Môn Đoạt Hồng hao phí hết tâm huyết, hao tổn vài phần tu vi mới luyện thành lục viên linh đan, nguyên bản là vì bọn họ – Cung chủ Ma Cung trước sự sống cái chết thì dụng, nhưng hấn nào ngờ một lần lại một lần Tinh nguyệt của hấn dùng cho người ngoài a.

Khung lung chi độc như thế nào có thể phát tán nhanh vậy? Sao có thể như vậy xảo di? Hoa Kính Hương chau mày, ánh mắt hoài nghi liếc nhìn Thượng Quan Thiên Trảm, người phía sau bị phần rống giận: Không biết, ta chỉ biết Thư Bạch y bị trúng độc, trừ bỏ Tinh nguyệt, không gì có thể cứu y.

Hoa Kính Hương gật đầu, không hỏi nữa, dẫn Thượng Quan Thiên Trảm đến trước phòng Tây Môn Đoạt Hồng, không chờ thông báo, bên người sư thân ảnh quỷ mị xẹt qua y, ngay sau đó trong phòng vang lên một tiếng bùm, tiếng kêu khản khoản vội vàng: Đoạt Hồng, người cứu cứu y, mau cứu cứu y, trừ bỏ Tinh nguyệt, không còn cách gì.

Hoa Kính Hương lảng lảng tiến vào, ngó thấy Thượng Quan Thiên Trảm quỳ đúng địa phương lần trước Bách Lý Kinh Đào quỳ, thẳng tắp cử cử, đôi mắt đồng dạng gần đầy tơ máu. Mà Tây Môn Đoạt Hồng biểu tình kinh ngạc vô thố, cả người sững sờ hoàn toàn hóa đá. Hoa Kính Hương cúi đầu, không đành lòng đứng nhìn Tổng cung chủ luôn luôn bình tĩnh tựa thái sơn bị tức hộc máu.

Tinh ... Tinh nguyệt? Lại là Tinh nguyệt? Tây Môn Đoạt Hồng tay run run như lá rụng trước gió thu, ánh mắt hung tợn nhìn về phía người sự không hay biết – Lý Thư Bạch: Kẻ kia cũng trúng khung lung chi độc? Y cũng là ái nhân của ngươi? Y ở đâu người ở đó, y chết người tuyệt không sống một mình, là thái độ này tới tìm ta?

Hấn nhất nhất đem từng lời từng câu Bách Lý Kinh Đào ngày ấy nói quảng lại, tư thế chuẩn bị nghe được đáp án khẳng định liền một cước đạp đầu Thượng Quan Thiên Trảm.

Đúng. Thượng Quan Thiên Trảm trầm tĩnh trả lời, nghĩ rằng mấy tháng không gặp, Đoạt Hồng càng ngày thiện am hiểu ý người (=))), ngay cả tâm tư ta suy nghĩ cái gì hấn đều thấu tỏ (=))). Hấn vừa định tiến lên tranh thủ tình cảm, bất ngờ nghe vị Tổng Cung chủ thiện am hiểu ý người bạo rống AAA...., tinh tế lắng nghe có đôi điểm giống dấu hiệu trước khi mình phát điên a.

Đúng cái đầu ngươi, lão tử quản việc người tìm cái chết, Tinh nguyệt không có, đòi mạng?.

Tây Môn Đoạt Hồng ngao ngao phác tiến lên, ngay cả phong độ Tổng cung chủ cũng vỡt, miệng đầy lời thô tục hết bài này sang bài khác, xem khí thế hấn khẳng định chắc chắn sẽ một cước đá tử Thượng Quan Thiên Trảm, quá mức kinh sợ Hoa Kính Hương vội vàng chạy lên ôm chặt hấn, vừa cuống cuồng hô to: Thiên Trảm người trước ra ngoài, đợi ta khuyên nhủ hấn.

Không, để hấn lại đây đi. Thượng Quan Thiên Trảm quật cường nhướn mi, thẳng lưng, kiên định nói: Thư Bạch nếu chết, ta sống bất quá chỉ là cái xác không hồn, không bằng để Tổng cung chủ một cước đá chết ta đi, ân ... có thể giúp hấn rèn luyện cước pháp. (Ồ_Ồ)

Bởi thường xuyên trà trộn chốn phố phường, miệng lưỡi Thượng Quan Thiên Trảm so với Bách Lý Kinh Đào thì càng thiếu đạo đức hơn, kém tý nữa chọc Tây Môn Đoạt Hồng tức giận suýt phun ngụm máu.

Ta làm thịt ngươi, tên vô sỉ này. Tây Môn Đoạt Hồng ngao ngao kêu, Hoa Kính Hương khí lực nhỏ khó kiềm chế hấn, dưới tình thế cấp bách đành lớn tiếng khuyên can: Cung chủ, có chuyện hảo hảo nói, Thiên Trảm Cung chủ có chứng điên a, người đừng kích động hấn phát điên..... y lời chưa dứt, đã thấy ánh mắt Thượng Quan Thiên Trảm bắt đầu đăm đăm, bên khóe miệng chảy xuống nước miếng bắt nhả.(:-P)

Tây Môn Đoạt Hồng hoảng sợ, thầm kêu không phải chứ? Thực tà môn, mới nhắc chứng điên, hấn liền điên sao?

Đang nghĩ, Hoa Kinh Hương bên tai nhỏ nhẹ thủ thi: Cung chủ mau mau xuất thủ cứu người đi, xem bộ dạng Thiên Trảm Cung chủ, rõ là một đường bôn ba chạy đến, nếu người không tay cứu giúp, chỉ e hấn tâm thần bất hảo, thêm tuyệt vọng kích động, chỉ sợ chứng điên của hấn sẽ không phải hai ngày như trước liền xong việc.

Ha ha ha..... Thượng Quan Thiên Trảm đột nhiên đại phát cuồng tiếu, Tây Môn Đoạt Hồng mắt thấy đồng tử hấn chậm chậm chuyển hồng, đáng sợ tới mức hồn phi phách tán, e rằng chứng điên của người huynh đệ này thủy chung là tâm bệnh, chỉ sợ khi hấn bị kích thích quá lớn sẽ biến thành Ma vương, khí huyết sôi trào rồi nổ tan xác, thế nên thấy bộ dạng hấn như thế, hỏi sao còn tâm tư lo lắng sinh khí, vội vàng xuất chưởng đánh hấn hôn mê, sai người nâng ra ngoài trông coi cẩn thận.

Hoa Kinh Hương đưa Lý Thư Bạch ôm lên giường, bởi cả đám người Thượng Quan Thiên Trảm đuổi vội tới, Tần Quan lại đưa ra chủ ý cứ để Lý Thư Bạch cả người đắm máu hồng lấy sự đồng tình của Tổng Cung chủ, nên Lý Thư Bạch vẫn duy trì bộ dạng như lệ quỷ, chẳng qua các vết máu đều đã khô cạn..

Làm Tây Môn Đoạt Hồng dẫu xót xa đứt ruột cũng đành đưa Tinh nguyệt cho Lý Thư Bạch, cũng thay y đã thông được lực của Tinh nguyệt nhập kinh kỳ bát mạch, Hoa Kinh Hương tự đánh một chậu nước, dùng khăn mặt nhẹ nhàng cẩn thận chà lau toàn thân cao thấp người hôn mê, vết thương tuy đã khép miệng vẫn khiến y nhăn trán nhũu mày, lẩm bầm nói: Làm vậy a, là ai làm? Như thế nào có thể đối với nhân sử khởi quát hình đến vậy?.

Tây Môn Đoạt Hồng chẳng bận tâm điều đó, hấn nhìn thoáng khuôn dung Lý Thư Bạch, hừ lạnh buồn bực nói: Tức chết người đi được, Kinh Đào tốt xấu gì vẫn là thiếu niên, tuy rằng bộ dạng kém chút, nhưng tuổi không sai biệt mấy đi. Nhưng... người xem xem, ít nhất cũng hơn ba mươi đi? So với Thiên Trảm không chỉ lớn hơn mười tuổi, tên hỗn đản, không phải hấn khuyết thiếu tình thương của cha, mới có thể thích loại người như thế a.

Hoa Kinh Hương ôn như cười dõ dành: Cung chủ đừng oán đừng giận, người đã cứu trở về, người quản y hơn mười tuổi hay kém mười a, quan trọng là, Thiên Trảm Cung chủ thích còn người y.

Y nói tới đây, vô ý chạm vào cổ tay Lý Thư Bạch, ngạc nhiên không khỏi đi một tiếng, vội vàng chuyển sang cổ tay kia.

Sao vậy? Tây Môn Đoạt Hồng thấy y biểu tình kỳ quái bước lại, nghe Hoa Kinh Hương vẽ mặt trầm tư, lẩm bầm một mình: Kỳ quái, người này hình như không trúng khung lung chi độc, y không có dấu hiệu trúng độc a.

Đứt lời, y giật mình phục hồi tinh thần, vội vàng đứng lên cười gượng che dấu nói: Nga, Cung chủ, ta..... Ta cũng không biết đâu, chỉ cảm thấy mạch tượng của y và tiểu Tương không giống nhau thôi, Cung chủ người đừng sinh khí, đừng nóng giận a, ài, Cung chủ người đi đâu, người phải chú ý thân thể Thiên Trảm Cung chủ a, chứng điên..... y hốt hơ hốt hải đuổi theo, nhưng Tây Môn Đoạt Hồng bóng dáng đã thất biến.

Hoa tổng quản, Kinh Đào Cung chủ bảo tiểu nhân thay ngài ấy chuyển lời cảm tạ và lòng biết ơn đến người, ngài ấy còn nói, tiểu Tương là do Hoa tổng quản cứu, đời này, ngài ấy khiếm người một ân tình, yếu người có thể tùy thời cơ tùy chỗ hướng ngài ấy đòi lại. Gã sai vật khom người tiến lên, cung kính hướng Hoa Kinh Hương bầm bả.

Hoa Kinh Hương bình tâm quay người, nhũu mày nói: Kinh Đào Cung chủ đâu? Hấn sao không tự mình đến? Người nên được cảm tạ phải là Cung Chủ đi? Vậy mà hấn cũng không nói một tiếng.

Y nói xong, gã sai vật kia vẽ mặt kỳ quái, lắc lắc đầu hắc hắc cười: Cái này, tiểu nhân cũng không biết, vừa mới Bách Lý Kinh Đào Cung chủ cùng vị thiếu niên kia vội vã rời đi, đồ như đằng sau bọn họ bị quỷ truy vậy, tiểu nhân cũng không biết vì cái gì.

Hoa Kinh Hương càng thấy kỳ quái, bất quá hiện tại không phải thời điểm suy nghĩ, y cúi đầu lược lược suy tư một chút, bỗng nhiên dậm chậm, xoay sang gã sai vật chất vấn: Thượng Quan Cung chủ ở đâu? Người mau dẫn ta đi.

Thiên a, hy vọng còn kịp, bất quá Cung chủ sẽ không khắc trước cứu người, sau lại tự tay làm thịt huynh đệ hần đi, hần đâu phải xuẩn nhân a. Hoa Kính Hương tâm tâm niệm niệm cầu nguyện, vừa gấp gấp theo gã sai vặt kia bước nhanh rời đi.

Tiến đến gần gian phòng dàn xếp cho Thượng Quan Thiên Trảm, thấy trong phòng truyền ra tiếng binh lách cách bành liên hồi, Hoa Kính Hương trong lòng căng thẳng, tâm kêu hồng rồi, chẳng lẽ Thiên Trảm Cung chủ thực sự bùng nổ chứng điên sao? Y vừa muốn đi vào, bị hai ảnh vệ đứng ngoài ngăn cản.

Hoa Tổng Quan, Kinh Đào Cung chủ vừa mời rời đi, hần nói chứng điên của Thiên Trảm Cung chủ phát tác, muốn chúng ta vô luận thế nào cũng không được vào. Vừa dứt lời, chợt nghe bên trong vọng ra tiếng gầm rú: Bách Lý Kinh Đào, đồ vương bát đản, ngươi chờ đấy cho ta, ta không đem Kinh Đào Ma Cung của ngươi cấp hủy, ta tuyệt sẽ không là Thượng Quan Thiên Trảm.

Này không phải còn có thể mắng chửi người sao? Thế nào lại nói chứng điên?. Hoa Kính Hương tức giận, thậm trách: Kinh Đào Cung chủ cũng quá hồ nhào, vui sướng thấy ái nhân bảo bối của mình được cứu sống đi? Liền một chút chẳng quan tâm tình Thiên Trảm Cung chủ.

Y đương định cất bước vào, lại nghe bên trong vang tiếng chửi: Tây Môn Đoạt Hồng, ngươi, tên vương bát đản, huynh đệ cái thá gì, ta phi, ngươi chờ đấy, xuống âm tào đại phủ, ta phi tùm ngươi chết cùng.

Nghe thấy không Hoa tổng quản, hần chẳng những mắng Kinh Đào Cung chủ, còn dám mắng Tổng cung chủ, đây không phải chứng điên thì là cái gì? Ảnh vệ ngăn cản Hoa Kính Hương, xác thực, trong lòng bọn họ, Tổng Cung chủ chính là thần, này Thiên Trảm Cung chủ dám mắng Tổng cung chủ, trừ phi hần điên rồi.

Không đợi Hoa Kính Hương nói, phía sau vang lên tiếng nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa: Con mẹ nó, tên hỗn đản này, ngươi dám mắng lão tử. kể đến thân ảnh như Lưu Tinh lướt qua y. không đang một cước đem cửa đập thủng, đáng thương thay cho cửa gỗ khắc hoa, không nghĩ tới hôm nay mình bị rước lấy tai bay vạ gió, ầm ầm ngã xuống, chân chính chết không nhắm mắt a.

Thượng Quan Thiên Trảm vừa thấy Tây Môn Đoạt Hồng, ánh mắt đỏ ngầu tưởng như phun được hỏa, mà Tây Môn Đoạt Hồng cũng chẳng tốt hơn, chạy ào vào, hai mắt gần đầy hồng ti ngao ngao kêu gào: Biên, ta cho ngươi biên, cái gì khùng lung chi độc? Cái gì điên chi chứng, ngươi tái biên a, ta xem ngươi có thể biên ra cái đại thiên a.

Hần đầu quyền như mưa sa rót hết xuống người Thượng Quan Thiên Trảm, mà Thiên Trảm không yếu thế quyền liên tiếp trút hạ lên Tây Môn Đoạt Hồng, ngoài cửa tất cả mọi người há mồm tròn mắt trơ trơ đứng nhìn, thậm nghĩ nguyên lai hai tuyệt thế đại cao khi cực độ phẫn nộ, phong cách đánh nhau so với vô lại đầu đường xó chợ chẳng khác biệt là bao a.

Ta muốn ngươi đền mạng cho Thư Bạch, ngươi thấy chết không cứu, đồ lãnh huyết hỗn đản. Thượng Quan Thiên Trảm rống giận gầm rú, đông một quyền nện lên mặt Tây Môn Đoạt Hồng.

Tây Môn Đoạt Hồng hỗn hển, đông trúng hốc mắt Thượng Quan Thiên Trảm: Mẹ nó, ngươi thua cầu, ta cứu người còn bị ngươi đánh, thế đạo thượng há còn thiên lý sao?

Đủ đều dừng tay cho ta. Hoa Kính Hương nghe đủ nhìn đủ, xông lên gạt Tây Môn Đoạt Hồng rót ra, lớn tiếng quát Thiên Trảm: Thiên Trảm Cung chủ, ngươi làm gì vậy? Lấy oán trả ơn? Còn có rốt cục chuyện gì xảy ra, trong đó nhất định có sự hiểu lầm, không thể hảo hảo nói sao?

Chẳng chờ phân rõ trắng đen, Tây Môn Đoạt Hồng vung tay, hung hăng nói: Ta lừa cùng hần nói, ngươi nói rõ ràng cho hần đi, nói cho hần, không đến chịu đòn nhận tội, đừng mơ tưởng đem tên xú tiểu tử kia lĩnh về.

Hần nói tay rồi phát tay áo bỏ đi, đi thật xa thật xa vẫn nghe thấy trong phòng vọng ra tiếng sấm nhân bi rống: Mẹ ngươi, Bách Lý Kinh Đào, ta và ngươi thế không lưỡng lập, a..... Đoạt hồng, ngươi tha thứ ta, van cầu ngươi tha thứ ta.....

Tây Môn Đoạt Hồng ngưng cước bộ, suy nghĩ chốc lát liền quay đầu lại, quả nhiên, như hần tiên liệu, Hoa Kính Hương từ phòng bước ra, vẻ mặt điềm hạnh phúc nụ cười rạng rỡ tươi sáng sải nhanh bước chân hướng

về phía hần, vì thế, biên khốe miệng hần bất giác loan loan nổi lên vẻ tươi cười hiếm có, sẵn vẻ mặt mặt mũi bầm dập, nói không nên lời quỵ dị buồn cười.

Bất quá Hoa Kính Hương hiển nhiên không cảm thấy như vậy, y nhẹ nhàng tiêu sái đến bên Tây Môn Đoạt Hồng, trong mắt mang theo tiểu y ô nhu, nhẹ nhàng cẩn trọng dùng tay áo thay nam nhân trước mặt xoa xoa, có điểm hơi oán giận nói: Thiên Trảm Cung chủ quá liều lĩnh, việc không hỏi căn cứ đã động thủ động cước, xem đánh người thành cái dạng này, đi, trở về ta thưởng được cho người.

Hừ, tên hỗn đản, sửa thiên nhất định phải đem bút trưởng này hảo hảo tính tính. Tây Môn Đoạt Hồng bực dọc hừ tiếng, sau quay đầu lại nhìn nhìn, bất mãn hừ t nói: Tên kia đi đâu rồi?

Còn có thể đi đâu a, đương nhiên đi kiếm người kêu Lý Thư Bạch kia, không dám ra gặp người, từ cửa sau đi rồi. Hoa Kính Hương nhìn không được nở nụ cười: Hần a, xem ra yêu người kia đến nhập xương tủy, đồng dạng Bách Lý Kinh Đào. Đúng rồi, lại nói, vẫn là Bách Lý Cung chủ đáng giận, chính mình vừa mới cùng người yêu song túc song bay, lại rảnh rỗi đi kích động Thiên Trảm Cung chủ, nói cái chi người tuyệt đối không cứu Lý Thư Bạch, sau đó hần lại đào tẩu trước, không duyên không cớ bắt người chịu phân khí này.....

Y đương nói, đột nhiên loan hạ thất lưng đi, nhất nhất khuôn dung hồng hào phần nộ nháy mắt trắng bệch, không khởi nổi tia huyết sắc. Khẩu nội lại nột nột thoát không ra lời, nhưng gương ép cổ nén tiếng rên rỉ thống khổ.

Làm sao vậy? Tây Môn Đoạt Hồng hoảng sợ, vội vàng đỡ lấy thân mình tiêm nhược bên cạnh, vừa khẩn trương hỏi, sau đó dường như hần bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lập tức nâng chưởng lực áp hậu tâm Hoa Kính Hương, trầm tĩnh nói: Không có việc gì nhi, ta biết người đau lòng bệnh lại tái phát, không có việc gì nhi, cho người thêm vài phần nội lực là tốt rồi.

Quả nhiên, không bao lâu, Hoa Kính Hương chậm rãi nâng thẳng người, cảm kích nhìn Tây Môn Đoạt Hồng, cường cười nói: Ta thấy tốt hơn nhiều, chỉ cần hồi phòng nghỉ ngơi đôi chút là khỏe ngay thôi. Mấy ngày nay xảy ra lắm sự, lão thiên a, khả trăm ngàn lần dừng lại có vị Cung chủ thứ ba chạy tới muốn Tinh Nguyệt cứu người a.

Y nói chưa hoàn, Tây Môn Đoạt Hồng đã đằng đằng sát khí: Lại có thằng nhóc nào dám đến tìm người yếu Tinh nguyệt, ta trước làm thịt hần, tốt lắm tốt lắm, nhanh đi nghỉ ngơi, ta ở bên bồi người. hần vừa nói, vừa dìu Hoa Kính Hương đi.

Cùng lúc đó, Thượng Quan Thiên Trảm tại một gian phòng khách tinh xảo gặp được người chính mình luôn tâm tâm niệm niệm vương bận.

Lý Thư Bạch chưa tỉnh, ngày trước thân thể y rất suy yếu, bị chịu đả kích sau tâm bị thống khổ tuyệt vọng vây hãm gây ép lực, bệnh tật tận lực bồi tiếp tựa như núi lở buông xuống, khoảng khắc trước ngưỡng sống chết lại gặp dung dịp Thượng Quan Thiên Trảm nổi điên, để cứu hần mà tự trạc vô số đao, biến thành trên người toàn thân thương tích, may mắn y khi đó khí lực gần tận, đao nhập thịt cũng không thâm, và hơn nữa y muốn bản thân chịu nhiều đau đớn để chuộc tội, nên không dứt khoát một đao cắt đứt cổ họng hay đâm xuyên tim, bằng không đừng nói Tinh nguyệt, chính thần tiên cũng chẳng vớt được cái mạng y về.

Thượng Quan Thiên Trảm lẳng lẳng ngồi bên Lý Thư Bạch, ngấm thụ nhan diễm tĩnh, nâng niu cổ tay tiềm gây, cảm thụ chút nhịp đập vững vàng, tâm hần rất cực buông lỏng: Mặc kệ thế nào, cảm tạ trời đất, Thư Bạch được cứu về rồi, thật sự thương thiên bảo hộ. Tâm cảm kích thanh thiên đồng thời trong lòng dấy chậm rãi dấy nổi bản khoản.

Hết thấy đã xảy ra chuyện gì? Khi đó hần tuy rằng điên cuồng, nhưng mang máng nhớ Thư Bạch toàn nói lời khó hiểu, hiện ngẫm lại, này trong đó ẩn chứa điều gì a, vì cái gì Thư Bạch nghĩ mình còn mang nặng tư tâm trả thù y, vì cái gì y thể nhưng cho rằng mình vì nguyên vọng trả thù thất bại mới nổi cơn điên, vì cái gì y phải giấu diếm bệnh tình hồi lộ đại phu cho dùng mãnh dược chi?

Cả đám nghi quần quanh trong óc, tí mĩ xâu chuỗi từng sự kiện, Thượng Quan Thiên Trảm chẳng phải ngốc tử, chỉ cần tĩnh tế suy nghĩ một hồi, có thể hiểu đại khái, chỉ thấy âm mưu này thực quá mức rõ ràng mạch lạc.

Nhưng ngọn nguồn nơi đâu? Thư Bạch là người thông minh., y tuyệt đối không vô duyên vô cớ tin tưởng lời gièm pha, huống chi hẳn tự tin trong Cung không có kẻ nào dám trước mắt Lý Thư Bạch buông lời gièm pha, trừ phi là do chính miệng mình nói lời lãnh huyết vô tình...(vâng, h công nhận a thông minh) Nhất niệm điểm, hẳn bằng hoàng sửng sốt, bất lý nhiên nghĩ đến cái ngày Phượng Hương và Nhu Thủy đột nhiên đến Ma Cung.

Hết thấy đều sáng tỏ, Thượng Quan Thiên Trảm thở dài hồi hận, hồi hận vì sao lại cùng Phượng Hương đánh cược như vậy, càng hồi hận chỉ vì muốn đoạn tuyệt với hai nữ nhân này mà nhất thời hồ đồ, thế nhưng để các nàng nhập Cung, còn cho phép Nhu Thủy một mình đi thưởng cảnh sắc hoàng mai trong vườn, phi, hồ ly tinh kia cần bản mò đi tìm Thư Bạch, cái gì đi dạo xung quang một chút.....

Ân, Thanh Phong tiểu tử này cũng đáng phạt, hẳn trông nom Thư Bạch kiểu gì, thế nhưng cho ả hồ ly tinh tiếp cận y, bằng không có thể có đại phong ba ngày nay sao?

Nhắc tới Tào Tháo Tào Tháo tới, Thượng Quan Thiên Trảm đang nghiêng răng nghiêng lợi uất hận ghen hòng, Thanh Phong và tiểu Vệ lại lò dò đi vào, Thanh Phong nhìn cảnh Cung chủ cùng Cung chủ phu nhân đồng cam cộng khổ thượng khổ cam lai thì dắc ý dào dạt, bất quá nhắc thấy sắc mặt âm trầm của Cung chủ, hẳn biết đại họa trước mắt, lập tức con rùa rút đầu lủi nhanh trốn sau tiểu Vệ.

Thượng Quan Thiên Trảm đương muốn khởi binh vấn tội, chợt nghe thấy phía sau tiếng thở dài sâu kín vang lên, nhìn lại, Lý Thư Bạch mí mắt rung rung, chậm rãi mở mắt, hẳn mừng rỡ như điên, kết quả nắm chặt tay ái nhân thâm tình chân thành nói: Thư Bạch, người tình..... đáp lại là ánh mắt tuyệt vọng sợ hãi của đối phương.

Ta ... ta chưa chết? Như thế nào..... Như thế nào còn chưa chết? Lý Thư Bạch thì thảo tự thuyết, chuyển mắt nhìn về Thượng Quan Thiên Trảm, thấy hẳn trầm tĩnh không còn điên cuồng, vừa sợ hãi vừa kinh hãi, vội vàng túm lấy hắn: Thượng Quan, người..... chứng diện của người hết rồi?

Hắn ngồi xuống, sờ sờ mặt Thượng Quan Thiên Trảm, vuốt vuốt đôi mắt hắn, trượt xuống hắc phát của hắn, lệ tuôn càng lúc càng nhiều, nhất thời khiến Thượng Quan Thiên Trảm cảm thán thương tiếc không thôi.

Cung chủ, giờ nên để cho ta, thỉnh người qua bên nghỉ ngơi chút đỉnh đi. Thanh Phong thập phần tự tin lên tiếng, khí phách hùng dũng hiên ngang oai vệ bước đến bên Lý Thư Bạch.

Tiểu Phong hiện tại vô cùng khiếp sợ a, ai muốn thí cái mạng nhỏ của mình để cùng gia lý giả bản khoản của người về tâm Thư Bạch a. Thế nên hẳn mới to gan lớn mật mời gia qua bên nghỉ ngơi chút đỉnh ai nha loại đại nghịch bất đạo hẳn cũng dám phun ra, Thượng Quan Thiên Trảm trợn trắng mắt tức giận, tâm thầm mắng: chẳng lẽ gia ta đây tự mình không tự lĩnh hội giải thích được sao? Thế nên cần phải dùng người. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại lời đương sự nói, có thể thấy độ xác thực mạnh yếu không bằng kiểm chứng qua Thanh Phong, thế nên dẫu không cam tâm tình nguyện vẫn sang bên nghỉ ngơi.

Hoa Kính Hương đổ bệnh nghỉ ngơi ba ngày, cuối cùng tốt hơn nhiều, vào một ngày sau đó, Thượng Quan Thiên Trảm dắt Lý Thư Bạch đến nói lời từ biệt, lại nói thực nhiều lời cảm kích cảm tạ. Y nhìn đôi này, tâm tình rất đổi vui mừng, đáp lại đều là chúc phúc chi ngữ, bởi Tây Môn Đoạt Hồng ở sau núi luyện kiếm, mà Thượng Quan Thiên Trảm cũng có đôi khiêng kị gặp hắn, nên Hoa Kính Hương tiễn hai người ra đại môn.

Xe ngựa đã đi thật xa, Thượng Quan Thiên Trảm bỗng nhiên vươn người ra, lớn tiếng vọng lại: Kính Hương, người nhớ kỹ, ta khiếm người một ân tình, ân tình cứu mạng người, người tùy thời điểm đều có thể tìm ta báo đáp. đang nói lạc, xe ngựa cũng dần dần đi xa.

Hoa Kính Hương dõi theo bóng xe dần dần khuất dạng, tâm sinh ra vạn cảm khái, đương muốn xoay người trở vào, bất chợt nhận thấy trên đường cái một chiếc xe ngựa khác gấp gấp chạy đến, sát na gian, nhóm ảnh vệ chỗ tới khuynh sào xuất động, trong đó có người oán giận than: Đây lại là vị Cung chủ nào đây, sẽ không vẫn đến yếu tình nguyệt đi? Nương của ta a, bọn họ một đám không muốn cho ai sống sao.

Hoa Kính Hương lặng lặng đứng đấy, sau một lúc y vẫn không tiếng động ngẩng đầu ngược nhìn về phía khoảng trời xanh: Vị Cung chủ lần này, là ai? Hẳn cùng ái nhân khi ấy, lại sẽ có một đoạn tình duyên thế nào đây? Có lẽ ngày sau ta không còn chỗ lưu tới, có thể đem chuyện tình duyên ngày xưa của họ viết thành

truyền kỳ kịch bản, nói không chừng còn có thể sống tạm qua ngày. Y nghĩ đến đây, không khỏi hơi hơi nở nụ cười.

oOo Chính Văn Hoàn oOo

12. Chương 12: Phiên Ngoại 1

Thiên.

Đúng tháng tư, Kinh thành hoa rơi như tuyết, tơ liễu bay tán loạn, tựa như ca múa mừng cảnh thái bình thịnh vượng.

Lý Thư Bạch thân mình dưỡng hảo, hai tháng, bị cấm chường quần thúc gay gắt, may nhờ Tần Quan khai ân, chủ động xin thay y đi giết giặc, hưởng Thượng Quan Thiên Trảm cầu tình dẫn y ra ngoài dạo chơi giải tỏa tâm tình, mới khiến cho ái nhân thích khấn trương Thượng Quan Cung chủ tuân mệnh đại phu làm việc.

Vì muốn hảo hảo thưởng thức cảnh sắc Kinh Thành, đồng thời rèn luyện thân thể, nên hai người không ngại mã xa, dẫn theo Thanh Phong tiểu Vệ lững thững dạo chơi, đích tới là ngoại ô Kinh Thành chốn đào nguyên.

Khi qua Lưu Phượng lâu, Lý Thư Bạch thân không tự kiềm hãm cương cứng, mỗi lần nghĩ đến Phượng Hương và Nhu Thủy thiết hạ độc kế cấp mình, khiến bản thân đồng thời liên lụy Thượng Quan Thiên Trảm vì độc kế của các nàng chịu tra tấn thương tổn, y vô thức không rét mà run.

Nguyên lai ngày đó Thượng Quan Thiên Trảm sở dĩ nói những lời kia, hoàn toàn vì một lần say chuếch choáng cùng Phượng Hương đánh cược, khi ấy hẳn tự nhận chính mình là người vô tâm vô tình, còn có chứng diên cuốn thân, tưởng không thể lưu lâu tại nhân thế, mới hùng hồn phát hạ một câu: chính mình cả đời này không khả năng chân thành yêu thương ai.

Phượng Hương đương nhiên không tin, hai người đánh cược, nếu Thượng Quan Thiên Trảm chân tâm chân thành yêu ai, sẽ trước mặt nàng tại đường cái tối phồn hoa nhất Kinh Thành quỳ gối đi một vòng.

Vậy nên khi Phượng Hương đến tìm, Thượng Quan Thiên Trảm không nghĩ ngợi sâu sa quả quyết cự tuyệt, hẳn chỉ tâm niệm Ma Cung không phải nơi ngoại nhân có thể tự tiện, chỉ cần mình phủ nhận, với lại Phượng Hương cũng lấy không ra bất kỳ bằng chứng gì; mà đừng nói giỡn, ở Kinh Thành trên đường cái quỳ gối đi, mặt mũi Ma Cung cung chủ trước không nhắc tới, nhưng tôn nghiêm của một đại nam nhân liệu có thể từ bỏ.

Phượng Hương chính là nắm chắc phản ứng của hắn, mới dám cùng Nhu Thủy đồng tâm định ra độc kế, không ngờ rằng hiệu quả so với dự đoán lại hoàn hảo hơn: Lý Thư Bạch tưởng ái tình hóa cừ hận, hai nàng hoan hỉ mừng thầm, đương khi tụ họp u tại Lưu Phượng Lâu ăn mừng, bất chợt nhìn thấy Thượng Quan Thiên Trảm sắc thâm trầm từ dưới lầu từ tốn đi lên, nhất thời, Nhu Thủy hoảng sợ đánh ngã chén trà trong tay.

Thượng Quan Thiên Trảm một thân sát khí bước vào Lưu Phượng lâu, kéo theo một đồng lớn nhỏ người hiếu kỳ không biết đã xảy ra sự gì khe khẽ thì thầm to nhỏ, chẳng qua hắn không thêm bận tâm, ở cửa ngừng bước dừng lại, ngạo nghễ nói: Hai vị cô nương tâm tư hảo kín đáo a, hại ta cùng nội tử khổ không nói nổi, hôm nay cừu này bất báo, Thượng Quan Thiên Trảm còn mặt mũi nào hành tẩu giang hồ.

Ánh mắt ngạo nghễ sát bén chú mục nhìn Phượng Hương, nháy mắt sát khí bùng vẩy lập tức khiến nàng thông hiểu: Đối phương hẳn đã biết thân phận thực của mình, nếu không sẽ không toát ra sát ý mãnh liệt như vậy.

Bất quá Phượng Hương là ai? (nobody) Nàng dù gì cũng là Bách hoa lâm thanh liên, dẫu không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa khẳng định sẽ chết thảm trong tay Thượng Quan Thiên Trảm, nhưng nàng như thế có thể để đối phương kinh thường mình?.

Nhắc gót sen chậm rãi đến bên Thượng Quan Thiên Trảm, không chút sợ hãi dấu nhãn cùng hắn, xảo tiểu nhân nhiên nói: Đúng, nữ nhân vì muốn chiếm được ái nhân mình yêu, vốn bất chấp thủ đoạn, chẳng qua

trời không giúp ta (-P), đến đến cuối thành công trong gang tấc lại đại bại, nhưng chuyện Thượng Quan công tử đánh cược với ta, nếu có ngày động tình chân tâm chân thành mến thương ai, ở Hoàng Ân Kinh Thành trên đường quỳ gối đi, người nếu là nam tử hán đại trượng phu, đã đánh cược không biết liệu có nguyện ý thực hiện gieo kèo a?

Thượng Quan Thiên Trảm ngăn ra, không nghĩ tới nữ nhân này thế nhưng trước mặt mọi người nói ra vụ đánh cược ấy, sắc mặt hần biến đổi mấy lượt, chợt nghe Phượng Hương vừa cười vừa nói: Nếu Thượng Quan công tử không muốn thực hiện lời hứa, thiếp đây cũng nào dám miễn cưỡng, chẳng qua, người từ này về sau không được tái trả thù chúng ta, hơn nữa, phải phục trách bảo hộ an nguy của ta và Nhu Thủy muội muội, phải biết rằng, về sau hai chúng ta một khi điểm sự, người đã có thể nan từ này cứu, Thượng Quan công tử.

Thượng Quan Thiên Trảm nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một chưởng đánh chết nữ nhân rắn rết này, chẳng qua người người mục trừng nhìn nhìn, lại không hay biết thân phận thực sự của Phượng Hương, xem ra trong mắt bọn họ, còn tưởng mình ý thể ức hiếp người, hơn nữa vì đánh vỡ lời hứa thanh danh của hần biết quãng đâu.

Có tâm buông tha Phượng Hương và Nhu Thủy tới lấy tiêu đánh cược, có thể tưởng tượng Thư Bạch ngày đó chịu bao thống khổ, ngày sau phải trở mắt đứng nhìn hai nữ nhân tiếp tục tiêu dao khoái hoạt thoải mái, hần nhất thời nhiệt huyết dâng trào, nhất tự nhất kim kiên định nói: Hảo, ta sẽ thực hiện gieo kèo, nhưng Phượng Hương, người nhớ kỹ cho ta, thực hiện ước hẹn ngày ấy, người phải rời khỏi kinh thành, từ sau không bao giờ được xuất hiện trước mặt ta.

Phượng Hương ngăn người, nàng từng nghĩ Thượng Quan Thiên Trảm trước sau gì cũng sẽ giết mình, tuy rằng tuân thủ quy định của Bách Hoa Lâm và Ma Cung, bản thân không bóc trần thân phận Ma Cung chủ của hần, nhưng nàng định liệu Thượng Quan Thiên Trảm cái tên ngoan độc này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chính mình, ai ngờ hần chỉ yêu cầu mình rời khỏi Kinh Thành.

Nàng không biết, hết thấy đều nhờ Lý Thư Bạch vì các nàng tranh thủ khuyên nhủ, hần mới buông tha hận thù, y choràng xét đến cùng, một phần do chính mình đối với ái nhân tin tưởng không đủ mới có trận tại bay vạ gió này, thế nên khi Thượng Quan Thiên Trảm muốn đi báo thù, y kiên cực lực ngăn trở, cuối cùng ngăn không được, đành quỳ xuống cầu xin hần nếu có thể lược thi bạc trừng (~giờ cao đánh khê), trăm ngàn lần đừng oán uổng sát thương mạng người, y e sợ ái nhân vì thế tạo nên sát nghiệp.

Bởi vậy Thượng Quan Thiên Trảm dẫu hận hai nữ nhân rắn rết nghiêng răng nghiêng lợi, hằng muốn băm thây vạn đoạn, nhưng vì ái nhân không thể không cố nén sát khí, song phương ước định ba ngày sau hần ở Hoàng Ân trên đường cái quan thực hiện ước hẹn, rồi đằng đằng sát khí phát áo bỏ đi.

Công tử phú quý bậc nhất Kinh Thành trước mặt mọi người quỳ gối đạo phổ trở thành kỳ quan hấp dẫn phần đông già trẻ nam nữ Kinh Thành, ngay cả mấy vị Vương gia ẩn thân trong đó, không có biện pháp a, ngày thường khó được xem trọng hữu ra một hồi khứu, nay có này cơ hội, hội há có thể buông tha.

Khả vừa đi vài bước, Lý Thư Bạch liền đuổi theo, dứt khoát quỳ xuống, song song cùng Thượng Quan Thiên Trảm một đường hướng tiền quỳ đi, mặc hần như thế nào khu đuổi nhất quyết không chịu rời.

Chuyện xưa hai người rất nhanh từ miệng người này qua miệng kẻ khác cứ thế lan rộng, nghĩ cũng biết, người này đương nhiên là Thanh Phong và tiểu Tam rồi, nhất thời, này hi hi ha ha này chỉ trò đàm tiếu chầm chầm thoái lui, qua một lúc lâu sau, trong đám người bỗng nhiên có kẻ bộc phát hô to: Hảo a, vì yêu như thế, thực là nam tử, tiểu tử, mặc kệ người là ai, ta Lưu Đại Hằng bội phục người.....

Một tiếng hảo vang lên, lập tức thêm nhiều nhiều hơn tiếng phụ họa xuất ra, dần dần tiếng đàm tiếu chầm cười thế nhưng biến thành tiếng vỗ tay hoan hô ủng hộ hai người Thượng Quan Thiên Trảm và Lý Thư Bạch, tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên liền không gián đoạn, hòa cùng tiếng khen ngợi trầm trở vang trời. Kết quả này hiển nhiên là tất cả mọi người chuẩn bị không kịp, một mình đứng trên lầu lẳng lặng nhìn, Phượng Hương suýt nữa tức hộc máu ngất xỉu.

Thượng Quan Thiên Trảm ở Hoàng Ân trên đường cái quan đi hoàn một vòng, nghiêm nhiên tự thành đại anh hùng trong cảm nhận của mọi người dám trả giá hết vì yêu, mặc dù có vài lão phu tử đối với chuyện này có điểm kinh thường, là thân nam nhân cao bẩy thước đầu đội trời chân đạp đất lại như thế nào có thể

hạ tác, thói đời ngày sau a. Bất quá dân phong mở ra Long Tôn hoàng triều, hết thủy thủy triều lên xuống đều do người trẻ nắm thế chủ đạo, đúng thời kỳ khao khát hướng tới ái tình, ai quần nhóm lão phu tử nói như thế nào a.

Từ ngày ấy, Thượng Quan Thiên Trảm biến thành thiếu niên anh hùng trong cảm nhận của cả già trẻ lẫn gái trai, mà Hoàng Ân phổ tức thì bị tầm nhìn ‘xa trông rộng’ của hoàng đế bệ hạ lợi dụng triệt để, nơi chốn chốn rêu rao: Hoàng Ân phổ trên đường đi một vòng luy mỹ nhân, chỉ với năm lượng hai, một lần năm lượng hai, đi lần thứ hai mươi hai, duy nhất đi năm lần có thể đánh bát chiết, hai mươi lượng bạc là đến nơi.

Đương nhiên, tiền này hẳn không phân cho Thượng Quan Thiên Trảm nửa đồng.

Vì vậy, Hoàng Ân trên đường ngày ngày kìn kịt người đi đi, trở thành Kinh Kỳ đệ nhất đại kỳ quan, lời đồn càng truyền càng thái quá, đến cuối cùng thế nào lại thành đi trên đường một lần, nguyệt lão sẽ ban thưởng cho người một giai nhân như ý, nên người càng đến càng nhiều, cũng có rất nhiều thiếu niên tuổi trẻ từ vùng biên ngoại quốc gia hứng trí bưng bưng gia nhập đại đội đi phổ Hoàng Ân, hoàng đế bệ hạ thu bạc thu nhiều đến nỗi miệng cười không ngậm nổi, mà người khởi nguồn truyền thuyết Thiên Trảm chỉ có thể đành ngồi trong cung sinh khí, ngâm bồ hòn làm ngọt.

Đương nhiên, cũng có chuyện ngoài dự đoán, Phụng Hương sau khi Thượng Quan Thiên Trảm hoàn thành giao kèo, lợi dụng một đoạn bạch lăng treo cổ tử tử, đã biết sở tác sở vi của nàng, vì thế chẳng vì nàng đau lòng, chủ mưu ký tử, Thượng Quan Thiên Trảm cũng không có tâm tư đi đối phó với Nhu Thủy, chẳng qua nàng thẹn trong lòng, rốt cuộc tìm cơ hội, tự gả cho phú thương qua Kinh Thành, đi xa tha hương.

Nay đi đến nơi này, hồi tưởng chuyện cũ, Lý Thư Bạch khó tránh khỏi chút cảm giác ảm đạm.

Thở dài một hơi, chợt thấy người được bao bọc trong một cổ ấm áp, nguyên lai Thượng Quan Thiên Trảm phủ thêm nhất kiện áo choàng lên người y, ôn nhu cười nói: Lại nghĩ chuyện cũ sao? Đều đã là quá khứ, cứ coi nó như tơ liễu, theo gió cuốn đi đi, chỉ cần chúng ta hạnh phúc, thế là đủ rồi.

Lý Thư Bạch ngẩng đầu, nhẹ nhàng ngâm nga: Hận đào quy thì phương thủy lưu, nay dấu là hận cũng tốt, cừu cũng được, tổng nên nghỉ ngơi, ta đối với người chỉ có yêu.....

Y không nói thêm gì nữa, mặc ái nhân ôm lấy chính mình, cùng nhau sóng bước hướng đến ngoại ô chốn đào nguyên, tâm kiên định nhất nhất niệm: Y cùng Thượng Quan Thiên Trảm, cứ mãi như vậy nắm tay sóng bước tiến về phía trước, thẳng đến khi sinh mệnh kết thúc.

Hạ.

Dương liễu buông xuống hoa đào phi, cửa cung như hải bệ mùi hương, ngao (~ mĩ mai, chê bai) bạch phát như tơ liễu, nhìn xa gia hương (~ quê nhà) không thể về.

Nghe nói đây là do một vị cung nữ đầu bạc hạ bút viết xuống Cung oán thi, nghĩ vậy thoáng hai tám năm hoa nữ tử từ thiếu linh ngao (~ bị triệu vào Cung) đến đầu hết đèn tắt, rốt cuộc hồi bắt đào gia hương, thậm chí chẳng thể lá rụng về cội, quả thật bi thống vô cùng.

Bất quá tình trạng thâm này trong Hoàng Cung Long Tôn hoàng triều cũng không gặp nhiều, đương kim hoàng đế thánh minh, tuy mới đăng cơ bất quá ba năm, nhưng hẳn lại thập phần thấu hiểu và thông cảm với những khó khăn của đám hạ nhân hạ đẳng, cung nữ trong cung, mỗi ba năm một lần phong một lần tuyền, Quyết không để một người sống quãng đời còn lại trong hoàng cung chính là khẩu hiệu của vị hoàng đế này, hẳn trước làm gương tốt, chỉ nạp ba phi tần lưu lại Hậu Cung tuyền triệu, hơn nữa đã sớm ban hạ ân chỉ: Một khi tuyền lập, ngoại trừ được tuyền phong phi, sẽ không danh hiệu và không ép buộc lưu lại.

Thượng Quan Thiên Trảm và Lý Thư Bạch được Tổng quản đại thái giám nhiệt tình tiếp dẫn vào cửa Hoàng Cung, chính mắt thấy cảnh cung nữ xuất Cung, nhìn kia một đám nữ tử cao hứng phấn chấn như chim nhỏ xổ ***g, Lý Thư Bạch cảm thấy tự đáy lòng vô cùng cao hứng, gật đầu mỉm cười nói: Đương kinh Thánh Thượng quả nhiên là một vị thánh minh chí quân thiên cổ ít có a, nhân hậu khiêm tốn, yêu dân như con, thật là hạnh phúc của Long Tôn hoàng triều ta.

Thượng Quan Thiên Trảm sắc mặt hắc hắc, tức giận nói: Phi, hần cái gì thánh minh chi quân, hần nếu thánh minh chi quân, còn đem chuyện chúng ta ‘đi’ Hoàng Ân phổ rêu rao khắp thiên hạ sao? Còn đứng giữa kiếm chác món lãi kếp sù, hần nhượng ta một phân tiền sao? Cái gì.....

Không đợi hần tổ xong, Lý Thư Bạch nhẹ nhàng trừng mắt liếc hần cảnh cáo, ôn nhu răn dạy: Kìa tiền kiếm ở Hoàng Ân Phổ cũng là sung vào quốc khố, người như thế nào có thể dựa vào điểm ấy để trách cứ Hoàng Thượng không phải? Đây là đại bất kính. Y tuy nói vậy, nhưng rõ ràng hiểu quan hệ giữa Thượng Quan Thiên Trảm và Hoàng đế tất nhiên thập phần chặt chẽ, chỉ cần nhìn hần thao thao nói mà thái giám đi bên sắc mặt chưa hề biến, vẫn như cũ ung dung cười phụ họa.

Cái gì quốc khố, quốc khố còn chẳng phải của hần sao. Thượng Quan Thiên Trảm nhắc tới đây khí càng không tiêu càng sục sôi khí huyết, dựa vào cái gì a, dọa người là mình, lấy tiền là hoàng đế, huống chi còn bút trưởng khác đâu: Nhưng nào chỉ như vậy a, Thư Bạch người không phải đã quên chính mình vì sao lại rơi xuống thảm cảnh kết cục này? Tự như người trung quan ái quốc hảo thần tử, hần thế nhưng lại có thể hạ xuống loại quyết định xuẩn ngốc kia, đây là thánh minh chi quân?.

Đó là tiên đế, không phải đương kim thánh thượng biếm ta. Trừng mắt lực đạo hơi hơi tăng thêm, lão thiên a, Thiên Trảm này thực đúng là cái gì đều dám nói, nếu hần nói vậy khi tiên đế còn tại vị, hần sớm bị chu di cửu tộc, tuy Hoàng Thượng cùng hần quan hệ hảo, nhưng không thể thị sủng mà kiêu a, đây là cổ kim quân vương tối kỵ, thật không hiểu Thượng Quan rốt cuộc như thế nào cùng Hoàng gia tạo quan hệ a.

Tiên đế? Thượng Quan Thiên Trảm sững sốt một chút, sau đó liền gật đầu phụ họa biện minh: Đúng vậy a, Tiên đế là cha hần thôi, tục ngữ nói, cha nào con nấy, lão nhân kia đem người cấp biếm vì hạ nô, dụng tâm dữ dội ngoan độc.....

Là Tiên đế, không phải lão nhân.

Lý Thư Bạch là người đọc sách coi trọng nhất luân lý cương thường, Thượng Quan Thiên Trảm lại nhiều lần đối Hoàng gia xuất khẩu không khiêng nề, y có điểm nồng nẩy, nhưng thái giám bên cạnh vẫn cười cười nói: Công tử mau mau cùng Thượng Quan Cung chủ đi thôi, Hoàng Thượng thực quen kiểu ăn nói của ngài ấy.

Vừa dứt lời, ngay tại góc khúc hành lang một thân ảnh bước ra, vang sảng khoái cười haha: Đúng vậy đúng vậy, trẫm đã quen thói. Chuyện Hoàng Ân phổ là Thượng Quan ban tặng, ngày ngày thu kim ngân, trẫm lại vất vả ra nước, hần chỉ bức tức phun hai câu, không đánh thắng Kim Loan điện, đã là muôn phần vạn hạnh.

Người này long bào minh châu, đầu đội tử kim quan, thúc trụ một đầu tóc đen, gương mặt tuần tú, thần thái bất phàm, quanh thân khí thức bức người, đứng nói đó thôi, làm cho người ta sinh cổ xúc động muốn quỳ bái. Đúng là Cửu ngũ chí tôn Long Tôn hoàng triều, Hoàng đế Giang Tuệ.

Lý Thư Bạch chân mềm nhũn, vội vàng quỳ gối, cung kính quân thần chí lễ, miệng nói thảo dân. Thượng Quan Thiên Trảm chỉ hừ lạnh, khoanh tay trước ngực, thở phì phì nói tức giận nói: Một người còn biết, ta còn tưởng lương tâm người bị cầu tha đâu, thế nào? Rốt cục nhớ tới chia ta hoa hồng sao?

Tiến điện nói đi. Giang Duệ chịu đựng cười cười, bước trước dẫn hai người vào Thiên điện, thái giám cung nữ dâng trà điểm tâm. Giang Duệ tươi cười hữu lễ mời nói: Thiên Trảm, trẫm tuyên người tới, là muốn bồi thường cho người, bất quá không dùng bạc. Hần vừa nói, vừa nhắc thánh chỉ trên án thư, đưa cho thái giám bên người, mệnh: Tuyên chỉ đi!

Ý chỉ dành cho Lý Thư Bạch, cao ngất tuyên: Điều tra rõ ràng năm năm trước y hàm oan chịu khuất bị biếm hạ, đến nỗi bị gian nhân khi dễ, nay chân tướng rõ ràng, khôi phục chức quan nhị phẩm của y, nhậm chức hộ bộ thị lang, quản lý bộc lộc thu chi thiên hạ v.v... Cuối cùng Giang Duệ còn ngón tán Lý Thư Bạch vài câu, nói hộ bộ Kinh sư cùng thiên hạ trọng yếu nhất, là gốc rễ thiết yếu của dân chúng thiên hạ và Hoàng thất sống yên, chỉ có giao cho lý Thư Bạch – con người trung trinh ngay thẳng lại tài đức nhiều mặt, hần tài năng yên tâm.

Tóm lại một đạo ý chỉ vừa thông suốt nói xuống dưới, Lý Thư Bạch cảm động đến rơi nước mắt, y hàm oan chịu khuất năm năm, cái gì Lăng Vân chí khí đều bị tiêu ma hầu như không còn, bỗng nhiên oan khuất

được giải, Hoàng Thượng lại còn tín nhiệm mình, sao không khiến y cảm phục không thôi khắc sâu tận tâm can cốt tủy.

Thượng Quan Thiên Trảm hung tợn trừng mắt Giang Duệ, nghiêng răng nghiêng lợi hầm hè nói: Đây là người bồi thường cho ta? Cho Thư Bạch là thi lại hộ bộ thị lang? Người có biết hay không chúng ta cần bản không cần chức quan này.

Giang Duệ ha ha cười phản bác: Ta tự nhiên biết Lý ái khanh không cần chức quan này, Thiên Trảm phú khả địch quốc, cho dù đem y làm tổ tông cung, cũng dưỡng đủ mười đời con cháu y. Nhưng Lý ái khanh là người có chí lớn, lại có đại tài, người như vậy không cần, là tổn thất của triều đình ta a, Lý ái khanh, trầm hỏi người, người có thể khả vì nước hiệu lực? Vì dân chúng chương hảo áo cơm sinh kế?

Lời vừa dứt, Lý Thư Bạch mới tọa hạ liền bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: Thần muôn lần chết không chối từ, dầu phải xuống núi đao biển lửa, cũng tử không hối hận.

Cái gì tử a tử a, hần không phải chỉ cho người cái chức quan quèn nhi sao? Liền ăn nói diên hùng. Thượng Quan Thiên Trảm vội vàng kéo ái nhân dậy, Lý Thư Bạch thân thể bất hảo, cho nên hần rất kiêng kỵ đối phương nói mấy chữ đó, tuy rằng gần đây thân thể ái nhân được tĩ mĩ điều dưỡng dần dần hảo chuyển, bất quá thủy chung vẫn là khúc mắc của hần a.

Tái hung hăng trừng mắt liếc xéo Giang Duệ khoe miệng nhếch nhếch giao xảo, thầm chửi: Tên hỗn đản này đồ thật là hảo khôn khéo nha, kể từ đó, triều đình khi không thêm một khoản, lại thay Lý Thư Bạch giải oan, đồng thời chương hiện ra uy nghi ân đức của bản thân, con bà nó kết quả chỉ có chính mình tay trắng, không chỉ như thế, chỉ sợ về sau ái nhân vì quốc sự bận rộn, nào đâu còn có thể cùng mình sớm chiều ở chung. Bất quá cứ như vậy, Thư Bạch sẽ không cô đơn nhàm chán đi, huống chi đây là chí hướng của y, chính mình cũng không nên ích kỷ tàn nhẫn cướp đoạt, nghĩ đến đây, Thượng Quan Thiên Trảm cuối cùng hơi chút bình bình khí.

Giang Duệ bình đạm mỉm cười, không quản cùng Thượng Quan Thiên Trảm ngôn ngữ va chạm, tính tình hảo bằng hữu hần còn không thấu tường, lại nói tiếp lúc này đây có thể cho Lý Thư Bạch lên làm hộ bộ thị lang, hay chính hần thay Tiên Hoàng sửa sai đầu, nhưng cũng phải nói nếu không phải hần bốn phía điều tra chứng cứ tham ô giết người của viên quan từng khi để Lý Thư Bạch, phạm là các loại tội danh của tên quan đó không được bỏ sót giấu diếm nhất nhất cứ bảo, thì chính mình chắc không chú ý đến án oan năm năm trước a.

Nói lại, Thiên Trảm chứng diên của người rốt cục thế nào? Nghe nói một lần tái phát nghiêm trọng, nhưng rất may tức khắc lại hảo, nay người cảm thấy như thế nào? Đây mới là vấn đề Giang Duệ tối quan tâm, hảo hữu của hần cũng đã tìm vô số đại phu hỏi, đều nói trị không hết, hơn nữa tương lai tất chịu quái bệnh này hại, nay bỗng nhiên có lời đồn đại về quái bệnh của hảo hữu, tự nhiên quan tâm.

ân, ta nghĩ về sau đại khái sẽ không tái phát đi! Thượng Quan Thiên Trảm ánh mắt thâm tình nhìn thoáng qua ái nhân, mỉm cười sung sướng nói: ta sau cùng Đoạt Hồng phân tích, chứng diên của ta đại khái do khi xưa bị Thư Bạch đuổi ra ám ảnh sau hình thành tâm ma, tuy chính ta cảm thấy không nghĩ đến y, nhưng sâu trong óc ta, đại khái vẫn đều nghĩ đến đi, lại nói tiếp, tuy rằng thời gian phát tác không giống nhau, nhưng những ngày y đều có liên quan, không phải sinh nhật, thì là ngày ấy bị đuổi đi, hoặc là ngày y thu lưu ta, theo Tôn Ma chỉ nguyệt tâm phát càng mạnh, cổ ma niệm này lạ càng thâm, hiện tại giải khai, tự nhiên cũng liền tốt lắm.

Thì ra là thế a. Giang Duệ rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cao hứng đứng lên nói: Nếu đã như vậy, nên hảo ăn mừng a, vừa lúc nhóm hoàng đệ nhiều ngày không thấy người, cũng có điểm tưởng niệm, trầm đã phân phó ở Bồng Đức điện bãi yến, nay sắc trời đã muộn, chúng ta cũng nên qua đó thôi, bọn họ cũng sắp đến đây.

Hần nói xong bước ra trước, đằng sau, Thượng Quan Thiên Trảm nắm tay Lý Thư Bạch dắt đi, nói bước ra ngoài.

Người không mất hứng, về sau ta có thể công việc bề bộn, không thể có nhiều thời gian bồi người. Lý Thư Bạch nhỏ giọng thì thầm dò hỏi người yêu, Hoàng Thượng trong tâm tưởng y địa vị cố nhiên trọng như thái sơn, nhưng ái nhân vẫn là người y tối coi trọng nhất.

Không quan hệ, người không phải đã dạy ta nhất thủ từ sao? Hai tình nếu ở lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ. Tuy rằng ta có chút không cam lòng, nhưng về sau người không đến mức nhàm chán, ta cũng thật cao hứng. Thượng Quan Thiên Trảm biết Lý Thư Bạch đang lo lắng cái gì, vội vàng an ủi.

Đầy trời tơ liễu phi vũ, dừng trên vai hai người, bọn họ đồng thời nâng tay, tay đối phương nhẹ nhàng gạt đi, mùi hoa thoang thoảng trong không khí, chính là hương vị hạnh phúc nồng đậm

quyển sách hoàn

13. Chương 13: Phiên Ngoại 2

Thiên.

Đúng tháng tư, Kinh thành hoa rơi như tuyết, tơ liễu bay tán loạn, tựa như ca múa mừng cảnh thái bình thịnh vượng.

Lý Thư Bạch thân mình dưỡng hảo, hai tháng, bị cấm chừa quần thúc gay gắt, may nhờ Tần Quan khai ân, chủ động xin thay y đi giết giặc, hưởng Thượng Quan Thiên Trảm cầu tình dẫn y ra ngoài dạo chơi giải tỏa tâm tình, mới khiến cho ái nhân thích khấn trương Thượng Quan Cung chủ tuân mệnh đại phu làm việc.

Vì muốn hảo hảo thưởng thức cảnh sắc Kinh Thành, đồng thời rèn luyện thân thể, nên hai người không ngồi mã xa, dẫn theo Thanh Phong tiểu Vệ lững thững dạo chơi, đích tới là ngoại ô Kinh Thành chốn đào nguyên.

Khi qua Lưu Phượng lâu, Lý Thư Bạch thân không tự kiềm hãm cương cứng, mỗi lần nghĩ đến Phượng Hương và Nhu Thủy thiết hạ độc kế cấp mình, khiến bản thân đồng thời liên lụy Thượng Quan Thiên Trảm vì độc kế của các nàng chịu tra tấn thương tổn, y vô thức không rét mà run.

Nguyên lai ngày đó Thượng Quan Thiên Trảm sở dĩ nói những lời kia, hoàn toàn vì một lần say chuech choáng cùng Phượng Hương đánh cược, khi ấy hắn tự nhận chính mình là người vô tâm vô tình, còn có chứng điên cuồng thân, tưởng không thể lưu lâu tại nhân thế, mới hùng hồn phát hạ một câu: chính mình cả đời này không khả năng chân thành yêu thương ai.

Phượng Hương đương nhiên không tin, hai người đánh cược, nếu Thượng Quan Thiên Trảm chân tâm chân thành yêu ai, sẽ trước mặt nàng tại đường cái tối phồn hoa nhất Kinh Thành quỳ gối đi một vòng.

Vậy nên khi Phượng Hương đến tìm, Thượng Quan Thiên Trảm không nghĩ ngợi sâu sa quả quyết cự tuyệt, hắn chỉ tâm niệm Ma Cung không phải nơi ngoại nhân có thể tự tiện, chỉ cần mình phủ nhận, với lại Phượng Hương cũng lấy không ra bất kỳ bằng chứng gì; mà dừng nói giỡn, ở Kinh Thành trên đường cái quỳ gối đi, mặt mũi Ma Cung cung chủ trước không nhắc tới, nhưng tôn nghiêm của một đại nam nhân liệu có thể từ bỏ.

Phượng Hương chính là nắm chắc phản ứng của hắn, mới dám cùng Nhu Thủy đồng tâm định ra độc kế, không ngờ rằng hiệu quả so với dự đoán lại hoàn hảo hơn: Lý Thư Bạch tưởng ái tình hóa cừ hận, hai nàng hoan hỉ mừng thầm, đương khi tụ họp u tại Lưu Phượng Lâu ăn mừng, bất chợt nhìn thấy Thượng Quan Thiên Trảm sắc thâm trầm từ dưới lầu từ tốn đi lên, nhất thời, Nhu Thủy hoảng sợ đánh ngã chén trà trong tay.

Thượng Quan Thiên Trảm một thân sát khí bước vào Lưu Phượng lâu, kéo theo một đồng lớn nhỏ người hiếu kỳ không biết đã xảy ra sự gì khe khẽ thì thầm to nhỏ, chẳng qua hắn không thèm bận tâm, ở cửa ngừng bước dừng lại, ngạo nghễ nói: Hai vị cô nương tâm tư hảo đáo a, hại ta cùng nội tử khổ không nói nổi, hôm nay cừu này bất báo, Thượng Quan Thiên Trảm còn mặt mũi nào hành tẩu giang hồ.

Ánh mắt ngạo nghễ sát bén chú mục nhìn Phượng Hương, nháy mắt sát khí bủa vây lập tức khiến nàng thông hiểu: Đối phương hắn đã biết thân phận thực của mình, nếu không sẽ không toát ra sát ý mãnh liệt như vậy.

Bất quá Phượng Hương là ai? (nobody) Nàng dù gì cũng là Bách hoa lâm thanh liên, đâu không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa khẳng định sẽ chết thảm trong tay Thượng Quan Thiên Trảm, nhưng nàng như thế có thể để đối phương kinh thường mình?.

Nhắc gót sen chậm rãi đến bên Thượng Quan Thiên Trảm, không chút sợ hãi đấu nhãn cùng hắn, xảo tiểu nhân nhiên nói: Đúng, nữ nhân vì muốn chiếm được ái nhân mình yêu, vốn bất chấp thủ đoạn, chẳng qua trời không giúp ta (-P), đến đến cuối thành công trong gang tấc lại đại bại, nhưng chuyện Thượng Quan công tử đánh cược với ta, nếu có ngày động tình chân tâm chân thành mến thượng ai, ở Hoàng Ân Kinh Thành trên đường quỳ gối đi, người nếu là nam tử hán đại trượng phu, đã đánh cược không biết liệu có nguyện ý thực hiện gieo kèo a?

Thượng Quan Thiên Trảm ngẩn ra, không nghĩ tới nữ nhân này thế nhưng trước mặt mọi người nói ra vụ đánh cược ấy, sắc mặt hắn biến đổi mấy lượt, chợt nghe Phượng Hương vừa cười vừa nói: Nếu Thượng Quan công tử không muốn thực hiện lời hứa, thiếp đây cũng nào dám miễn cưỡng, chẳng qua, người từ này về sau không được tái trả thù chúng ta, hơn nữa, phải phục trách bảo hộ an nguy của ta và Nhu Thủy muội muội, phải biết rằng, về sau hai chúng ta một khi điểm sự, người đã có thể nan từ này cứu, Thượng Quan công tử.

Thượng Quan Thiên Trảm nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể một chưởng đánh chết nữ nhân rắn rết này, chẳng qua người người mục trừng nhìn nhìn, lại không hay biết thân phận thực sự của Phượng Hương, xem ra trong mắt bọn họ, còn tưởng mình ý thế ức hiếp người, hơn nữa vì đánh vỡ lời hứa thanh danh của hắn biết quãng đâu.

Có tâm buông tha Phượng Hương và Nhu Thủy tới lấy tiêu đánh cuộc, có thể tưởng tượng Thư Bạch ngày đó chịu bao thống khổ, ngày sau phải trở mắt đứng nhìn hai nữ nhân tiếp tục tiêu dao khoái hoạt thoải mái, hẳn nhất thời nhiệt huyết dâng trào, nhất tự nhất kim kiên định nói: Hảo, ta sẽ thực hiện gieo kèo, nhưng Phượng Hương, người nhớ kỹ cho ta, thực hiện ước hẹn ngày ấy, người phải rời khỏi kinh thành, từ sau không bao giờ được xuất hiện trước mặt ta.

Phượng Hương ngăn người, nàng từng nghĩ Thượng Quan Thiên Trảm trước sau gì cũng sẽ giết mình, tuy rằng tuân thủ quy định của Bách Hoa Lâm và Ma Cung, bản thân không bóc trần thân phận Ma Cung chủ của hắn, nhưng nàng định liệu Thượng Quan Thiên Trảm cái tên ngoan độc này chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chính mình, ai ngờ hắn chỉ yêu cầu mình rời khỏi Kinh Thành.

Nàng không biết, hết thảy đều nhờ Lý Thư Bạch vì các nàng tranh thủ khuyên nhủ, hắn mới buông tha hận thù, y chớ xét đến cùng, một phần do chính mình đối với ái nhân tin tưởng không đủ mới có trận tại bay và gió này, thế nên khi Thượng Quan Thiên Trảm muốn đi báo thù, y kiên cực lực ngăn trở, cuối cùng ngăn không được, đành quỳ xuống cầu xin hắn nếu có thể lược thi bạc trừng (~giờ cao đánh khê), trăm ngàn lần đừng oán uổng sát thương mạng người, y e sợ ái nhân vì thế tạo nên sát nghiệp.

Bởi vậy Thượng Quan Thiên Trảm dẫu hận hai nữ nhân rắn rết nghiêng rằng nghiêng lợi, hằng muốn băm thầy vạn đoạn, nhưng vì ái nhân không thể không cố nén sát khí, song phương ước định ba ngày sau hắn ở Hoàng Ân trên đường cái quan thực hiện ước hẹn, rồi đằng đằng sát khí phát áo bỏ đi.

Công tử phú quý bậc nhất Kinh Thành trước mặt mọi người quỳ gối dạo phố trở thành kỳ quan hấp dẫn phần đông già trẻ nam nữ Kinh Thành, ngay cả mấy vị Vương gia ẩn thân trong đó, không có biện pháp a, ngày thường khó được xem trọng hữu ra một hồi khú, nay có này cơ hội, hội há có thể buông tha.

Khả vừa đi vài bước, Lý Thư Bạch liền đuổi theo, dứt khoát quỳ xuống, song song cùng Thượng Quan Thiên Trảm một đường hướng tiền quỳ đi, mặc hắn như thế nào khu đuổi nhất quyết không chịu rời.

Chuyện xưa hai người rất nhanh từ miệng người này qua miệng kẻ khác cứ thế lan rộng, nghĩ cũng biết, người này đương nhiên là Thanh Phong và tiểu Tam rồi, nhất thời, này hi hi ha ha này chỉ trò đàm tiếu châm chọc thoái lui, qua một lúc lâu sau, trong đám người bỗng nhiên có kẻ bộc phát hô to: Hảo a, vì yêu như thế, thực là nam tử, tiểu tử, mặc kệ người là ai, ta Lưu Đại Hằng bội phục người.....

Một tiếng hảo vang lên, lập tức thêm nhiều nhiều hơn tiếng phụ họa xuất ra, dần dần tiếng đàm tiếu chế cười thể nhưng biến thành tiếng vỗ tay hoan hô ủng hộ hai người Thượng Quan Thiên Trảm và Lý Thư Bạch, tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên liên không gián đoạn, hòa cùng tiếng khen ngợi trầm trầm vang trời. Kết

quả này hiển nhiên là tất cả mọi người chuẩn bị không kịp, một mình đứng trên lầu lẳng lặng nhìn, Phượng Hương suýt nữa tức hộc máu ngất xỉu.

Thượng Quan Thiên Trảm ở Hoàng Ân trên đường cái quan đi hoàn một vòng, nghiêm nhiên tự thành đại anh hùng trong cảm nhận của mọi người dám trả giá hết vì yêu, mặc dù có vài lão phu tử đối với chuyện này có điểm kinh thường, là thân nam nhân cao bảy thước đầu đội trời chân đạp đất lại như thế nào có thể hạ tác, thối đời ngày sau a. Bất quá dân phong mở ra Long Tôn hoàng triều, hết thủy thủy triều lên xuống đều do người trẻ nắm thế chủ đạo, đúng thời kỳ khao khát hướng tới ái tình, ai quản nhóm lão phu tử nói như thế nào a.

Từ ngày ấy, Thượng Quan Thiên Trảm biến thành thiếu niên anh hùng trong cảm nhận của cả già trẻ lẫn gái trai, mà Hoàng Ân phổ tức thì bị tầm nhìn ‘xa trông rộng’ của hoàng đế bệ hạ lợi dụng triệt để, nơi chốn chốn rêu rao: Hoàng Ân phổ trên đường đi một vòng luy mỹ nhân, chỉ với năm lượng hai, một lần năm lượng hai, đi lần thứ hai mươi hai, duy nhất đi năm lần có thể đánh bát chiết, hai mươi lượng bạc là đến nơi.

Đương nhiên, tiền này hẳn không phân cho Thượng Quan Thiên Trảm nửa đồng.

Vì vậy, Hoàng Ân trên đường ngày ngày kìn kịt người đi đi, trở thành Kinh Kỳ đệ nhất đại kỳ quan, lời đồn càng truyền càng thái quá, đến cuối cùng thế nào lại thành đi trên đường một lần, nguyệt lão sẽ ban thưởng cho người một giai nhân như ý, nên người càng đến càng nhiều, cũng có rất nhiều thiếu niên tuổi trẻ từ vùng biên ngoại quốc gia hứng trí bưng bưng gia nhập đại đội đi phố Hoàng Ân, hoàng đế bệ hạ thu bạc thu nhiều đến nỗi miệng cười không ngậm nổi, mà người khởi nguồn truyền thuyết Thiên Trảm chỉ có thể đành ngồi trong cung sinh khí, ngậm bồ hòn làm ngọt.

Đương nhiên, cũng có chuyện ngoài dự đoán, Phượng Hương sau khi Thượng Quan Thiên Trảm hoàn thành giao kèo, lợi dụng một đoạn bạch lăng treo cổ tử tử, đã biết sở tác sở vi của nàng, vì thế chẳng vì nàng đau lòng, chủ mưu ký tử, Thượng Quan Thiên Trảm cũng không có tâm tư đi đối phó với Nhu Thủy, chẳng qua nàng thẹn trong lòng, rốt cuộc tìm cơ hội, tự gả cho phú thương qua Kinh Thành, đi xa tha hương.

Nay đi đến nơi này, hồi tưởng chuyện cũ, Lý Thư Bạch khó tránh khỏi chút cảm giác ảm đạm.

Thở dài một hơi, chợt thấy người được bao bọc trong một cổ ấm áp, nguyên lai Thượng Quan Thiên Trảm phủ thêm nhất kiện áo choàng lên người y, ôn nhu cười nói: Lại nghĩ chuyện cũ sao? Đều đã là quá khứ, cứ coi nó như tơ liễu, theo gió cuốn đi đi, chỉ cần chúng ta hạnh phúc, thế là đủ rồi.

Lý Thư Bạch ngẩng đầu, nhẹ nhàng ngâm nga: Hận áo quy thì phương thủy lưu, nay dấu là hận cũng tốt, cừu cũng được, tổng nên nghỉ ngơi, ta đối với người chỉ có yêu.....

Y không nói thêm gì nữa, mặc ái nhân ôm lấy chính mình, cùng nhau sóng bước hướng đến ngoại ô chốn đào nguyên, tâm kiên định nhất nhất niệm: Y cùng Thượng Quan Thiên Trảm, cứ mãi như vậy nắm tay sóng bước tiến về phía trước, thẳng đến khi sinh mệnh kết thúc.

Hạ.

Dương liễu buông xuống hoa đào phi, cửa cung như hải bệ mùi hương, ngao (~ mĩ mai, chê bai) bạch phát như tơ liễu, nhìn xa gia hương (~ quê nhà) không thể về.

Nghe nói đây là do một vị cung nữ đầu bạc hạ bút viết xuống Cung oán thi, nghĩ vậy thoáng hai tám năm hoa nữ tử từ thiếu linh ngao (~ bị triệu vào Cung) đến đầu hết đèn tắt, rốt cuộc hồi bất đáo gia hương, thậm chí chẳng thể lá rụng về cội, quả thật bi thống vô cùng.

Bất quá tình trạng thâm trầm này trong Hoàng Cung Long Tôn hoàng triều cũng không gặp nhiều, đương kim hoàng đế thánh minh, tuy mới đăng cơ bất quá ba năm, nhưng hẳn lại thập phần thấu hiểu và thông cảm với những khó khăn của đám hạ nhân hạ đẳng, cung nữ trong cung, mỗi ba năm một lần phong một lần tuyền, Quyết không để một người sống quãng đời còn lại trong hoàng cung chính là khẩu hiệu của vị hoàng đế này, hẳn trước làm gương tốt, chỉ nạp ba phi tần lưu lại Hậu Cung tuyền triệu, hơn nữa đã sớm ban hạ ân chỉ: Một khi tuyền lập, ngoại trừ được tuyền phong phi, sẽ không danh hiệu và không ép buộc lưu lại.

Thượng Quan Thiên Trảm và Lý Thư Bạch được Tổng quản đại thái giám nhiệt tình tiếp dẫn vào cửa Hoàng Cung, chính mắt thấy cảnh cung nữ xuất Cung, nhìn kia một đám nữ tử cao húng phần chần như chim nhỏ xổ ***g, Lý Thư Bạch cảm thấy tự đáy lòng vô cùng cao húng, gật đầu mỉm cười nói: Đương kinh Thánh Thượng quả nhiên là một vị thánh minh chi quân thiên cổ ít có a, nhân hậu khiêm tốn, yêu dân như con, thật là hạnh phúc của Long Tôn hoàng triều ta.

Thượng Quan Thiên Trảm sắc mặt hắc hắc, tức giận nói: Phi, hần cái gì thánh minh chi quân, hần nếu thánh minh chi quân, còn đem chuyện chúng ta ‘đi’ Hoàng Ân phổ rêu rao khắp thiên hạ sao? Còn đứng giữa kiếm chác món lãi kếp sù, hần nhượng ta một phân tiền sao? Cái gì.....

Không đợi hần tố xong, Lý Thư Bạch nhẹ nhàng trừng mắt liếc hần cảnh cáo, ôn nhu răn dạy: Kìa tiền kiếm ở Hoàng Ân Phổ cũng là sung vào quốc khố, người như thế nào có thể dựa vào điểm ấy để trách cứ Hoàng Thượng không phải? Đây là đại bất kính. Y tuy nói vậy, nhưng rõ ràng hiểu quan hệ giữa Thượng Quan Thiên Trảm và Hoàng đế tất nhiên thập phần chặt chẽ, chỉ cần nhìn hần thao thao nói mà thái giám đi bên sắc mặt chưa hề biến, vẫn như cũ ung dung cười phụ họa.

Cái gì quốc khố, quốc khố còn chẳng phải của hần sao. Thượng Quan Thiên Trảm nhắc tới đây khí càng không tiêu càng sục sôi khí huyết, dựa vào cái gì a, dọa người là mình, lấy tiền là hoàng đế, huống chi còn bút trưởng khác đâu: Nhưng nào chỉ như vậy a, Thư Bạch người không phải đã quên chính mình vì sao lại rơi xuống thảm cảnh kết cục này? Tựa như người trung quan ái quốc hảo thần tử, hần thế nhưng lại có thể hạ xuống loại quyết định xuẩn ngốc kia, đây là thánh minh chi quân?.

Đó là tiên đế, không phải đương kim thánh thượng biếm ta. Trừng mắt lực đạo hơi hơi tăng thêm, lão thiên a, Thiên Trảm này thực đúng là cái gì đều dám nói, nếu hần nói vậy khi tiên đế còn tại vị, hần sớm bị chu di cửu tộc, tuy Hoàng Thượng cùng hần quan hệ hảo, nhưng không thể thị sủng mà kiêu a, đây là cổ kim quân vương tối kỵ, thật không hiểu Thượng Quan rốt cuộc như thế nào cùng Hoàng gia tạo quan hệ a.

Tiên đế? Thượng Quan Thiên Trảm sững sốt một chút, sau đó liền gật đầu phụ họa biện minh: Đúng vậy a, Tiên đế là cha hần thôi, tục ngữ nói, cha nào con nấy, lão nhân kia đem người cấp biếm vì hạ nô, dụng tâm dữ dội ngoan độc.....

Là Tiên đế, không phải lão nhân.

Lý Thư Bạch là người đọc sách coi trọng nhất luân lý cương thường, Thượng Quan Thiên Trảm lại nhiều lần đối Hoàng gia xuất khẩu không kiêng nể, y có điểm nồng nẩy, nhưng thái giám bên cạnh vẫn cười cười nói: Công tử mau mau cùng Thượng Quan Cung chủ đi thôi, Hoàng Thượng thực quen kiểu ăn nói của ngài ấy.

Vừa dứt lời, ngay tại góc khúc hành lang một thân ảnh bước ra, vang sáng khoái cười haha: Đúng vậy đúng vậy, trẫm đã quen thói. Chuyện Hoàng Ân phổ là Thượng Quan ban tặng, ngày ngày thu kim ngân, trẫm lại vất chày ra nước, hần chỉ bực tức phun hai câu, không đánh thắng Kim Loan điện, đã là muôn phần vạn hạnh.

Người này long bào minh châu, đầu đội tử kim quan, thúc trụ một đầu tóc đen, gương mặt tuấn tú, thần thái bất phàm, quanh thân khí thúc bức người, đứng nói đó thôi, làm cho người ta sinh cổ xúc động muốn quỳ bái. Đúng là Cửu ngũ chí tôn Long Tôn hoàng triều, Hoàng đế Giang Tuệ.

Lý Thư Bạch chân mềm nhũn, vội vàng quỳ gối, cung kính quân thần chi lễ, miệng nói thảo dân. Thượng Quan Thiên Trảm chỉ hừ lạnh, khoanh tay trước ngực, thở phì phì nói tức giận nói: Một người còn biết, ta còn tưởng lương tâm người bị cấu tha đâu, thế nào? Rốt cục nhớ tới chia ta hoa hồng sao?

Tiến điện nói đi. Giang Duệ chịu đựng cười cười, bước trước dẫn hai người vào Thiên điện, thái giám cung nữ dâng trà điểm tâm. Giang Duệ tươi cười hữu lễ mời nói: Thiên Trảm, trẫm tuyên người tới, là muốn bồi thường cho người, bất quá không dùng bạc. Hần vừa nói, vừa nhắc thánh chỉ trên án thư, đưa cho thái giám bên người, mệnh: Tuyên chỉ đi!

Ý chỉ dành cho Lý Thư Bạch, cao ngất tuyên: Điều tra rõ ràng năm năm trước y hàm oan chịu khuất bị biếm hạ, đến nỗi bị gian nhân khi dễ, nay chân tướng rõ ràng, khôi phục chức quan nhị phẩm của y, nhậm chức hộ bộ thị lang, quản lý bộc lộc thu chi thiên hạ v.v... Cuối cùng Giang Duệ còn ngón tán Lý Thư Bạch vài câu, nói hộ bộ Kinh sư cùng thiên hạ trọng yếu nhất, là gốc rễ thiết yếu của dân chúng thiên hạ và

Hoàng thất sống yên, chỉ có giao cho lí Thư Bạch – con người trung trinh ngay thẳng lại tài đức nhiều mặt, hẩn tài năng yên tâm.

Tóm lại một đạo ý chỉ vừa thông suốt nói xuống dưới, Lý Thư Bạch cảm động đến rơi nước mắt, y hàm oan chịu khuất năm năm, cái gì Lăng Vân chí khí đều bị tiêu ma hầu như không còn, bỗng nhiên oan khuất được giải, Hoàng Thượng lại còn tín nhiệm mình, sao không khiến y cảm phục không thôi khắc sâu tận tâm can cốt tủy.

Thượng Quan Thiên Trảm hung tợn trừng mắt Giang Duệ, nghiêng răng nghiêng lợi hàm hè nói: Đây là người bồi thường cho ta? Cho Thư Bạch là thi lại hộ bộ thị lang? Người có biết hay không chúng ta căn bản không cần chức quan này.

Giang Duệ ha ha cười phản bác: Ta tự nhiên biết Lý ái khanh không cần chức quan này, Thiên Trảm phú khả địch quốc, cho dù đem y làm tổ tông cung, cũng dường đủ mười đời con cháu y. Nhưng Lý ái khanh là người có chí lớn, lại có đại tài, người như vậy không cần, là tổn thất của triều đình ta a, Lý ái khanh, trẫm hỏi người, người có thể khả vì nước hiệu lực? Vì dân chúng chường hao áo cơm sinh kế?

Lời vừa dứt, Lý Thư Bạch mới tọa hạ liền bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: Thần muôn lần chết không chối từ, dẫu phải xuống núi đao biển lửa, cũng tử không hối hận.

Cái gì tử a tử a, hẩn không phải chỉ cho người cái chức quan quèn nhi sao? Liền ăn nói điên khùng. Thượng Quan Thiên Trảm vội vàng kéo ái nhân dậy, Lý Thư Bạch thân thể bất hảo, cho nên hẩn rất kiêng kỵ đối phương nói mấy chữ đó, tuy rằng gần đây thân thể ái nhân được tử mĩ điều dưỡng dần dần hảo chuyển, bất quá thủy chung vẫn là khúc mắc của hẩn a.

Tái hung hăng trừng mắt liếc xéo Giang Duệ khoe miệng nhếch nhếch giao xảo, thầm chửi: Tên hỗn đản này đồ thật là hảo khôn khéo nha, kể từ đó, triều đình khi không thêm một khoản, lại thay Lý Thư Bạch giải oan, đồng thời chương hiện ra uy nghi ân đức của bản thân, con bà nó kết quả chỉ có chính mình tay trắng, không chỉ như thế, chỉ sợ về sau ái nhân vì quốc sự bận rộn, nào đâu còn có thể cùng mình sớm chiều ở chung. Bất quá cứ như vậy, Thư Bạch sẽ không cô đơn nhàm chán đi, huống chi đây là chí hướng của y, chính mình cũng không nên ích kỷ tàn nhẫn cướp đoạt, nghĩ đến đây, Thượng Quan Thiên Trảm cuối cùng hơi chút bình bình khí.

Giang Duệ bình đạm mỉm cười, không quản cùng Thượng Quan Thiên Trảm ngôn ngữ va chạm, tính tình hảo bằng hữu hẩn còn không thấu tường, lại nói tiếp lúc này đây có thể cho Lý Thư Bạch lên làm hộ bộ thị lang, hay chính hẩn thay Tiên Hoàng sửa sai đầu, nhưng cũng phải nói nếu không phải hẩn bốn phía điều tra chứng cứ tham ô giết người của viên quan từng khi để Lý Thư Bạch, phạm là các loại tội danh của tên quan đó không được bỏ sót giấu diếm nhất nhất cứ bảo, thì chính mình chắc không chú ý đến án oan năm năm trước a.

Nói lại, Thiên Trảm chứng diện của người rất cục thế nào? Nghe nói một lần tái phát nghiêm trọng, nhưng rất may tức khắc lại hảo, nay người cảm thấy như thế nào? Đây mới là vấn đề Giang Duệ tối quan tâm, hảo hữu của hẩn cũng đã tìm vô số đại phu hỏi, đều nói trị không hết, hơn nữa tương lai tất chịu quái bệnh này hại, nay bỗng nhiên có lời đồn đại về quái bệnh của hảo hữu, tự nhiên quan tâm.

ân, ta nghĩ về sau đại khái sẽ không tái phát đi! Thượng Quan Thiên Trảm ánh mắt thâm tình nhìn thoáng qua ái nhân, mỉm cười sung sướng nói: ta sau cùng Đoạt Hồng phân tích, chứng diện của ta đại khái do khi xưa bị Thư Bạch đuổi ra ám ảnh sau hình thành tâm ma, tuy chính ta cảm thấy không nghĩ đến y, nhưng sâu trong óc ta, đại khái vẫn đều nghĩ đến đi, lại nói tiếp, tuy rằng thời gian phát tác không giống nhau, nhưng những ngày y đều có liên quan, không phải sinh nhật, thì là ngày ấy bị đuổi đi, hoặc là ngày y thu lưu ta, theo Tôn Ma chỉ nguyệt tâm phát càng mạnh, cổ ma niệm này lạ càng thâm, hiện tại giải khai, tự nhiên cũng liền tốt lắm.

Thì ra là thế a. Giang Duệ rất cục nhẹ nhàng thở ra, cao hứng đứng lên nói: Nếu đã như vậy, nên hảo hảo ăn mừng a, vừa lúc nhóm hoàng đệ nhiều ngày không thấy người, cũng có điểm tưởng niệm, trẫm đã phân phó ở Bồng Đức điện bãi yến, nay sắc trời đã muộn, chúng ta cũng nên qua đó thôi, bọn họ cũng sắp đến đây.

Hắn nói xong bước ra trước, đằng sau, Thượng Quan Thiên Trảm nắm tay Lý Thư Bạch dắt đi, nổi bước ra ngoài.

Người không mất hứng, về sau ta có thể công việc bề bộn, không thể có nhiều thời gian bồi người. Lý Thư Bạch nhỏ giọng thì thầm dò hỏi người yêu, Hoàng Thượng trong tâm tưởng y địa vị cố nhiên trọng như thái sơn, nhưng ái nhân vẫn là người y tối coi trọng nhất.

Không quan hệ, người không phải đã dạy ta nhất thủ từ sao? Hai tình nếu ở lâu dài khi, lại khởi tại triều sớm tối mộ. Tuy rằng ta có chút không cam lòng, nhưng về sau người không đến mức nhàm chán, ta cũng thật cao hứng. Thượng Quan Thiên Trảm biết Lý Thư Bạch đang lo lắng cái gì, vội vàng an ủi.

Đầy trời tơ liễu phi vũ, dừng trên vai hai người, bọn họ đồng thời nâng tay, tay đối phương nhẹ nhàng gạt đi, mùi hoa thoang thoảng trong không khí, chính là hương vị hạnh phúc nồng đậm

quyển sách hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-dao-quy-thi-phuong-thuy-huu>